

Skutky našeho laskavého Boha

Zářivý úsvit nového pochopení
nadčasového a neměnného Božího charakteru

Jay A. Schulberg

Skutky našeho laskavého Boha

Zářivý úsvit nového pochopení
nadčasového a neměnného Božího
charakteru

Neslučitelnost Boží povahy a násilí:

Biblická studie, zaměřená na vžitá,

avšak nepravdivá přesvědčení o Bohu;

a nabízející nový pohled na problematická místa Bible.

Jay A. Schulberg

Copyright © 2017 Jay A. Schulberg

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována žádnou formou, elektronickým, optickým, audio, mechanickým či jiným způsobem, včetně použití systémů na ukládání a vyhledávání informací; bez písemného souhlasu vydavatele.

Výjimku tvoří krátké citáty v tematicky zaměřených článcích, kdy je však autor povinen uvést originální zdroj použitého textu.

Biblické texty v anglickém originále jsou převzaty z biblického překladu King James Version.

Český překlad používá texty z biblického překladu Slovo na cestu (SNC) pokud není uvedeno jinak.

Vytištěno služebností:

Fatheroflove.info

Červen 2019

Obsah:

Zamysleli jste se někdy...?	5
1 Skutečně na tom záleží?	7
2 Náš dokonalý vzor	10
3 Náš zdroj života	13
4 Stvoření k Jeho obrazu	16
5 Geniální svůdce	19
6 Co je to hřích?	21
7 K čemu existence ďábla?	24
8 Had - ničitel	32
9 Jóbův úděl	35
10 Důvody k nesprávnému čtení Bible	41
11 Nesprávné pochopení Boha	43
12 Jakým způsobem Bůh ničí	48
13 Co je Boží hněv	50
14 Bůh bojující	63
15 Sodoma a Gomora	66
16 Problém potopy	69
17 Svědectví kříže	75
18 Bůh není tyran!	77
19 Náš Stvořitel a Pomocník	86
20 Jak člověk získá věčný život?	92
21 Máme se bát Božího soudu?	99
22 Jak bude Boží soud probíhat?	109
23 Pokorný Bůh	114
24 Bůh slouží, není pánem nad otroky	117
25 Bezpodmínečná Boží láska	120
26 Království Boží	122
27 Bůh nabízí skutečnou svobodu	126
Závěrem	129

Zamysleli jste se někdy...?

Předmluva

V právní terminologii se přírodní katastrofa, která je zcela způsobena přírodními silami a nelze jí dostupnými prostředky zabránit, nazývá zásah vyšší moci, nebo skutek Boží.

Tato pojmenování jsou dokonce součástí oficiálních dokumentů pojišťoven. (V ČR "vyšší moc", v USA "force majeure" nebo "act of God," pozn. překl.)

Na základě čeho se domníváme, že Bůh nese zodpovědnost za zlo a tragédie, které se v našem světě odehrávají? Rozhoduje snad zcela svévolně o tom, kdy a kde udeří tornádo, zemětřesení, hurikány, záplavy a ostatní přírodní katastrofy? Je to On, kdo tyto věci působí? Manipuluje snad se světem přírody, aby dosáhl takových výsledků? Proč neudělá víc, aby zabránil utrpení, jehož je v našem světě tolik? A v souvislosti s tím, byl Bůh zodpovědný za spáchané násilí, o kterém čteme na tolika místech Bible? Uchyloval se k násilí i On sám?

Bible nabízí odpovědi na tyto otázky, avšak nalezneme je jen tehdy, budeme-li ochotni provést hloubkovou sondu pod povrch jejích textů. Zároveň musíme splnit podmínku otevřenosti a ochoty naslouchat, co Bůh zjevuje o sobě a o svém působení, i kdyby to mělo znamenat razantní změny v našem dosavadním chápání těchto témat.

Tato kniha si klade nemalý cíl - prozkoumat charakter Pána Boha tak, jak je zjeven v Písmu. A v souvislosti s tím i jeho činy a Boží pohnutky k nim, nakolik jen to z textů Bible bude možné.

Věřím, že se nám současně odkryje podstata i těch těžce srozumitelných situací a Božích zásahů, které na první pohled zdánlivě vůbec nesvědčí o milujícím nebeském Otci.

Mnoho lidí je přesvědčeno o tom, že Bůh lidské pokolení miluje potud, pokud lidé poslouchají jeho příkazy a jednají podle nich. Vnímají, že Boží láska končí v okamžiku, kdy lidé jeho vůli nerespektují. Následně pak očekávají různé projevy jeho trestající všemohoucnosti.

Účelem našeho společného hledání bude prokázat z Písma, že Bůh nikdy nejednal jako ničitel či diktátor, ale vždy pouze jako stvořitel, udržovatel a spasitel.

Moudrost pocházející od Boha je především čistá, mírumilovná, laskavá a ústupná. Je vždy milosrdná a vede k dobrým skutkům. Je upřímná a bez jakéhokoliv pokrytectví.

—Jakub 3:17

1 Skutečně na tom záleží?

Proč je důležité znát Boha takového, jaký skutečně je? Záleží na tom, co si o Něm myslíme? A záleží na tom, jestli na Něj vůbec myslíme?

Odpovědi na tyto otázky jsou základem všeho, co za poznání vůbec stojí. To, čemu věříme v souvislosti s Bohem a jeho povahou, v důsledku vytváří náš vlastní charakter. A náš charakter je cennější veličina než všechno materiální bohatství tohoto světa.

Ježíš prohlásil: „*Já a Otec jsme jedno*“ (Jan 10:30). Bůh Otec a Boží Syn jsou *jedno* v úmyslech – a jsou *totožného* charakteru. Jejich vztah je dokonale jednotný. Pisatel listu Židům dosvědčuje, že Ježíš „*je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty*“ (Žd 1:3, CSP). Boží slávou není jen jeho krása a všemohoucnost, je to především jeho charakter. Když Mojžíš toužil spatřit slávu Boha Izraele, Hospodin kolem něj prošel a snad pro Mojžíše překvapivě a nahlas oznámil, co On sám považuje za svoji slávu:

"Jsem Hospodin, soucitný Panovník a laskavý Bůh. Jsem shovívavý, milující a věrný. Prokazuji svou přízeň tisícům obyvatel země a odpouštím jim jejich viny, vzdor i nepravosti“ (Ex 34:6-7)

Poznat Boha pravdivě takového, jaký *skutečně* je, zároveň znamená se s Ním vyrovnat a smířit. Toto poznání přináší člověku život

a uzdravení. Poslechněte si, co ve chvíli intimní modlitby říká Ježíš svému nebeskému Otci:

„Kdo chce věčně žít, musí poznat tebe jako jediného pravého Boha a mne jako toho, kterého jsi poslal.“ (Jan 17:3)

Svým životem i svými činy Ježíš ukázal, jaký jeho Otec skutečně je. A přál si, aby si to lidé uvědomili:

„Ježíš na jejich hrozby odpověděl: Syn může opravdu dělat jen to, co vidí, že dělá jeho Otec. A činí to právě tak jako On.“ (Jan 5:19)

Víme, že Bůh miluje stále a stejně tak svoji lásku *trvale* projevuje. Pokud si to uvědomíme a prožijeme, budou nás k Němu tyto jeho vlastnosti přitahovat. O jeho lásce, neměnnosti a dobré vůli vůči nám jsme ujištěni slovy Písma. Několik textů v Bibli potvrzuje, že Bůh zůstává stále stejný, mohli bychom říci konstantní.

„Jsem Hospodin a nikdy se neměním.“ (Mal 3:6)

Na rozdíl od lidí, je Pán Bůh neměnitelný okolnostmi. I lidé dokáží milovat, být laskaví a pozorní k druhým; avšak zpravidla jen do té míry, dokud s nimi druzí zachází s respektem a s úctou. Náš vstřícný postoj k druhým většinou končí v okamžiku, kdy narazíme na někoho, kdo nás psychicky (nebo i fyzicky) zraní. Přírozenou lidskou reakcí je hněv a touha po pomstě. Bůh však *nikdy* nejedná v neovládané zuřivosti a pomstychtivosti.

Boží slovo nás tedy ujišťuje, že Ježíš se nikdy nemění, a stejně tak i Otec.

„Ježíš Kristus je týž včera, dnes i na věky.“ (Žid 13:8)

„Všechno, co je dobré a dokonalé, pochází od Boha. On sice stvořil střídání světla a tmy, ale u něho samého není kolísání mezi dobrem a zlem.“ (Jak 1:17)

Tyto, a další podobné texty jasně ukazují, že Bůh je stálá, milující a něžná bytost, a na rozdíl od lidí *nemá* žádnou násilnickou složku ve své povaze.

A věčné Slovo se stalo člověkem, který žil mezi námi. Viděli jsme jeho vznešenost, vznešenost vlastní jedinému Božímu Synu. Poznali jsme jej plného lásky a pravdy.

—Jan 1:14

2 *Náš dokonalý vzor*

V samém srdci svého kázání na Hoře blahoslavenství, Pán Ježíš předkládá dokonalý návod, jak žít v tomto nepřátelském světě:

„Dále bylo řečeno: Miluj přítele a měj v nenávisti svého nepřítel! Ale já vám říkám: milujte své nepřátele, modlete se za ty, kteří vás pronásledují. Tak budete dělat čest svému Otci v nebi. On dovoluje, aby slunce svítilo na zlé i dobré, a déšť sesílá na ty, kdo ho ctí, i na ty, kdo jím pohrdají.

Jakou máte zásluhu, když projevujete lásku těm, kteří vám ji oplácejí? Copak to nedokážou i sobci? A chováte-li se přátelsky jen ke svým blízkým, co děláte zvláštního? Na to ještě nemusíte věřit v Boha. Nevymlouvejte se na hranice svých možností, ale buďte tak dokonalí v lásce, jako je váš nebeský Otec.“

—Mt 5:43 - 48

Co nám tato pasáž vypovídá o Bohu? Ježíš zde říká: „Milujte své nepřátele“, dále pokračuje prohlášením, že právě takový vztah k druhým bude odrazem vztahu samotného nebeského Otce; a ukončuje odkazem, že Boží láska je zdrojem i závazkem vnitřního života každého Ježíšova následovníka: „*Ale buďte tak dokonalí v lásce, jako je váš nebeský Otec.*“ Pán Ježíš nás zde vyzývá, abychom se svými

nepřáteli jednali tak, jako se svými nepřáteli zachází Otec v nebi. Upíná naši pozornost na samého Boha Otce, neboť osvojení si tak vysoce a slavnostně nastavených principů, jak to učinil na Hoře blahoslavenství, je možné *pouze* při pohledu zaměřeném na Boha.

V Ježíšově životě nacházíme dokonalý vzor, jak jednat se svými nepřáteli. Ježíš ani jedenkrát nezareagoval pomstychtivě vůči lidem, kteří k němu byli hrubí, nepřátelští a zaujatí. Od svého vydání židovské radě a zatčení, až po ukřižování, kdy prosí Boha Otce o odpuštění svým vrahům – „*Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co dělají!*“ (Lk 23:34) – projevoval jediné lásku.

Když při jedné příležitosti nebyl Pán Ježíš a jeho učedníci právě laskavě přijati v jedné ze samařských vesnic, učedníci Jakub a Jan cítili, že za takovou urážku by tito Samařané měli zaplatit životem: *Jakuba a Jana to rozhněvalo a řekli: „Pane, nemáme na ně svolat oheň z nebe, jako to kdysi udělal Eliáš? Ať ta vesnice shoří!“* Ježíš to však rozhodně odmítl: „*Jak vás může něco takového napadnout? Jako byste ani nebyli moji učedníci. Syn člověka přece nepřišel lidské životy mařit, ale zachraňovat.*“ (Lk 9:54-56)

Nejlepší způsob, jak poznat pravdu o Bohu, je studovat život Ježíše Krista. On nikdy nikoho nezabil, ba dokonce ani nikomu nevyhrožoval. Stejně tak nikoho nezranil, a ani nikoho nezavrhnul. Když jednou učedník Filip vyjádřil přání, aby jim Ježíš ukázal Otce, On odpověděl:

“Filipe, tak dlouho s vámi žiji a ty jsi mne ještě nepoznal? Jak se tak můžeš ptát? Kdo vidí mne, vidí Otce. Proč mne tedy žádáš, abych ti ho ukázal?”

Nevěříš, že mezi mnou a Otcem je dokonalá jednota? Vždyť všechno, co říkám a dělám, pochází od mého Otce.” (Jan 14:9–10)

Než se tedy pustíme do ověřování si současných teologických dogmat, nastavme si náš myšlenkový rámec tak, že základem budou slova Ježíše Krista a jeho život.

3 Náš zdroj života

Na základě výchozího předpokladu, který jsme si formulovali v minulé kapitole – že Bůh je stále milující bytost – se nyní chceme začít zabývat těmi situacemi Písma, které se zdají být v rozporu s tímto tvrzením a s principy, jimž vyučoval Ježíš. V knize proroka Izajáše nacházíme hluboký vhled do cest a myšlení Božích:

Hospodin prohlásil: Mé myšlení je zcela odlišné od vašeho a také způsob, jakým jednáte, je mi úplně cizí. Tak jako nebesa převyšují zemi, jsou i mé záměry vyšší než vaše a mé myšlení vysoko přesahuje vaše chápání. (Iz 55:8–9)

Boží myšlenky a pohnutky jeho jednání jsou nesrovnatelně vyšší v účelu i povaze, než ty lidské. Tato jednoznačná pravda o Bohu je pro nás těžko uchopitelná. V naší představě spravedlnosti často připisujeme Bohu naše vlastnosti. Když se např. rozčílíme, těžko si dokážeme představit, že Bůh v podobných situacích zůstává v klidu. Jestliže nás v odpověď na zlé jednání přepadne pomstychtivost, máme za to, že i Bůh musí cítit „spravedlivou“ touhu po odplatě, když někdo ublíží Jemu. Avšak Pán Bůh nám k tomu říká:

Takto jsi jednal a já jsem mlčel. Představoval sis, že jsem jako ty. Kárám tě a předložím ti to před oči. (Ž 50:21, CSP)

Když Bůh stvořil náš svět, nesestrojil jej jako perpetuum mobile. Nejen, že by to bylo v protikladu k jeho úmyslu, ale ani fakticky by život

na planetě Zemi bez neustálé Boží životodárné síly nebyl možný, neboť:

On nám totiž dává život, pohyb a celé bytí. Pěkně to vyjádřili někteří vaši básníci: jsme jeho děti, Boží rodina. (Sk 17:28)

Každý dech dostává každá živá bytost, v každém okamžiku, od Boha Stvořitele a Udržovatele všeho živého.

Toto životodárné spojení však může být narušeno – hříchem (zlem). Co je to hřích? Nejčastější představa o hříchu je ta, že se jedná o špatné chování či skutky nebo porušování Božích příkazů a ustanovení. To bývá doprovázeno myšlenkou o „množství“ hříchu. To znamená, že podle této koncepce mají někteří lidé na svědomí velké množství různých hříchů, zatímco ti druzí jsou jen nepatrně pošpinění několika drobnými hříšky.

Bible nás však informuje o tom, že naše špatné skutky jsou pouze vnějšími projevy hluboce zakořeněné nemoci, generačně předávané od prvních lidských rodičů. Tato nemoc v lidech vyvolává přesvědčení, že Bůh je sobecká bytost, které jde jen o svůj vlastní prospěch. Jejím zdrojem je původní satanova lež, úspěšně implantovaná do myšlení první lidské dvojice, a předávaná všem následujícím generacím.

Když Bůh stvořil první lidský pár a za domov jim daroval nádherný krajinný celek – zahradu Eden, musel jim zároveň sdělit jeden zákaz. Toto omezení však bylo jedno jedině!

"Můžeš jíst plody ze kteréhokoliv stromu v této zahradě. Jednoho se však vyvaruj.

Nejez ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého, neboť jakmile bys je třeba jen ochutnal, čeká tě smrt." (Gen 2:16–17)

Je snadné porozumět tomu, proč Bůh v Edenu vysadil Strom života (Gen 2:9). Avšak rozpoznat důvod, proč byl v tomto dokonalém prostředí umístěn i Strom poznání dobrého a zlého, je velmi nesnadné. Toto Boží opatření, se svým zákazem konzumace ovoce tohoto stromu, se na první pohled může jevit jako otevřené dveře k nevyhnutelné katastrofě...

4 Stvoření k Jeho obrazu

V knize Genesis nacházíme informaci o původu lidského rodu, např. v tomto textu: *"Nyní stvoříme člověka, bytost, která bude odrážet osobnost samotného Boha a bude žít se svým tvůrcem ve vzájemném vztahu. Tento člověk bude vládnout celé planetě se všemi jejími tvory ve vodě, na zemi i ve vzduchu"* (Gen 1:26-27).

Bůh tedy stvořil člověka ke Svému obrazu jako muže a ženu. Co to znamená být stvořen k Božímu obrazu a co je onen Boží obraz? Definici Božího obrazu nalezneme tehdy, když nejprve objevíme definici podstaty Božího charakteru. Taková definice se v Bibli skutečně nachází, v prvním listu Janově 4:8:

„Bůh je láska“

Všimněme si, že tento text neříká, že Bůh je mimo jiné milující, ale jasně prohlašuje, že Bůh **je** láska. A vše ostatní, co můžeme o Bohu vědět nebo zjistit, bude jistě v souladu s touto definicí. Proto, tak jako Bůh je dokonalý, bude jistě správné usuzovat, že i jeho láska je dokonalá, bez sebemenšího náznaku sobectví. Stejně tak bude Boží láska *neměnná*, jako se nemění ani On sám.

Pokud jsme tedy stvořeni k Božím obrazu, musíme být vybaveni schopností *prožívat* a vnímat lásku. Musíme si však uvědomit, že skutečná láska nemůže být nařízena ani žádným způsobem vynucena. Může být pouze nabídnuta jako možnost a je na každém, zda ji přijme či nikoliv. Svobodnou podstatu lásky si lépe uvědomíme na následujícím příkladu. Představte si nemilovaného a nemilujícího člověka, doslova prahnoucího po lásce, který se v čirém zoufalství rozhodne si lásku vynutit. A tak s nabitou zbraní nastoupí do autobusu

a pod pohrůžkou smrti nutí cestující, aby jej měli rádi! Vzbudí v těch lidech jeho „metoda“ skutečnou lásku k němu?

Nebo jiný příklad. Předpokládejme, že určitá firma postaví robota, který bude naprogramovaný tak, že vám pokaždé řekne „Miluji tě!“, když se objevíte v jeho blízkosti. Vznikne tak mezi vámi a jím skutečný hluboký cit?

Asi ne, že... A to ani v jednom z uvedených příkladů.

Ani Bůh nemůže ke vzbuzení lásky ve svých pozemských dětech použít žádné z podobných nefunkčních metod.

Nyní se vraťme do zahrady Eden k onomu zakázanému stromu s matoucím účelem své existence. Pokud by zde Bůh tento problematický strom nevysadil, dokázali by lidé Boha milovat tak, jak On miluje je? Neboť láska, aby byla pravá, musí být vědomě a svobodně zvolena a darována. Aby se tak mohlo stát, musí zároveň existovat možnost si vybrat *jinou variantu*. Láska je svobodná volba, nemůže být přikazována ani vynucena.

Pokud by Bůh stvořil naše první rodiče s umístěnkou do ideálního prostředí, avšak bez jakékoliv reálné možnosti zvolit si vůči Němu *postoj nelásky* a nedůvěry; nikdy by si neosvojili ten žádoucí druh lásky, kterým miluje Bůh. Stejně jako je Bůh zdrojem života, je také jediným zdrojem pravé lásky. Pravý život a ryzí láska jsou od sebe neoddělitelné. Být stvořen k Božímu obrazu s sebou nese potenciál k navázání blízkého a přátelského vztahu s naším Stvořitelem.

Bůh nevysadil v zahradě Eden Strom poznání dobrého a zlého a nezakázal z něj prvním lidem jíst proto, aby si ověřil jejich poslušnost a oddanost. Bůh je vševědoucí, nepotřebuje si nic ověřovat. Avšak právě tímto způsobem je účel existence tohoto stromu nejčastěji chápán. Ten pravý důvod však je, že Bůh oceňuje naši svobodnou volbu tak vysoko, že byl ochoten nést případná rizika, že my bychom si *mohli*

zvolit jinou cestu než tu, jíž doporučil Bůh. Jestliže tomu skutečně porozumíme, skončí veškerá obviňování Boha ze sobectví, nevypočitatelnosti a manipulace.

Existovala však bytost, která na takto pokřiveném pohledu na Boha trvala, a obvinila Jej ze svévole a pouze předstíraného zájmu o stvořené bytosti.

5 Geniální svůdce

Ze všech zvířat, která Bůh na počátku stvořil, byl nejchytřejším tvorem had. A právě prostřednictvím tohoto tvora, jednoho dne k ženě promluvil Boží protivník satan: "Nevím sice, co je na tom pravdy, ale doneslo se mi, že Bůh vám dvěma zakázal jíst ovoce ze všech stromů rostoucích tady v zahradě."

Ženu samozřejmě nejprve udivilo, že slyší mluvit hada lidskou řečí, ale pak si dodala odvahy a odpověděla: "Ale kdepak, to se mýlíš. Smíme jíst plody ze všech stromů, které tady jsou. Jen o jednom stromu, který stojí právě uprostřed zahrady nám Bůh řekl: „Nejezte jeho ovoce, ba ani se k němu nepřibližujte, abyste nepropadli smrti.""

Had ji však začal ujišťovat: "Nevěřte tomu. Nemůžete zemřít, když ochutnáte nějaké ovoce. Já vím, co se za tím skrývá."

Bůh má strach, že ve chvíli, kdy sníte ovoce z toho stromu, stanete se bytostmi, jako je on sám. Budete pak stejně moudří a poznáte zlé i dobré. A právě toho se bojí."

--Gen 3:1-5 (zdůraznění přidáno)

Nejprve si musíme určit identitu onoho mluvícího hada. Co nebo kdo to byl?

Veliký drak se svou družinou byl poražen, vyhnán z nebe a svržen na zem. To je ten dávný had z ráje, nepřítel, pomlouvač a svůdce všech lidí. (Zj 12:9)

Eva se nepustila do dialogu s pouze nějakým inteligentním zvířetem, ale nevědomky se samotným Satanem – mistrem všech lhářů a podvodníků.

Had nenápadným podsouváním své koncepce obvinil Boha, že Adamovi a Evě lhal a záměrně jim zatajil něco velmi žádoucího. A pokud ovoce z tohoto stromu ochutnají, budou překvapeni! Postoupí na vyšší úroveň bytí a budou jako bohové znát dobré i zlé.

V té chvíli musela Eva zvolit mezi dvěma názory. Vybere si Boha nebo hada...?

Žena znejistěla, zadívala se tázavě na zakázaný strom a přemýšlela: "To ovoce je na pohled skutečně krásné. Jak lahodnou asi musí mít chuť. A ke všemu se po něm stanu vševědoucí, vždyť mi to ten had tak řekl!" Ovoce tedy utrhla a spěchala s ním ke svému muži Adamovi.

Když to zakázané ovoce snědli, otevřely se jim oči a oba si uvědomili, že jsou nazí. Narychlo tedy splekli dohromady několik fíkových listů a přepásali se jimi.

Sotva to učinili, uslyšeli v zahradě známý hlas a s hrůzou si uvědomili, že za nimi přichází Bůh. S novým, dříve pro ně neznámým pocitem strachu se tedy rychle ukryli mezi stromy a keře.

A Bůh zavolal: "Adame, kde jsi?" (Gen. 3:6–9)

Když Adam s Evou pojedli ze zakázaného stromu, „jejich oči se otevřely“ (začali být soustředění na sebe a cítili doposud neznámý stud a hanbu), a snažili se před Bohem ukrýt v husté zeleni Edenu.

Jaká na to byla reakce Pána Boha, který pochopitelně věděl, co se stalo? Protože jeho jednání vychází z lásky, přišel k nim jako první, stejně jako kdykoliv jindy, a zavolal: „Adame, kde jsi?“

Již od tohoto okamžiku hledal způsob, jak se přiblížit se svým, nyní odcizeným, dětem.

„Přišel jsem hledat a zachránit právě ty ztracené.“

6 Co je to hřích?

Nyní zpět k otázce, co je to hřích. Abychom mohli hřích přesně definovat, musíme nejprve určit, co přesně se odehrálo u Stromu poznání dobrého a zlého. Podle textu v Gen 3:6 Eva vnímala tři žádoucí aspekty tohoto zvláštního stromu:

1. *„Ovoce tohoto stromu bude jistě mít lahodnou chuť.“* Na první pohled se to může jevit jako pravda, ale jelikož bylo toto ovoce Bohem jako potravina zakázané, je otázka, jestli by skutečně bylo tak chutné. Problém nebyl v plodech samotných, ale ve způsobu vnímání Evy, která se na něj již v té chvíli dívala jako na *dobré*.

2. *„To ovoce je na pohled skutečně krásné.“* Vše, co Bůh v zahradě Eden stvořil, bylo dokonalé. Proto ano, i tento strom byl jistě nádherný na pohled. Žena však viděla ještě jednu *slibnou* vyhlídku...

3. *„A ke všemu se po něm stanu vševedoucí, (vždyť mi to ten had tak řekl!)“*

Skutečně? Měl tento strom nějaké magické schopnosti? Mluvil had pravdu? Je poznání dobra a zla něco, co bychom si *opravdu* přáli, kdybychom věděli, co zlo znamená? A znamená poznání zla a dobra pouze získávání informací o existenci zla?

Evin myšlenkový zápas uzavírá Bible těmito slovy: *„Ovoce tedy utrhla a spěchala s ním ke svému muži Adamovi.“* *„A když to zakázané ovoce snědli, otevřely se jim oči...“* Tato chvíle je věřícími lidmi obecně vnímána jako první hřích vůbec. Ale je zde otázka – co nastalo dřív? Sněžení zakázaného ovoce nebo uvěření hadově lži o Božích pohnutkách jednání s lidmi?

Primárním problémem byl okamžik, kdy Eva zaváhala a byla ochotna uvěřit informaci, že Bůh si sobecky něco úžasného schovává jen sám pro sebe, a skrývá to před lidmi. Hřích není jednorázový čin a ani žádná konkrétní, měřitelná veličina. Ve své podstatě je hřích stav mysli, která vnímá Boha jako sobeckého a nepřejícího, v důsledku čehož Mu nelze důvěřovat.

Hřích je něco jako nemoc. Pokud onemocníte, je to většinou způsobeno neviditelnými činiteli, jako např. bakteriální infekcí, nesprávně fungujícím metabolismem, či selháním obranné funkce imunitního systému. Tyto příčiny pak mají své konkrétní symptomy: horečku, zápal, bolesti, ztrátu energie, apatii, apod.

V případě hříchu je tou skrytou příčinou právě ono uvěření lži o Boží povaze, která pak člověka oddělí od Bytosti, jejíž pravou podstatou je láska a sebedarování. Takový postoj pak logicky ústí do konkrétních *hříchů* (symptomů) patrných navenek, avšak jeho příčina je mentální a duchovní.

Při jedné příležitosti, použil analogii hříchu jako nemoci i Ježíš:

Když však židovští náboženští vůdcové viděli, že Ježíš stoluje s lidmi špatné pověsti, vyptávali se jeho učedníků: "Jak si jen může sednout k jednomu stolu s takovou lůzou?"

Ježíš to uslyšel a odpověděl jim: "Lékaře nepotřebují zdraví lidé, ale nemocní. Nepřišel jsem proměnit lidi, kteří se považují za dobré, ale ty, kdo znají svou špatnost." (Mk 2:16–17)

Hřích přináší smrtelné následky proto, že nás odděluje od Boha, Zdroje života. Způsobuje, že utíkáme od Boha pryč, avšak On se k nám vrací a neopouští nás. Díky hříchu Adam a Eva pocítili dosud nepoznanou obavu z Boha, zatímco rozumná ostražitost vůči satanu byla jejich

chybou zničena. Bible dosvědčuje, že poté, co snědli zakázané ovoce, „*se rychle ukryli mezi stromy a keře*“ (Gen 3:8). Od toho dne má lidské pokolení silnou tendenci od Boha utíkat.

Je velmi důležité si povšimnout, že když Bůh varoval Adama a Evu před ovocem zakázaného stromu, *neřekl*: „V den, kdy z něho pojíte, vás zabiju!“ Řekl však: „Jakmile bys je třeba jen ochutnal, čeká tě smrt.“ Když tedy Adam s Evou pojedli zakázané ovoce, započal v nich proces stárnutí a umírání, jako důsledek jejich oddělení od Zdroje života. To, co vede ke smrti, je hřích, ne Bůh!

„Hřích dává svou odplatu – smrt“ (Ř 6:23).

Bůh nepoužívá hřích jako svůj nástroj k ukončení lidského života. To by se neslučovalo s jeho podstatou - láskou.

Je více než zřejmé, že poznání dobra a zla přineslo Adamovi a Evě daleko více, než jen jakousi teoretickou informaci. Nevědomky nasměřovali sami sebe i všechny své budoucí potomky na cestu niterné *zkušenosti* s dobrem i zlem. Zlo prostoupí všechny složky lidského života a bude mít na lidskou rasu zotročující účinek. Jeho následkem *bude* strach, bolest, nedostatek, nebezpečí, války, násilí..., a nakonec smrt.

Lidstvo není jediné, kdo trpí nevyhnutelnými následky zla a hříchu. Celá příroda byla zasažena vzniklým nesouladem mezi stvořením a Stvořitelem, zapříčiněným selháním našich prvních rodičů:

Jen se podívejte, jak nyní celá příroda úpí a sténá jako v porodních bolestech! (Ř 8:22)

Země se pro své lidské i zvířecí obyvatele stala nebezpečným místem. Od časů Noemovy potopy je vystavena divokým a nespoutaným přírodním silám, jako jsou zemětřesení, sopečné erupce, extrémní výkyvy počasí, apod.

Tyto projevy jsou důsledkem hříchu a nerovnováhy a lze je očekávat tam, kde Bůh není blízko, ale díky odmítnutí lidmi, daleko...

7 K čemu existence ďábla?

Už jsme se zmínili o existenci reálné duchovní bytosti, která je vůči Bohu v otevřeném nepřátelství. Bible ji nazývá několika jmény, jako: Satan, ďábel, had, livjatan, Lucifer...

V porovnání např. s dobou před dvěma sty lety, věří v doslovnou existenci ďábla výrazně menší procento lidí. V naší moderní kultuře je satan odsunut do oblasti pověr a nevědomosti. S vědomím reality takového přístupu, se budeme vyřčenou otázkou o existenci Satana (toho odpůrce) snažit prozkoumat z příslušných textů Bible.

V Písmu je satan uveden jako padlý anděl. *Padlý* naznačuje, že původně byl bezhříšnou bytostí, která si však zvolila cestu rebelie proti svému Stvořiteli. Jak u něj mohlo dojít k tak extrémní proměně, je záhadou, když si představíme dokonalé a svaté prostředí nebes. Také je z Písma zřejmé, že po nějakou dobu zastával mezi anděly velmi prominentní postavení. V průběhu času však v jeho srdci vzklíčilo semínko pýchy, které vyrostlo do výrazné nespokojenosti s pozicí, jenž mu Bůh v nebi přidělil. Ta posléze vyústila v otevřenou vzpouru vůči Hospodinu.

Ve svém odboji proti Bohu nezůstal osamocený. Podařilo se mu strhnout na svou stranu mnoho andělů, i když většina jich stále zůstávala věrná Bohu. Následná „válka v nebi“, vyvolaná působením satana a jeho přívrženců, nebyla válkou hmotných zbraní tak, jak to známe z našeho světa. Z tohoto těžkého konfliktu vyšel vítězně Bůh, i když byl díky svému charakteru vázán k použití pouze čestných způsobů boje; lásky proti sobectví, pravdy proti lžím, otevřenosti proti

zatajování, rozumu proti nesmyslnosti, trpělivosti proti unáhlenému zoufalství, a důvěry proti podezřívavosti.

Je nasnadě, že satan pro získání andělů na svou stranu použil stejné metody svodu, které se mu tolik osvědčily při oklamání Evy v zahradě Eden. Až do tohoto okamžiku, se otázka čestnosti Boha Stvořitele nikdy neobjevila v myslích nebeských andělů. Na počátku onoho velkého sporu neměli žádnou možnost si ověřit, zda satanova obvinění Boha se zakládají na pravdě, nebo ne. Aby se tato obvinění prokázala jako (ne)relevantní, musel být ďáblu daný prostor a čas k realizaci jeho představ o způsobu vlády.

Jistě se zeptáte, proč Bůh nezničil satana hned na počátku jeho destruktivního působení. Nezamezilo by se tím následné eskalaci zla a neskončila by tato vzpoura hned na svém začátku?

Překvapivě..., ne. Takový krok by v očích andělů jen potvrdil, že satanova obvinění proti Bohu *mají* platnost. Pokud by to Bůh učinil, všemi (a Hospodinem na prvním místě) respektovaná svoboda, by v tu chvíli přestala existovat a stala by se jen vyprázdněným pojmem.

A je zde další závažný fakt. V našem studiu jsme si již ukázali, že Bůh na sebe nikdy nebere roli zhoubce – to hřích ničí a přináší smrt. Ďábel bude nakonec zničen (zemře). Avšak jeho konec nezpůsobí Bůh, ale jeho vlastní hřích.

Hospodin mě dále vyzval:

"Ezechieli, zapěj nad týrským králem smuteční píseň a řekni, že mu jako Panovník Hospodin posílám tento vzkaz: Byl jsi vzorem dokonalosti, plný moudrosti a nedostižné krásy.

Přebýval jsi v Boží rajské zahradě a zdobily tě všechny drahokamy: rubín, topas, jaspis, chrysolit, karneol, onyx, safír, malachit i smaragd.

Tvé bubínky i flétny byly zhotoveny ze zlata a byly pro tebe připraveny již v den tvého stvoření.

Já sám jsem tě ustanovil strážným cherubem a nechal tě přebývat na Boží hoře; tam ses procházel uprostřed třpytivých drahokamů.

Od té doby, co jsem tě stvořil, jsi byl zcela čistý a nevinný; pak se však v tobě zrodilo zlo.

Tvé rozsáhlé obchody tě naplnily násilím a ty ses provinil. Proto jsem tě s hanbou vyhostil ze své hory a vyhnal tě z míst mezi zářícími drahokamy.

Vědomí tvé krásy v tobě probudilo pýchu a tvá nádhera tě připravila o rozum. Proto tě srazím na zem jako výstrahu ostatním králům.

Množstvím svých podlostí a nepoctivých obchodů jsi pošpinil a znesvětil vše svaté. Proto tvé město nechám zachvátit požárem a spálím ho na prach. Před zraky všech přihlížejících z tebe nezůstane nic než popel.

*Všechny národy, které tě znaly, zachvátí zděšení nad tvým strašlivým koncem, **neboť zanikneš navěky.**"*

(Ez 28:11–19) zdůraznění přidáno

Král Týru je zde typologicky ztotožněný se satanem. Satan byl, stejně jako všechna Boží stvoření, stvořen dokonalý, bez jakéhokoliv náznaku pýchy nebo sobectví. Svůj pád si zapříčinil sám, a je za něj cele zodpovědný. Zhlédl se ve své kráse a úspěších, a to v něm vyvolalo pýchu. „Oheň“, který jej nakonec zničí, vyšlehně z jeho nitra. Bude to ničivá síla jeho vlastního sobectví, která jej pohltí. Jeho existence skončí – a on „zanikne na věky.“

Padl jsi z nebeských výšin, jitřenko, synu svítání! Padl jsi až k zemi, ty, který jsi ničil celé národy.

V srdci sis říkal, že vystoupíš do nebe, povýšíš svůj trůn až nad samotného Boha a usadíš se na Hoře setkávání na dalekém severu.

Toužil jsi usednout na trůn Nejvyššího a povznést se až nad vrcholky mraků.

(Iz 14:12–14)

Lucifer (Světloňoš, jeho původní jméno) padl, protože chtěl vyvýšit sám sebe. Později Ježíš své následovníky učil, že: „Kdo má o sobě příliš dobré mínění, bude zklamán a snižen. Pokorní však budou povýšeni“ (Mt 23:12). Přesně to se stalo Luciferovi. Jeho slova, že **povýší svůj trůn až nad samotného Boha** pouze prozrazují, že Bohu záviděl jeho pozici vládce. Ani v nejmenším neměl zájem, aby odrážel Boží charakter (což je jediný způsob, jak nějaká stvořená bytost může být Bohu podobná). Při pročítání těchto uvedených textů je třeba si také všimnout, že myšlenky vyjádřené o Bohu jsou Luciferovy a tudíž nejsou čestnými a přesnými popisy Hospodinových pohnutek. Poničen hříchem, si satan ve své představitosti už nedokázal připustit, že by někdo (Bůh) mohl jednat nesobecky a s láskou.

V nebi se strhla bitva: Michael se svými anděly bojoval proti draku a jeho andělům.

Veliký drak se svou družinou byl poražen, vyhnán z nebe a svržen na zem. To je ten dávný had z ráje, nepřítel, pomlouvač a svůdce všech lidí. (Zj 12:7–9)

Toto místo nám potvrzuje realitu války v nebi, kde satan původně započal své dílo svodu. To se později přeneslo na planetu Zemi, kde se žel neomezilo jen na nějaký lokální problém, ale zasáhlo celou zemi.

Řekl jim: „Viděl jsem, jak satan padá z nebe jako blesk.“ (Lk 10:18 CEP)

Tato slova jsou Ježíšovým popisem satanova pádu od dokonalosti a věrnosti ke vzpouře a ztrátě Božího obrazu.

Stali jsme se podívanou pro svět, anděly i lidi. (1 Kor 4:9)

Jsou to pravdy, které vám byly zvěstovány, rozhlašovali je lidé zmocnění týmž z nebe seslaným Duchem svatým. Jsou to tak zvláštní a úžasné věci, že i andělé v nebi touží do nich důkladněji nahlédnout. (1 Petr 1:12)

Když satan začal svou vzpouru v nebi, když přemluvil na svou stranu jisté množství andělů, zbývající andělé věrní Bohu jistě nemohli plně rozumět tomu, co se to děje a proč. Evangelium je určeno jim, právě tak jako lidem. Věrní andělé žasnou nad Božími nesobeckými činy, které koná pro spásu lidstva a pro jejich záchranu před sebezničením. To „věčné evangelium“ (Zj 14:6 CEP) je pro celý vesmír na věky platným ujištěním, které vylučuje jakoukoliv pochybnost o Boží důvěryhodnosti.

Ať se spiklenci postaví Hospodinu jakkoliv, On bude mít poslední slovo. Bohu je možné vzdorovat jen jednou. (Nah 1:9)

*Potom Duch Boží vedl Ježíše na poušť, kde se po dobu čtyřiceti dnů a nocí postil a velmi vyhladověl. Tu se k němu přiblížil pokušitel a řekl mu: "**Jsi-li Boží Syn**, proměň toto kamení v chleby!" Ježíš mu odpověděl: "V Písmu je napsáno: Člověk se nenasytí jen chlebem, ale hlad ve své duši utiší přijetím Božího slova."*

*Pak ho ďábel vzal do Jeruzaléma na věž chrámu a řekl: "**Jsi-li Boží Syn**, seskoč dolů! Vždyť je psáno, že Bůh přikáže svým andělům, aby tě zachytili na svých rukou dříve, než dopadneš na kámen." Ježíš mu zase pohotově odpověděl: "Je však také psáno: Nepokoušej Boha, je tvůj Pán."*

Nakonec ho ďábel postavil na vysokou horu a ukázal mu všechna království světa s jejich okázalostí a bohatstvím. Tam mu řekl: "Toto všechno ti dám, jestliže přede mnou klekneš a pokloníš se mi!"

Ježíš odpověděl: "Odejdi, satane! Vždyť je psáno: Nikomu kromě Boha se nebudeš klanět ani ho uctívat."

V tu chvíli ho ďábel opustil; Ježíše obklopili andělé a pečovali o něj. (Mt 4:1–11, zdůraznění přidáno)

Satan ke Kristu přichází jako pokušitel; jeho zřejmým cílem je oddělit Ježíše od jeho závislosti na Bohu Otci a narušit jeho důvěru v Něj. Má už nějaké zkušenosti s obelháním Evy v zahradě Eden... Je rozhodnut zmařit Ježíšovo poslání na této zemi a svést Krista k tomu, aby použil svoji nadpřirozenou moc pro svůj vlastní prospěch. Vynaložil všechen svůj um na to, aby Ježíši znemožnil projevit *nesobeckou* povahu Boha Otce, což by satana demaskovalo jako lháře a to on je.

V jednom z uvedených pokušení ďábel Kristu nabízí *všchna království světa* (Gn 1:26), pokud před ním Ježíš poklekne a pokloní se mu. Je pozoruhodné, že Ježíš zde neotvírá diskuzi o satanově neoprávněném získání vlády nad světem. Když Bůh stvořil Zemi, předal vládu nad ní do rukou prvního lidského páru. Když však Adam a Eva uvěřili satanově lži o svém Stvořiteli, v podstatě předali vládu nad Zemí satanu. Pod jeho panováním jsou království světa plné lži, násilí, donucování a nerovnosti. Naproti tomu v Božím království je jakýkoliv nátlak, za jakýchkoliv okolností, absolutně neznámým pojmem. Království tohoto světa jsou s celým svým zákonodárstvím zcela nepodobna Božímu království, kde jediným zákonem je láska.

Nezbývá už mnoho času k rozmluvě, protože přichází zlý vládce tohoto světa. Proti mně však nic nezmůže, protože se podřizují Otcově vůli. Činím to z lásky k Otci a na svědectví světu. (Jan 14:30)

Ano, Ježíš zde potvrzuje, že je to satan, kdo je vládcem tohoto světa. Když tedy popíráme existenci ďábla a jeho vliv na celou planetu Zemi, pak nám nezbývá, než veškeré utrpení světa připsat na vrub Bohu.

Mějte se na pozoru před útoky vašeho nepřítele ďábla; obchází jako hladový řvoucí lev a hledá, koho by roztrhal. (1 Pt 5:8)

Náš nepřítel, protivník a odpůrce je padlý anděl, Lucifer – *ne* Hospodin.

Ozbrojte se až po zuby Boží výzbrojí, abyste mohli čelit ďáblovým nástrahám.

Vždyť boj není namířen proti lidem, nýbrž proti silám neviditelné duchovní říše, proti mocnostem zla a tmy, které ovládají vztahy mezi lidmi a národy. (Ef 6:11–12)

Pokud si skutečně uvědomíme, že jsme všichni obětmi působení samozvaného „boha“, nebudeme se na ostatní lidi i se všemi jejich nedokonalostmi dívat jako na nepřátele, ale jako na spoluoběti v realitě velké podvodu.

Vedl je král propasti zvaný hebrejsky Abaddon, řecky Apollyon, to znamená Zhoubce. (Zj 9:11)

Král propasti není nikdo jiný, než satan sám. Zvláště řecký překlad jednoznačně vystihuje jeho motivy jednání – je ničitel a vrah. Kdybychom snad těmito slovy chtěli nazvat našeho laskavého nebeského Otce, neměli bychom pro tak velkou lež žádnou omluvu...

Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.

—Ježíš (Jan 10:10 CEP)

8 Had - ničitel

Deset osudných ran, jež Bůh seslal proti Egypťanům, se na první pohled zdá být některými z nejzáměrnějších skutků zkázy od Boha. Při povrchním pohledu na ně nenalzáme žádný jiný způsob jejich biblické interpretace. Avšak připomeňme si verš, který jsme četli před chvílí:

Hospodin prohlásil: Mé myšlení je zcela odlišné od vašeho a také způsob, jakým jednáte, je mi úplně cizí. (Iz 55:8).

Mojžíš byl Bohem pověřený vůdce s úkolem vyvést Izraelský národ z egyptského otroctví ke svobodě. Součástí jeho úkolu bylo i předstoupit před faraona a varovat ho před přicházející pohromou, jež vbrzku jeho zemi zasáhne. Když se Bůh setkal s Mojžíšem v poušti, předvedl mu na názorném příkladu svoji moc, již pak měli Mojžíš a Áron doložit před faraonem Boží autoritu a roli, kterou bude Hospodin hrát v nadcházejících katastrofických událostech.

Nato se jej Hospodin otázal: "Co držíš v ruce?" "Hůl," odpověděl Mojžíš.

"Hoď ji tedy na zem," pokračoval Hospodin. Když to Mojžíš udělal, stal se z hole had a Mojžíš před ním začal prchat.

Hospodin však Mojžíšovi nařídil: "Sehni se a vezmi rukou hada za ocas." Mojžíš se tedy sehnul, a když hada uchopil, had se v jeho ruce opět proměnil v hůl. (Ex. 4:2–4)

Tentokrát se již Hospodin rozhněval a důrazně Mojžíše pokáral: "Vždyť máš bratra, lévijce Árona, který je skvělý řečník. Už ti jde naproti, a jakmile se s tebou setká, bude upřímně rád, že tě vidí. Ty mu budeš

pouze oznamovat, co má zvěstovat dál. Já sám budu bdít nad každým vaším slovem a budu vás vést, co máte dělat.

Áron za tebe bude promlouvat k lidem, jako kdyby byl tvými ústy, a ty mu budeš zastupovat Boha.

Nezapomeň si také vzít do ruky svou hůl, abys s ní mohl konat zázračná znamení.

(Ex 4:14-17)

Mojžíš měl před faraonem stanout jako Boží vyslanec.

Hospodinovým záměrem nebylo pouze předvést faraonovi svoji moc, ale poukázat na skutečného *ničitele*. Když totiž Mojžíš, v roli Božího zástupce, držel v ruce svou hůl, bylo to symbolické vyjádření vládnoucí moci Boha, který drží pod kontrolou divoké síly přírody. Dokud bude Bůh nad Egyptem držet svou ochrannou ruku, nic zlého se této zemi nemůže přihodit. Když však Mojžíš hodil svou hůl na zem, proměnila se v hada – v symbolické řeči zástupce zla a zkázy.

Několik staletí před Mojžíšem a krátce poté, kdy Josef (který byl prodán do otroctví svými bratry) vyložil tehdejšímu faraonovi jeho znepokojivé sny, měl Bůh pro syny Izraele připraveny lepší plány. Faraο tehdy povýšil Josefa do role svého zástupce díky Josefově preciznímu výkladu faraonových prorockých snů, a pro jeho následné moudré rady ohledně přicházejícího sedmiletého období neúrody. Příchod Josefovy rodiny z Kennanu do Egypta byl vítaný. Egypťané projevovali vděčnost Josefovi a úctu Bohu, kterého uctíval. A Bůh Egyptu bohatě žehnal. Po mnoha letech se žel v Egyptě na toto období zapomělo, a Egypťané Izraelce podrobili otrockým pracím. Hebrejové se mezitím v Egyptě rozrostli do velikosti menšího národa. Svým jednáním s Izraelci Egypťané jasně ukazovali, že Bůh Izraele již v Egyptě není žádoucí. Měli svůj vlastní náboženský systém a k Bohu svých otroků se nechtěli znát. Hospodin je Bůh-gentleman a nezdržuje se tam, kde není vítán. Stáhl

tedy od Egypta svoji ochrannou ruku a požehnání, což bylo opět projevem jeho respektu k názoru druhého, jakkoliv může být daný názor nesprávný.

Pokud by kdykoli v průběhu následujících deseti pohrom farao opustil cestu tvrdošíjného odporu a umožnil Izraelcům odejít, Bůh by znovu převzal kontrolu nad přírodními silami a těžké časy by skončily. Avšak jak víme, tvrdohlavý panovník se odmítl podříditi a Egypt se ocitl v ruinách. Již na počátku celého tohoto procesu se Hospodin snažil ukázat faraonovi scénář přicházejících událostí v symbolice Mojžíšovy hole a hada.

Další místo, které podporuje vnímání Boha jako toho, kdo svévolně nepůsobí zkázu skrze přírodní katastrofy, najdeme v 1. knize Královské. Jedná se o situaci, kdy prorok Eliáš, navzdory svému nedávnému velkému vítězství, zmalomyslní a prchá před hrozbami rozzuřené královny Jezábel. Ukryje se v jeskyni, a tam za ním přichází Bůh:

*„Co tu děláš, Elijáši?“ Eliáš odpověděl: "S velkým nadšením jsem hájil tvé zájmy, všemohoucí Hospodine a Bože, neboť Izraelci zavrhli tvá přikázání, rozbořili oltáře a násilně připravili tvé proroky o život. Zůstal jsem však na všechno už jen já sám a Izraelci se nyní snaží zabít i mě." Nato Hospodin řekl: "Vyjdi z jeskyně a postav se na horu. **Budu tudy procházet a chci, abys byl u toho.**" Sotva Hospodin domluvil, **zvedl se tak strašlivý víchr, že se otřásaly skály a pukaly hory. Hospodin však ve větru nebyl.***

Po víchřici přišlo zemětřesení a po něm ještě ohnivé blesky, ale Hospodin v nich opět nebyl.

Když všechno utichlo, ozval se hlas tichý a jemný jako vánek. (1. Kr 19:9–12)

Náš laskavý Bůh stále hovoří, jeho hlas je však tichý a jemný.

9 Jóbův úděl

Kniha Jóbova přináší jasný důkaz satanovy role v působení zla, utrpení a zkázy. Poodkrývá nám také závoj tajemství duchovního světa a dává nám nahlédnout za scénu viditelné zkušenosti, za níž probíhá duchovní válka mezi Bohem a silami zla.

Jób, *člověk bezúhonný a bohobojný (Jób 1:1)*, se jednoho dne ocitl právě uprostřed těžkého boje této duchovní války.

Jednoho dne, když se nebeské bytosti shromáždily před Bohem, postavil se mezi ně i satan. Hospodin se ho otázal: "Odkud přicházíš?" Satan na to odpověděl: "Procházel jsem zemi a prohlížel si ji."

Tu se Hospodin zeptal: "Všiml sis mého služebníka Jóba? Nemá na světě sobě rovného, ctí Boha a straní se všeho zlého."

"Jaký div, že tě ctí, když se mu to tak dobře vyplácí, " s výčitkou poznamenal satan. "Vždycky jsi ho chránil, i jeho rodinu a majetek. Daří se mu skvěle - jen se podívej na jeho bohatství! To se mu to uctívá! Ale zkus mu to sebrat, a uvidíš, bude-li ti žehnat!"

"Dobrá," odpověděl Bůh. "Máš volnou ruku, pokud jde o jeho bohatství, jenom jeho těla se nedotýkej." S tím satana propustil. (Job 1:6–12)

Satan se okamžitě vydal zničit vše, co Jób vlastnil, včetně jeho synů a dcer! V následujících tragédiích, které Jóba postihly, si použil potulné beduíny – Šebovce (v. 15), Kaldejce (Babyloňany) (v.17), tzv. oheň od Boha (v.16), a uragán z pouště (v.19).

I když je z knihy Jób jasně patrné, kdo je ničitel a vrah, mnoho čtenářů vyčítá Bohu a chybně předpokládá, že satanu *dovolil* jej takhle strašně trápit. Vychází přitom z předpokladu, že pokud je Bůh všemohoucí, měl

satanovu útoku na Jóba zamezit. Jde však o to, že v duchovním boji nejde o Boží všemohoucnost. Tu nikdo nezpochybňuje. Spornou otázkou vždy byly a vždy budou principy, na kterých je Boží vláda postavena, jmenovitě pak – umožňuje Hospodin svobodu stvořeným bytostem za každých okolností, nebo ne?

Aby svoboda *byla* skutečně svobodou, musí být nevratná, neměnná, musí jí být umožněno si vždy jít vlastní cestou, a to bez ohledu na okolnosti.

Kromě Jóbova případu a otázky zpochybnění Božího charakteru, zde bylo v sázce ještě něco dalšího – planeta Země. Satan se různými strategiemi snaží ovládnout celý svět, a definitivně jej prohlásit za svoje vlastnictví.

Hospodin se ho otázal: "Odkud přicházíš?" Satan na to odpověděl: "Procházel jsem zemi a prohlížel si ji." (Job 1:7)

Tedy jinými slovy vyjádřeno, satan zde v podstatě Bohu říká asi tolik: „Tak jsem si tu Zemi procházel a musím říct, že to vypadá, že jsem jakožto vládce lidí získal jednohlasnou podporu. Žádám tedy, aby mi byla bezodkladně předána!

V následném dramatickém vývoji tohoto příběhu, si Bůh (díky Jemu!) udržel před satanem určitý náskok. Dobře Jóba znal a věděl, že je mezi nimi vztah pevné důvěry. Jób zůstal Bohu věrný, a to i navzdory druhému nejtvrdějšímu útoku, který je v Bibli zaznamenaný.

Na konci tohoto dramatu *Hospodin také změnil Jóbův úděl, poté co se modlil za své přátele, a dal mu všeho dvojnásob, než míval (Jób 42:10 CEP).*

Jóbovi přátelé netušili, že se nacházejí v horší situaci, než těžce zkoušený Jób sám. Na rozdíl od něj, totiž Boha osobně a niterně *neznali*.

Jóbuův příběh je pro nás vřledem do reality duchovní války, která mezi Bohem a silami temnoty pokračuje až do dnešních dnů. Když si představíme nepředstavitelné..., tedy obrovskou směsici vyjádření svobodných rozhodnutí jednotlivých bytostí, kterou jen Bůh sám je schopen plně postihnout; musíme nutně pocítit obdiv a vděk, že je ochoten čelit tak obrovskému tlaku.

Lidé nejsou jedinými tvory, obdařenými inteligencí. Náš životní prostor sdílí duchovní bytosti – Satan a jeho armáda padlých andělů. Není divu, že ve světě, ve kterém vzájemně spolupůsobí sobecké lidské povahy, popichované ještě démonickými vlivy; jsou kolize sebestředných, ale svobodu majících bytostí na denním pořádku.

Zvláště těžké je porozumět, jak v tomto spleťtém systému satan a jeho nástroje brání Bohu v jeho působení. S tím souvisí i fakt, že pro nás může být velmi znepokojující zjištění, že Bůh přímo neovlivňuje úplně všechno, co se na našem světě děje.

Jenže Bůh netouží po tom, aby svévolně ovládal lidské životy. Takový sklon ani není v jeho povaze. Stvořil nás jako svobodné a soudné bytosti – ne pouhé loutky.

Na začátku knihy Jób jsou představeni tři hlavní aktéři děje: Bůh, satan, Jób. Na konci knihy už satan není jmenovitě zmíněn. Znamená to snad, že ve stěžejní chvíli, kdy Bůh sestupuje na zem a hovoří s Jóblem, není satan přítomen?

Následující pasáž z Jóbovy knihy (Job 40:25 – 41:26) popisuje mýtického tvora, ke kterému se Bůh hlásí jako jeho Stvořitel a pojmenovává ho „livjatan.“ (Dle popisu jde pravděpodobně o jednoho z vyhynulých velkých vodních ještěřů, snad plesiosaury či ichthiosaury, pozn. překl.). V této pasáži však slouží jako symbol pro jinou bytost. *Tehdy Hospodin ztrestá velikým a hrozným mečem své moci livjátana, úskočného a mrštného hada. Zabije ho a zbaví tak moře jeho prokletí. (Isa. 27:1).*

Úskočného a mrštného hada? Symbolická řeč je zde evidentní. *Veliký drak se svou družinou byl poražen, vyhnán z nebe a svržen na zem. To je ten dávný had z ráje, nepřítel, pomlouvač a svůdce všech lidí. (Zj 12:9)*

Pojďme se podívat do uvedené pasáže, zda v ní nenalezneme podobnosti mezi oním mýtickým tvorem – livjátanem a satanem:

*Vytáhneš udicí **livjátana** a zkrotíš provazem jeho jazyk? Vložíš mu do chřipí síťnou houžev, probodneš mu čelist hákem? **Bude se tě doprošovat o smilování a pokorně s tebou mluvit? Uzavře snad s tebou smlouvu, abys jej vzal provždy za otroka? Můžeš si s ním pohrávat jak s ptáčkem? Uvážeš ho pro své děvečky? Budou o něj společníci smlouvat, rozkouskují si ho kupčící? Propíchněš mu kůži bodci, jeho hlavu rybářskými harpunami? **Zkus na něho vložit ruku! Pomysli na boj, a neuděláš to. Hle, čekat na něho je ošidné, při pohledu na něho se člověk hroutí. Není odvážlivce, který by ho dráždil.*****

Kdo potom obstojí přede mnou?

*Kdo mi napřed něco dal, abych mu to splatil? Pod celým nebem všechno je mé. Nemohu mlčet o jeho údech, nemluvit o jeho bohatýrské síle a jeho výborné stavbě těla. **Kdo odkryl jeho oděv a přistoupil k němu s udidly dvojitémi? Kdo otevřel vrata jeho tlamy? Strach jde z jeho zubů. Jeho hřbet je jako řady štítů těsně uzavřených pod pečeti, dotýkají se jedny druhých, vítr mezi ně nevnikne; jeden přiléhá k druhému, jsou pevně sevřeny, nelze je oddělit. Jeho kýcháním se rozžehává světlo, jeho oči jsou jak řasy jitřenky, z úst mu vycházejí pochodně, unikají ohnivě jiskry, z nozder mu vystupuje kouř jak z hrnce nad ohněm z rákosí rozdmýchaným, jeho dech rozžhavuje uhlí, z tlamy mu šlehá plamen, v jeho šíji dríme síla, před ním se každý zkroušeně chvěje, laloky mu přiléhají k tělu jak ulité, netřesou se, jeho srdce je slité, tvrdé jako kámen, slité jako spodní žernov.***

Když se zvedne, sami bohové se leknou, při tom hrozném třesku jsou bez sebe strachy, meč, jenž by ho zasáhl, tu ránu nevydrží, ani kopí, vržená střela či hrot šípu. Železo má za slámu, bronz za trouchnivé dřevo, šíp z luku ho nezažene na útěk, kameny z praku se před ním mění v stébla slámy, kyj má jen za slaměné stéblo, posmívá se, když přiletí chvějící se oštěp. Vespod má ostny podobné střepům, vleče se blátem jako smyk na obilí, způsobuje, že to v hlubině vře jako v hrnci, moře je pro něj jak kelímek na masti, nechává za sebou světélkující dráhu, až se zdá, že propastná tůň zšedivěla. Na prachu země mu není podobného, kdo by byl prost všeho děsu. Na všechno vysoké pohlíží svrchu, nad všemi šelmami je králem.“ (Job 40:25 – 41:26 CEP)

Bůh zde tedy používá symbolický jazyk k popisu nepřítele tak mocného, postrádajícího jakýkoliv soucit, že ve vlastní síle jsme proti němu bezmocní. Bůh byl vtažen do konfliktu s tak schopným nepřítelem, jak si to jen dokážete představit; přesto je pevně rozhodnutý bojovat jej v náš prospěch za všech okolností a takovými zbraněmi, jak to jeho čestná povaha dovolí.

Satan se snaží připsat Bohu svoje vlastnosti a vykresluje Ho lidem jako zuřivého, pomstychtivého, neodpouštějícího, násilného, zákonického, odsuzujícího a náročného, zatímco sám se převléká za anděla světla (2Kor 11:14). Bůh jeho podvodné schopnosti dobře zná, lidem jsou však skryty, neboť jsou součástí duchovního světa.

Na základě symboliky popisu Božího nepřítele získáváme alespoň rámcový obraz o tom, čemu Bůh denně čelí pro každého z nás. Neustále zasahuje a bere si zpět ty, kterým satan ztrpčuje život poté, co odpověděli na hlas Božího Ducha. Některé z těchto zápasů vnímáme i my sami, většina však je nám skryta. Je zřejmé, že se i nadále budou

hromadit obvinění proti Bohu, že dopouští tolik každodenního utrpení, které se po celé tváři země děje.

Pevně doufám, že příběh Jóba nám pomůže si uvědomit, že pokud Bůh hodlá i nadále (a i po celou věčnost) respektovat svobodnou volbu jako nejvyšší formu zákona (spolu s láskou), *nemůže* zamezit žádné nehodě, tragédii, nemoci a dokonce i smrti.

Závěrem této kapitoly si řekneme, že je ještě jedna věc, kterou Bůh vidí jasněji, než lidé. Jedině Hospodin je samo-existující a má život sám ze sebe. *Satan ne*. Dábel je stvořená bytost, která si svobodně zvolila cestu zla, a zlo pouze parazituje na dobrou a není schopno samostatné existence.

Až si každá inteligentní bytost ve vesmíru uvědomí tuto pravdu, že Bůh je hoden důvěry kdežto satan je pouze ničitel, Bůh dovolí, aby se tento padlý anděl – Světlonoš, sebe-zničil silou vlastního zla, jehož je původcem.

Mohla by být otázka hříchu vyřešena čestnějším způsobem?

Proto se nebojte, vždyť jsem s vámi. Ničeho se nelekejte, neboť já jsem váš Bůh. Dodám vám síly a pomohu vám, moje spravedlnost vám bude opravdovou oporou.

Iz 41:10

10 Důvody k nesprávnému čtení Bible

Bible nebyla napsána jako doslovný diktát z úst Pána Boha, ale „z popudu Ducha Svatého mluvili lidé, poslaní od Boha “ (2 Petr 1:21). Její pisatelé používali svůj vlastní jazyk, kulturní specifika, životní zkušenosti a osobnostní rysy.

Proč se Bůh často v Písmu jeví jako ničitel? K zodpovězení této otázky nám pomůže uvědomit si, jaký druh religiozity byl běžný v zemích biblické historie. Jedna věc je zřejmá na první pohled – Izraelité, hlavní entita biblického vyprávění, byli ze všech stran obklopeni modlářstvím. Navzdory jasným varováním právě před modlářstvím okolních kultur, byli těmito etniky neustále ovlivňováni, což se promítlo do jejich chápání Boha a značně je zdeformovalo.

Bůh toužil, aby lidé pochopili, jaký skutečně je! Avšak plné zjevení slávy jeho povahy by je od Něj spíš vzdálilo. A tak láskyplně přizpůsobil svoji komunikaci s nimi na úroveň, které budou rozumět. Dokonce byl ochoten nést neporozumění ohledně některých svých zásahů do světa lidí, jen aby dosáhl jejich záchrany před sebezničením.

Navíc, v zemích biblických dějin ti z lidí, kteří byli pod vlivem démonských sil, si vytvořili a uvěřili v božstva, která byla násilnická, zuřivá a pomstychtivá. Na základě toho pak ztráty, které je v životě postihly, připisovali těmto „bohům.“ A aby si své rozhněvané božstvo usmířili, přinášeli mu oběti a klaněli se mu při náboženských obřadech.

Ve Starém zákoně je jen málo zmínek o satanovi, o bytosti, která je ve skutečnosti zodpovědná za utrpení a smrt na planetě Zemi. Pokud by

však byl jasně rozpoznán jako ten, kdo zapříčiňuje katastrofy v našem světě, pozornost lidí by se obrátila k němu, místo k Bohu! Starověcí Izraelité (a s nimi zřejmě většina pohanských národů i jednotlivců), by si celou věc vyložili tak, že satan je jedním z mocných božstev-bohů, který má obrovskou moc nad silami přírody. Tento závěr by je jistě vedl k obětování obětí tak mocnému „bohu“, a de facto k jeho uctívání, na místo pravého Boha.

V pochopitelné a láskyplné snaze nevystavit lidstvo tak fatální záměně, Bůh připustil, aby byl lidmi vnímán nejen jako dárce všeho dobrého, ale také jako sesílatel zla. Měl větší obavy o to, co by předčasné zjevení plné pravdy o satanu s lidmi udělalo, než o svoji vlastní pověst! Avšak i přes tak úžasné a nesobecké pochopení této lidské tendence naším nebeským Otcem, lidé stejně vzdávali hold démonským silám skrze praktikování modlářství:

Přinášeli oběti démonům namísto Bohu, falešným božstvům, která nikdo neznal, novým výplodům své fantazie, bohům, o kterých jejich předkové neměli ani tušení“ (Deut. 32:17).

Izraelité nebyli připraveni na plné zjevení Boží něžné a milující povahy. Opakovaně Jej zavrhovali pokaždé, když se k nim snažil přiblížit takový, jaký je – Nesobecká Láska. Byli by raději, kdyby za ně jejich bůh bojoval a vůči jejich nepřátelům používal násilí. Chtěli boha, který by byl jako oni. Namísto toho, aby přijali fakt, že *Bůh stvořil člověka ke svému obrazu (Gen 1:27)*, si zvolili variantu *boha k jejich obrazu*.

Pokud jsme ochotni tuto věc uvážít, přinese nám porozumění procesu, kterým ve svém vztahu k Bohu lidská rasa prošla od počátku civilizace až do dnešních dnů.

11 Nesprávné pochopení Boha

Když Bůh procházel mezi lidmi, náboženští vůdcové v něm Spasitele nepoznali, natožpak aby si jej vážili.

Sotva odešli, přivedli k Ježíšovi němého člověka, posedlého zlým duchem.

Ježíš démona vyhnal a němý začal mluvit. Zástupem proběhla vlna údivu: "Nikdy se v Izraeli nic podobného nedělo!"

Farizejové to však vysvětlovali: "Vyhání d'ábly, protože je ve spojení s jejich vládcm."

Potom Ježíš procházel všemi městy i vesnicemi, učil v tamních synagogách a kázal radostnou zvěst o Božím království. A kamkoliv přišel, všude uzdravoval nemoci všeho druhu. (Mt 9:32–35)

Následující slova proroka Izaiáše příhodně charakterizují ty, kteří obvinili Ježíše, že je ve spolčení se satanem: Běda všem, kdo omlouvají a podporují špatnost a dobré věci prohlašují za zlé, těm, kdo zaměňují černé a bílé a vydávají hořké za sladké.

Běda také těm, kdo spoléhají na svou vlastní moudrost a myslí si, že jsou nejchytřejší na světě. " (Iz. 5:20–21)

Přišel na zem, kterou stvořila k lidem, které miloval, ale oni ho nepřijali. (Jan 1:10–11)

Tato pasáž neodkazuje čtenáře pouze do dávné minulosti. Bůh kráčí dějinami nepoznán, nepochopen a opomíjen až do našich dnů. Jako lidstvo Bohu nerozumíme, díky našemu sklonu podsouvat Mu vlastnosti, které máme my sami. Nejvíce pak – sobectví.

Člověku vyzbrojenému jen vrozenými schopnostmi jsou ovšem pravdy Božího Ducha proti mysli. Zdají se mu hloupé a nepochopitelné, protože pochopit se dají jen s pomocí Ducha. (1 Kor 2:14)

Lidská rasa inklinuje k vnějšímu náboženství. Avšak lidstvo potřebuje jediné – vyměnit naše přirozené sobectví za Boží lásku. Ovšem tato myšlenka zní pro přirozeného člověka velmi nebezpečně. Vnější náboženství (náboženství skutků) se jeví daleko bezpečnější, ale tento druh bezpečí je pouhou zákeřnou a falešnou iluzí. Navíc často (vědomě či nevědomky) slouží jako únikový mechanismus před Boží přítomností.

Přišli za ním i farizejové a chtěli ho vyprovokovat k nějakému výroku, který by mohli použít proti němu.

"Může se člověk rozvést z jakéhokoliv důvodu?" zeptali se.

On odpověděl: "Nečetli jste v Písmu, že když na počátku Bůh stvořil muže a ženu, ustanovil: Muž opustí své rodiče, připojí se ke své ženě a stanou se jednou bytostí? Nikdo nemá právo rozdělit to, co Bůh spojil."

Oni však namítali: "Proč tedy Mojžíš řekl, že muž může propustit manželku jednoduše tím, že jí dá rozlukový lístek?"

Ježíš odpověděl: "Toto ustanovení Mojžíšova zákona je ústupkem vaší tvrdosti a nesnášenlivosti. Původní Boží úmysl to však nikdy nebyl. (Mt 19:3–8)

Velká část Starého zákona odráží Boží snahu přiblížit se lidem, kteří mají tvrdá srdce. V těch pasážích Písma, ve kterých se Bůh přizpůsobuje úrovni lidí, než aby je v beznaději zavrhl, je často nepochopen. My jsme bytosti, které postrádají soucit, ne Hospodin. I přesto si neustále chybně vykládáme Jeho působení v osudech zatvrzelých a nemilosrdných lidí starozákonních dob. Výsledkem pak

bývá obviňování Boha, že promíjel otroctví, polygamii, inicioval dobytvačné války, nařizoval genocidy a uzákoňoval tvrdá potrestání pro přestupníky zákona.

Na Hoře blahoslavenství Ježíš vyvýšil zákon a ukázal, jak jej prakticky aplikovat na základě zákona lásky:

Je také psáno: Oko za oko, zub za zub.

Já vám říkám, abyste neodpláceli zlým za zlé. Naopak, uhodí-li tě někdo přes pravou tvář, nastav mu i levou.

A když by se s tebou chtěl někdo soudit a vzít ti šaty, dej mu i kabát; jestliže tě někdo nutí, abys s ním šel kus cesty, jdi s ním dvakrát tak daleko.

Dej tomu, kdo tě prosí, a neodmítej toho, kdo si chce od tebe vypůjčit. (Mt 5:38–42)

V těchto slovech Ježíš vyložil Boží dokonalou vůli v porovnání s představou lidí s tvrdým srdcem:

Ježíš však namítl: "Kdyby Abrahamův Bůh byl opravdu vaším otcem, milovali byste mne. V něm je můj původ. Nepřicházím sám od sebe, ale on mne k vám posílá.

Proč nechápete, co říkám?

Protože váš otec je ďábel a vy děláte, co vám našeptává. Jeho lži od počátku přinášejí smrt a nic jiného, protože v něm není ani trochu pravdy. Nemůže si pomoci, lhaní je jeho přirozenost. A je původcem každé lži.

Kdo z vás mne může usvědčit z hříchu? Nikdo! Proč mi tedy nevěříte, když říkám pravdu?

Kdo je opravdu Božím dítětem, ten rád přijímá Boží slovo. Vy je odmítáte, a to dokazuje, že z Boha nepocházíte."

"Vždyť to říkáme, jsi odrodilec a blázen," křičeli na něj Židé. (Jan 8:42–48)

Ježíš řekl náboženským představitelům, že jejich otec je ďábel. Bylo tomu tak proto, že přejali satanem podsunutou a pokroucenou představu o Bohu, a odmítli s ní cokoliv dělat.

*Nad hlavou mu připevnili nápis s označením viny: "Ježíš, král Židů." Současně s ním byli po obou stranách ukřižováni dva zločinci. Kolemjdoucí se Ježíšovi pošklebovali a vysmívali: "Tak chrám jsi chtěl zbořit a za tři dny znovu postavit. Teď ukaž svou moc a zachraň sám sebe. **Když jsi Boží Syn, sestup z kříže!**"*

*K nim se přidali i členové velerady: "Podívejte se na zachránce! Sám se zachránit neumí. **Židovský král** - visí na kříži! Sestup dolů a uvěříme ti. Dovolával se Boha, říkal, že je **Boží Syn**. Ať ho tedy Bůh vysvobodí!" (Mt 27:37–43)*

Ti, kdo pod křížem uráželi Pána Ježíše, Jej provokovali stejnými narážkami, kterými se Ho snažil svést i satan na poušti: „Jsi-li Syn Boží...“ (Mt 4:3).

Nikdo také nebude nalévat víno do starých kožených měchů, protože kvasící víno by staré měchy roztrhalo, a tak by obojí přišlo nazmar.

Proto mladé víno patří do nových měchů. (Lk 5:37–38)

V této analogii Ježíš přirovnává své radikální učení k „novému vínu“, které svou silou protrhne „staré měchy.“ Svým slovem i příkladem vykreslil nový obraz Boží lásky, který však byl v ostrém kontrastu k zakořeněné a porušené představě o Bohu (tj. starého vína) tehdejších náboženských vůdců (starých měchů). Tyto dva přístupy jsou natolik

odlišné, že mezi nimi nemůže dojít k souladu v žádné době, včetně té naší.

Nepravdivá představa násilného Boha musí vyklidit pole a uvolnit místo pravdivému a laskavému nebeskému Otci.

12 Jakým způsobem Bůh ničí

Jeden z nejsrozumitelnějších příkladů způsobu, jakým Bůh ničí, najdeme v 1. Paralipomenon. Hlavní postavou je izraelský král Saul, nedbající na Boží rady a příkazy, předávané mu prorokem Samuelem, jež jej měly odklonit od neodvratného zničení, ke kterému svým životem směřoval. Saul se několikrát pokusil zabít Davida, svého věrného služebníka. Byl také vinen smrtí osmdesáti kněží z městečka Nobe, které v neovládané zuřivosti nechal vyvraždit. Nakonec se vydal pro radu k čarodějnici, čímž dovršil svůj osud.

Druhého dne byl v bitvě proti Filištínům vážně zraněn a v zoufalé představě, co by s ním asi provedli, kdyby byl zajat, *vytasil svůj vlastní meč a probodl se jím. (1 Par 10:4).*

Saul zemřel, neboť se obrátil k Hospodinu zády. Nerespektoval jeho nařízení a dokonce se namísto svého Boha tázal na radu falešných duchů. Proto jej Hospodin nechal zahynout a předal království do rukou Jišajova syna Davida. (1 Par 10:13– 14)

Je evidentní, že jediný aktivní krok, který v případě Saulovy smrti Bůh učinil bylo, že nechal Saula jít svou vlastní cestou a nést si následky svých rozhodnutí. Příčina Saulovy smrti byla sebevražda, ne vražda. Přesto některé překlady Bible říkají (např. CEP), že jej Bůh usmrtil. Avšak slovo, použité zde pro popis Božího činu, je zásadně rozdílné od jeho slovníkové definice. A není to jediný případ. V následující kapitole se podíváme na termíny, jako Boží hněv, rozzlobení se, žárlivost, apod. Pokud se jedná o Boží činy a myšlenky, Písmo tato slova často používá ve velmi odlišném smyslu, než jak jim rozumíme v běžné komunikaci.

Hledejte Hospodina, dokud jej můžete najít, volejte ho, dokud je nablízku. Všichni, kdo se dopouštějí nepravostí, ať s nimi skončí, a zločinci ať opustí své nekalé myšlenky. Jestliže se obrátí k Hospodinu, našemu Bohu, slituje se nad nimi a nabídne jim své odpuštění. Hospodin prohlásil: Mé myšlení je zcela odlišné od vašeho a také způsob, jakým jednáte, je mi úplně cizí. Tak jako nebesa převyšují zemi, jsou i mé záměry vyšší než vaše a mé myšlení vysoko přesahuje vaše chápání.

Iz 55:6–9

13 Co je Boží hněv

Otázka Božího hněvu komplikuje mnoha lidem porozumění Bohu, zvláště pak v některých příbězích Starého zákona. Najdeme zde mnoho míst, která přiznávají, že Bůh se hněvá. Musíme si však položit otázku, co přesně je Boží hněv? Odpověď se vydáme hledat na ta místa Písma, která o Božím hněvu mluví.

Prvním takovým místem je situace, kdy Hospodin pověřuje Mojžíše vedoucí úlohou při vyvedení Izraele z egyptského otroctví na svobodu. Jaké okolnosti Pána Boha tehdy přiměly, aby projevil svůj hněv?

Mojžíš však Hospodinu znovu namítl: "Ach, Bože, dobře víš, že nejsem žádný řečník, nikdy jsem nebyl a nejsem ani teď, když se mnou hovoříš. Mluvím ztěžka a mám neobratný jazyk."

Hospodin mu však odvětil: "Kdo dal člověku ústa? Kdo mu dokáže vzít sluch nebo řeč? Kdo umožňuje lidem vidět nebo je dokáže oslepit? Nejsem to snad já, Hospodin? Proto se už nevykrucuj a jdi. Já sám tě naučím mluvit a sdělím ti, co máš říkat."

Avšak i přesto Mojžíš Hospodinu odpověděl: "Víš, Hospodine, pošli prosím raději někoho jiného." (Ex. 4:10–13)

Mojžíš se necítil na to, aby sám předstoupil před faraona jako Boží mluvčí. A co na to Hospodin?

Tentokrát se již Hospodin rozhněval a důrazně Mojžíše pokáral: "Vždyť máš bratra, lévijce Árona, který je skvělý řečník. Už ti jde naproti, a jakmile se s tebou setká, bude upřímně rád, že tě vidí. (Ex. 4:14)

Jak zde Bůh vyjádřil svůj hněv? Tak, že Mojžíšovi dal to, co si Mojžíš přál.

Podívejme se na další místo Písma, které o Božím hněvu hovoří:

Netrvalo však dlouho a chtiví cizinci, kteří se přidali k Izraelcům po odchodu z Egypta, zatoužili po mase a začali s nářkem provokovat: "Kdybychom tak dostali alespoň kousek masa!

Když Mojžíš slyšel, jak si lidé jeden druhému stěžují a nařikají před svými stany, velmi ho to znepokojilo, protože viděl, že jednání Izraelců vzbudilo Hospodinovo rozhořčení.

Náhle Hospodin zvedl vítr a přivál od moře veliká hejna křepelk a nechal je padnout na zem. Bylo jich tolik, že v okolí celého tábora vytvořily metr vysokou vrstvu až do vzdálenosti jednoho dne chůze kterýmkoliv směrem.

Lidé se ihned dali do sbírání a sbírali celý den i noc a ještě i celý příští den. Nikdo nenasbíral méně než deset vrchovatých košů. Násbírané křepelky si pak Izraelci rozložili okolo tábora. (Num 11:4, 10, 31–32)

Také v tomto incidentu se objevuje Boží rozhořčení. Jak jej Hospodin vyjádřil? Znovu lidem dává to, co si přejí.

Když Samuel zestárl, ustanovil své syny, staršího Jóela a mladšího Abijáše, za vůdce Izraele.

Oba synové, kteří svůj úřad vykonávali v Beer-šebě, se však od svého otce naprosto lišili. Dali se ovládnout chamtivostí, přijímali úplatky a spravedlnost přizpůsobovali vlastním zájmům. Proto se jednou všichni izraelští představitelé společně dostavili k Samuelovi do Rámy a navrhli mu: "Samueli, jsi už starý a tvoji synové nejsou ani zdaleka tak

spravedliví vůdcové, jakým jsi býval ty. Proč by nám tedy nemohl vládnout král, jakého mají všechny okolní národy? Ty sám ho vyber a dosad' na trůn."

Když to Samuel slyšel, zarmoutilo ho to a obrátil se v modlitbě o radu k Hospodinu.

"Udělej všechno, co od tebe lidé žádají," odpověděl Samuelovi Hospodin. "Neodmítají přece tebe, ale mne. Zavrhli mne jako svého vládce a panovníka. (1 Sam. 8:1–7)

Skrze proroka Samuele Bůh předal Izraeli mnoho konkrétních důvodů k tomu, aby jim už dopředu sdělil, že jejich požadavek krále nebude do budoucna v jejich nejlepším zájmu. Naslouchali však Samuelovi?

Lidé však Samuelovo varování odmítli poslouchat a prohlašovali: "Za každou cenu chceme krále!

Teprve pak budeme jako všechny okolní národy. A náš král nám bude vládnout a povede naše vojska do boje." (1 Sam. 8:19–20)

Jak Bůh odpověděl na jejich naléhání? *Chtějí-li krále, ať ho mají. A ty jim ho ustanovíš (v. 21).* Jak víme, že Bůh sice vyhověl jejich prosbě, avšak s hněvem?

Informuje nás o tom prorok Ozeáš, když se na tuto událost dívá zpět a popisuje ji z Boží perspektivy:

Tím, že jste se postavili proti mně, který jediný vám může pomoci, jste se sami přivedli až do záhuby.

Kdepak je teď ten váš král? Proč vám nyní nepomůže? A kde jsou všichni vaši soudci, které jste ode mne žádali?

S nelibostí jsem vám nakonec krále dal, ale nyní si jej s hněvem vezmu zpět. (Oz 13:9–11)

Tato tři biblická místa jasně ukazují, že Bůh svůj hněv vůči Izraelcům vyjadřoval tím způsobem, že jim dal to, co po něm žádali, i když věděl, že chtějí věci, které nejsou v jejich nejlepší zájmu. To by nám mělo stačit k tomu, abychom termínu Boží hněv začali rozumět jinak, než jak ho definují slovníky.

Ale pojďme ještě dál. Co se dělo, když se hněval Pán Ježíš?

Když opět přišel Ježíš do synagogy, spatřil tam člověka, který měl bezvládnou ruku. Protože byla právě sobota, Ježíšovi nepřátelé napjatě sledovali, co učiní. Jestliže ho uzdraví, bude to vítaná příležitost, jak jej obžalovat z rušení předepsaného svátečního klidu.

A opravdu, Ježíš vyzval postiženého, aby předstoupil před celé shromáždění, a pak položil ostatním otázku: "Co se smí v sobotu? Mohou se konat dobré skutky, nebo se má páchat zlo? Je možné zachránit život, nebo jej zničit?" Na tyto otázky se nikdo neodvážil odpovědět.

Jejich mlčení Ježíše naplnilo spravedlivým hněvem, jejich lhostejnost k lidskému utrpení ho roztrpčila. Přeměřil si je přísným pohledem a potom se obrátil k postiženému. "Natáhni tu ruku!" řekl mu. On to učinil, a ejhle - ruka byla zdravá.

Farizejové opustili synagogu a šli se domlouvat s přívrženci krále Heroda na tom, jak Ježíše odstranit. (Mk 3:1–6)

Další z nepříjemných setkání se zákonickými farizeji. Jejich rigidní omezení zakazovala uzdravování v sobotní den. Ježíš četl v jejich srdcích a *Ježíše jejich mlčení naplnilo spravedlivým hněvem, roztrpčila ho jejich lhostejnost k lidskému utrpení.* Jaký hněv Ježíš prožíval? Takový, který tento text popisuje, tedy zarmoucení jejich lhostejností k lidskému utrpení. Ježíš cítil hluboký smutek nad absencí lásky a soucitu farizeů vůči tomuto ubohému nemocnému člověku.

Co víc v Písmu objevíme ohledně Božího hněvu?

Boží hněv se však obrací proti těm, kdo pošlapávají jeho zákony a svévolně přehlížejí pravdu. (Ř 1:18)

Jak se proti takovým lidem obrací?

Bůh jim pak už nebránil, ale nechal je, aby okusili ovoce svého počínání. (Ř 1:24)

Proto klesli do nízkých vášní. Začali holdovat pohlavním výstřednostem a oddali se homosexualitě. Jejich bezbožnost je dovedla ke všemu špatnému a zlému. (Ř 1:26-28)

Boží hněv je zde popsán jako vzdání se snahy je nadále ovlivňovat a ponechání jich své volbě. Bůh respektuje svobodu rozhodnutí, i když to znamená oddělení od Něj. To není hněv pomstychtivé, rozčilené odvety, který tak často Bohu připisují lidé.

Podívejme se nyní na některá další místa Starého zákona.

Lidé se ihned dali do sbírání a sbírali celý den i noc a ještě i celý příští den. Nikdo nenasbíral méně než deset vrchovatých košů. Násbírané křepelky si pak Izraelci rozložili okolo tábora. Avšak dříve než by lidé vůbec mohli všechno maso sníst, rozhořčený Hospodin postihl celý tábor smrtelnou epidemií, která připravila mnoho Izraelců o život. (Num. 11:32-33)

Nyní se vraťme k pokračování příběhu s křepelkami, které Bůh Izraelcům na jejich naléhání dal. Jejich nenasytlost a (zřejmě několikrát) přecpání se masem, s sebou přinesly přirozený následek:

Rozhořčený Hospodin postihl celý tábor smrtelnou epidemií, která připravila mnoho Izraelců o život. (Num 11:33)

Je jasné, že tuny křepelčího masa v podmínkách horka pouště dlouho nevydrží. Maso se rychle zkaží a stane se nepoživatelným. Jaký jiný důsledek bychom tedy mohli očekávat? Horko a zahnívajícím maso..., to je vskutku smrtelná kombinace.

Toto místo dostalo název Kibrót-taava (v překladu Hroby nenasytnosti), neboť zde zahynuli všichni, kdo se nechali ovládnout žádostí po jiném jídle. (Num 11:34)

Znovu si tedy položíme otázku, jak se zde projevil Boží hněv? Vidíme, že to bylo pouhé ponechání přirozeného průběhu zákona příčiny a následku.

Ještě téhož dne jim však dám najevo své rozhořčení a opustím je; odvrátím se od nich a nechám je zaniknout. Postihne je mnoho pohrom a neštěstí a ještě toho dne se budou ptát: ‚Nepotkaly nás všechny tyto pohromy jen proto, že s námi není náš Bůh?‘

Kvůli všem špatnostem, kterých se dopustí, když se obrátí k jiným bohům, se od nich toho dne odvrátím.“ (Deut. 31:17– 18)

Co to znamená, když se Bůh od někoho odvrátí? Jak asi vypadá život člověka, když v něm najednou není Boží přítomnost, a před tím byla? Znovu zde můžeme jasně vidět, že svou nepřítomností - tedy svým odstoupením – Bůh prakticky vyjadřuje svůj hněv. Skryje svou tvář *kvůli všem špatnostem, kterých se dopustí, když se obrátí k jiným bohům*. Výsledek? *Přijdou všechny tyto pohromy...* Když se tedy tehdejší lidé odvrátili od pravého Boha k falešným božstvům, Bůh byl nucen

respektovat jejich rozhodnutí a nadále je již nemohl chránit před nežádoucími následky.

Izraelci se dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích, a sloužili baalům.

Opustili Hospodina, Boha svých otců, který je vyvedl z egyptské země. Chodili za jinými bohy, za božstvy těch národů, které byly kolem nich, a klaněli se jim. Tak Hospodina uráželi. Opustili Hospodina a sloužili Baalovi a Aštoretě.

Proto Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem a vydal jej do rukou plenitelů a ti jej plenili. Vydal je napospas okolním nepřátelům, že už vůbec před svými nepřáteli nemohli obstát. (Sd 2:11–14)

Tato pasáž popisuje postupné odpadání od Pána. V jeho důsledku *Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem a vydal jej do rukou plenitelů a ti jej plenili. Vydal je napospas okolním nepřátelům, že už vůbec před svými nepřáteli nemohli obstát.* Jedná se zde opět o pasivní Boží odpověď vůči chování Izraelců. Kvůli jejich nevěrnosti, Bůh nadále nemohl chránit jejich zemi před vpády nepřátel.

Hospodin pak potrestá také ostatní Izraelce a oťrese jimi jako mocný přívál rákosím. Vyžene Izraelce z této země, kterou věnoval jejich předkům, a rozpráší je až za Eufrat, protože rozhněvali Hospodina uctíváním falešných bohů.

Zavrhne Izraelce kvůli špatnostem, které napáchal sám Jarobeám, a kvůli zlu, ke kterému je svedl." (1 Kr 14:15–16)

(Izrael) spravil pohanské oltáře, modlami urážel Boha.

Tak Boží žárlivost vzplála, Izrael zprotivil se mu.

Opustil svatyni v Šílu, nebydlil už mezi nimi.

Přestal už Izrael chránit, vydal ho na pospas lidem.

Na dědice své se hněvá, prohrávají své bitvy. (Ž. 78:58–62)

Definice Božího hněvu obsahuje tyto charakteristiky: odmítnutí, vydání na pospas, odstoupení.

Bůh se na tento lid rozhněval, byl jím znechucen.

Vydal je do rukou pohanů a jejich nepřátelé nad nimi panovali.

(Ž 106:40–41)

V tomto textu je Boží hněv vyjádřen vydáním Izraele pod panování jejich nepřátel.

Rozhněval jsem se a na chvíli jsem se od tebou odvrátil, ale kvůli své věčné laskavosti se nad tebou slituji, neboť jsem tvůj Hospodin a vysvoboditel. (Iz 54:8)

Zde zase vidíme, že určující vlastností v Božím hněvu je jeho věčná láska. Právě ona Jej vede k tomu, že se od viníků odvrátí jen *na chvíli*, ale vzápětí Ho jeho *věčná laskavost* vede ke slitování.

„Nechám vás odvléci do vyhnanství, stejně jako všechny vaše bratry Efrajimovce a celé severní království!“

„Nechápou však, že tím, komu ubližují nejsem jen já. Škodí především sami sobě!“

Vždyť důsledky jejich jednání,“ pokračoval pak Hospodin, “nechám dopadnout právě na jejich hlavu. Můj spravedlivý hněv zachvátí celou tuto zemi i s jejími obyvateli, zvířaty, stromovím i polními bylinami a ostatními plody země jako neuhasitelný oheň. (Jer. 7:15, 19–20)

Skrze proroka Jeremijáše byl Bůh nucen své nechápvavé hebrejské děti konfrontovat s jejich vlastním nerozumným přístupem: Což (ne)škodí

především sami sobě?! Znovu se jedná o případ, kdy tzv. „trest“ od Boha přichází jako přirozený důsledek jejich modlářství.

Proto si na znamení zármutku oholte všechny vlasy a na vrcholcích kopců začněte zpívat smuteční písně, neboť Hospodin se této generace zřekl a vydal ji napospas důsledkům jejich odpadnutí." (Jer 7:29)

V Písmu je ještě více podobných pasáží, které vypovídají o Božím jednání ve stejném smyslu. Není nutno je uvádět všechny neboť ty, které jsme si zde ukázali, jasně vedou k závěru, že Boží hněv neznamená to samé, co trest od Boha. Bůh dává lidem svobodu Jej přijmout, nebo odmítnout. Boží hněv je pouze vyjádření přirozených důsledků našich chybných rozhodnutí, kdy je Bůh nucen nás nechat jít svou vlastní cestou. Boží láska vede Pána k zaujetí pouze pasivní role, kdy „skryje svou tvář, odmítne, vydá na pospas,“ apod. Ve svém sebedředstavení Mojžíšovi, Pán neuvedl žádnou zmínku o tom, že by byl hněvivý či zuřivý, ale prohlásil:

"Jsem Hospodin, soucitný Panovník a laskavý Bůh. Jsem shovívavý, milující a věrný.

Prokazuji svou přízeň tisícům obyvatel země a odpouštím jim jejich viny, vzdor i nepravosti." (Ex 34:6–7).

Izraelci... začali obviňovat Mojžíše a dokonce i Boha: "To jste nás odvedli z Egypta proto, abychom zahynuli na poušti? Nemáme co jíst ani se čeho napít! A tu vaši protivnou manu už nemůžeme ani cítit." Hospodina jejich nespokojenost rozhořčila, a proto poslal na celý národ jedovaté hady. Když mnoho Izraelců po jejich uštknutí zemřelo, ostatní přišli za Mojžíšem a přiznali: "Víme, že jsme se proti Hospodinu i tobě svým reptáním provinili. Požádej ale prosím Hospodina, aby ty hady zase odehnal." (Num. 21:5–7)

Výše uvedený text nás informuje o tom, že *Hospodin seslal na celý národ jedovaté hady*, jako odpověď na jejich reptání. V kontextu toho, co jsme si již o Božím jednání řekli, se zeptejme, jak to ve skutečnosti bylo se zmíněným „sesláním“ hadů Hospodinem? Znovu se zde opakuje stejný vzorec. Když Izraelci vyjádřili, že s vůdčí rolí Hospodina (a Mojžíše) nejsou spokojeni, byl Bůh byl opět donucen stáhnout od nich své ochranné působení.

Znamená to snad, že následné objevení se hadů, jejich obrovské množství a jejich smrtonosná uštknutí, nebylo ničím jiným než přirozeným důsledkem skutečnosti, že Hospodin v dané chvíli Izrael neochraňoval?

Ano, je tomu tak.

„Vodil vás po rozlehlé a nehostinné vyprahlé poušti, kde člověk marně hledá vodu, ale na každém kroku narazí na jedovatého hada či štíra. On však pro vás nechal vytrysknout pramen přímo ze skály.“ (Deut. 8:15).

Tito jedovatí hadi, byli spolu s mnoha dalšími nebezpečnými tvory přirozenými obyvateli nehostinné pouště, před kterými Bůh Hebreje během jejich putování chránil. Přirozený důsledek této okolnosti by vyvolal otázku pouze tehdy, kdyby se namísto hadů objevil např. houf hladových ledních medvědů.

V Bibli je zaznamenáno mnoho situací, ve kterých Bůh posílá na nevěrný lid armádu nájezdníků nebo jinou pohromu. Děje se tak pouze tehdy, když v rámci zachování zákonitosti příčiny a následku musí respektovat rozhodnutí lidí a nechat věcem přirozený průběh. Ovládnutí lidské vůle není Bohu vlastní.

Hospodin se ale naopak za svou zemi žárlivě postaví a ukáže vlastním lidem svůj soucit.

Odpoví jim: "Pohleďte, posílám vám hojnost obilí, vína i čerstvého oleje, abyste měli dostatek všeho, co potřebujete. Nikdy vás už nevystavím výsměchu a opovržení okolních národů. (Jóel 2:18– 19)

Nato se anděl obrátil ke mně a řekl: "Oznam lidem toto poselství všemocného Hospodina: "Nesmírně mi záleží na Jeruzalému a hoře Sijón. (Zach. 1:14)

Záleží mi totiž na vás, opravdu moc mi na vás záleží - ne méně než samotnému Bohu. Jako byste byli mou jedinou dcerou, kterou jsem zaslíbil jedinému muži - Kristu. Chci mu ji přivést čistou, nedotčenou. Teď mi však svírá srdce úzkost, aby vaše věrná a čistá láska k němu nebyla zkalena a pošpiněna nebo aby docela nezanikla. Víte přece, jak chytře dokázal satan ošálit Evu v ráji! A vy s takovým klidem popřáváte sluchu každému, kdo vám předkládá jiného Krista než my a vnáší mezi vás cizího ducha a rozšiřuje jakési jiné poselství, než jste slyšeli od nás. (2 Kor. 11:2–4)

Boží žárlivost je cele nesobecká. Bůh žárlí pro dobro druhých, ne pro svoje vlastní.

Jednou, když vystupování Izraelců opět vzbudilo Hospodinovu nelibost, nechal Davida, aby uskutečnil svůj vlastní záměr a provedl sčítání bojeschopných mužů.

Král si dal předvolat velitele svého vojska, Jóaaba, a nařídil mu: "Projdi všemi izraelskými kmeny v celé zemi od Danu až k Beer-šebě a spočítej veškeré bojeschopné muže. Chci vědět, jak početnou mám armádu." Sotva to však Jóab uslyšel, odvětil králi: "Upřímně si přeji, aby ti Hospodin, tvůj Bůh, dopřál spatřit den, kdy tvé vojsko bude stokrát větší než dnes. Ale proč chceš nyní tolik vědět, na kolik vojáků se můžeš spolehnout?"

Nicméně královo přání bylo i přes veškeré námitky rozkazem, a tak Jóab i ostatní jeho velitelé krále opustili a vydali se sčítat bojeschopné Izraelce. (2 Sam. 24:1–4)

Toto Davidovo sčítání potencionálních vojáků bylo vnějším projevem jeho pýchy a spoléhání se více na svoji armádu, než na ochranou moc Boží. Decentně tím Pána vyloučil z Jeho nenásilné (a často nenápadné) ochranné činnosti, a učinil tak izraelský stát bezbranným vůči jeho nepřátelům. Dokonce i bitvami zocelený generál Jóab rozpoznal v tomto králově požadavku určité nebezpečí a přímo se na to Davida otázel.

Bůh „podnítil Davida proti nim“ (CEP). Zvláštní formulace, nemyslíte? Skutečně je Bůh takový, že našeptal Davidovi tento nápad a poté si Davidův nerozumný krok použil proti němu i proti celé zemi? Podívejme se na tento text ve světle toho, co jsme již o Božím působení v dějinách zjistili.

Již víme, že Bůh nepřebírá aktivní roli v ničení nebo v rozdmýchávání zla. Je zde však někdo jiný, kdo právě toto dělá. Je možné, že v tomto příběhu Bůh „podnítil“ Davida tím, že jednoduše nezabránil realizaci jeho nápadu? A zašli bychom příliš daleko, kdybychom si dovodili, že to nebyl Hospodin, kdo našeptal Davidovi tuto věc, ale satan? Stejný příběh je popsán i v První knize Paralipomenon:

Při jednom ze svých pokusů o podlomení Izraele satan podnítil Davida, aby provedl sčítání lidu. (1 Par 21:1)

Tato evidentní disproporce v nás určitě vzbudí otázku, proč v Písmu není vždy přesný popis uvedených událostí. Přinejmenším by nám to velmi usnadnilo jeho studium.

Avšak, problémy v komunikaci mezi Pánem Bohem a lidmi nejsou dány tím, že by snad Bůh něčemu nerozuměl, ale našim pouze částečným

poznáním. Ve své moudrosti Bůh dává lidem svobodu přijmout nebo odmítnout jeho pravdu. Bible byla psána s důrazem na zachování této možnosti. Pokud je nám umožněno porozumět spasitelné pravdě o Bohu, a my ji odmítneme, více poznání (světla) nás od Boha jen ještě více vzdálí.

Z toho důvodu je zde ona občasná nejednoznačnost, umožňující různé výklady dané pasáže. Pán Bůh nemá v povaze přesvědčovat někoho o své bezpodmínečné lásce faktickou precizností a logickou nezpochybnitelností svého slova. Pro zachování svobody rozhodnutí vždy zůstane určitý prostor pro pochybnost.

Jestliže mne budete hledat celým srdcem, vždy mne naleznete.

Jer 29:13

14 Bůh bojující

Bůh vede válku proti zlu takovými “zbraněmi”, které mu dovolí použít jeho milující srdce. Jsou to pravda, láska, milosrdenství a odpuštění.

Komu se hřích neoškliví, podobá se ďáblu, který se odjakživa staví proti Bohu. Boží Syn přišel proto, aby zrušil ďáblovo dílo. (1 Jan 3:8)

Již od začátku své rebelie proti Bohu bojoval satan nečestnými způsoby, jako např. falešným obviňováním a zkreslováním Boží povahy. Ježíš, Boží Syn, odhalil ďáblovy lži a dokázal, že satanova obvinění proti Bohu jsou vylhaná.

V následujícím textu Pán Ježíš potvrzuje, že satanovou hlavní zbraní je lež.

Oproti tomu „je vyloučeno, aby Bůh lhal, můžeme se tedy neochvějně opírat jak o jeho slib, tak o jeho přísahu ” (Žd 6:18); Bůh bojuje pouze metodami dobra a poctivosti.

Proč nechápete, co říkám? Protože váš otec je ďábel a vy děláte, co vám našeptává. Jeho lži od počátku přinášejí smrt a nic jiného, protože v něm není ani trochu pravdy. Nemůže si pomoci, lhaní je jeho přirozenost. A je původcem každé lži. (Jan 8:43–44)

Ozbrojte se až po zuby Boží výzbrojí, abyste mohli čelit ďáblovým nástrahám. Vždyť boj není namířen proti lidem, nýbrž proti silám neviditelné duchovní říše, proti mocnostem zla a tmy, které ovládají vztahy mezi lidmi a národy.

Ať tedy ve vaší výzbroji nechybí nic z Božího arzenálu - jen tak odoláte útoku nepřítele, až udeří.

Pásem, na němž visí váš meč, ať je pravda a vaším brněním bezúhonný život. Zavažte si boty a buďte připraveni vykročit s radostnou zprávou o Božím pokoji. Vírou jako štítem odrážejte střely dáblovy. Přílbou ať je vám jistota konečného vítězství. Jedinou zbraň máte k útoku, a to je meč Božího slova. (Ef 6:11–17)

Použití kompletní Boží zbroje můžeme nejlépe vidět na Ježíšově životě: Dobrá zpráva o Bohu a jeho věrnosti je symbolizována bederním pásem pravdy, potvrzené bezúhonným životem.

Boží dar smíření se sebou skrze Syna - Ježíše je zde vyjádřen jako radostná zpráva o Božím pokoji.

Štít víry je ujištěním o Boží věrnosti a schopnosti víry odrážet satanovy útoky.

Přílbou je přesvědčení o jistotě věčného života pro všechny, koho Bůh vymaní z pout satanových lží.

Nakonec jsme vyzváni, abychom pozvedli zbraň, kterou vítězil i Kristus – meč Božího slova.

Nejednávejte si spravedlnost sami, moji drazí, přenechte odplatu Bohu, neboť v Bibli čteme: "Mně patří odvěta, já odplatím, praví Pán."

Pro vás však platí: když má nepřítel hlad, dejte mu najíst, když má žízeň, dejte mu napít. Tím dosáhnete toho, že se za své jednání zastydí. Nenechte se strhnout ke zlému, ale přemáhejte zlo dobrem. (Ř 12:19–21)

Jak tedy vypadá Boží pomsta? Bůh přemáhá zlo dobrem a vyzývá své děti činit totéž. Pokud si (s Jeho pomocí) osvojíme postoj neodplácení

zlým za zlé, ale zachováme si klid a laskavost, bude to podobné jako když byste na hlavu vašeho nepřítele „nasypali žhavé uhlí.“ Propadnout hněvu a pomstychtivosti vůči svým nepřátelům znamená být přemožen zlem.

Existuje jen jeden způsob, jak účinně přemáhat zlo – dobrem. Sám Pán jej používá a ví, že jediný je efektivní.

Ježíš se modlil za své nepřátele: "Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co dělají!" (Lk 23:34)

Jak důležitá jsou tato Ježíšova slova pro nás! Nebeský Otec nepotřebuje být umlouván či prošen, aby odpustil. Avšak my, lidé, jsme Mu v této věci velmi nepodobní. Spíše si namlouváme, že Bůh je jako my. Když Ježíš pronesl slova *Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co dělají*, jeho prosba zahrnovala nejen jeho konkrétní vrahy, ale prorocky prosil za všechny lidi všech dob. Pán Bůh chce, abychom věděli, že rozumí našemu vnitřnímu dilematu (že si občas neuvědomujeme, co vlastně děláme). Stále nás bezpodmínečně miluje a neúnavně pracuje na naší záchraně.

Kdo však žije podle Božího Ducha, v jeho srdci se rodí láska, radost, pokoj, trpělivost, přívětivost, laskavost, důvěra, pokora a sebeovládání.

Takový člověk se nemusí bát žádného zákona.

–Gal 5:22-23

15 Sodoma a Gomora

Zničení starověkých měst Sodomy a Gomory se často považuje za klasický příklad činu rozzuřeného Boha, jenž svůj smrtící hněv bez smilování seslal na jejich zkažené obyvatele. Při zběžném přečtení popisu z Bible se tato událost jeví následujícím způsobem:

Obě města se nacházejí v prosperující obchodní a zemědělské lokalitě, a život je zde pro jejich obyvatele poměrně snadný. Z přebytku volného času a nudy se rozmůžou bezbožné praktiky. Bůh to celé sleduje ze svého nebeského trůnu a je velmi rozhněvaný sílící perverzí a násilím obyvatel obou měst. Na čas se sice zdrží jakékoliv akce, avšak nepravosti Sodomy a Gomory jsou natolik do nebe volající, že jednoho dne je jeho trpělivost u konce. Varuje spravedlivého Lota a jeho rodinu, aby urychleně opustili Sodomu. Poté, ve fatálně spektakulárním projevu svého hněvu, dští z nebe oheň a síru. Muži, ženy i děti zahynou hroznou smrtí. Sodoma i Gomora zmizí v povrchu Země a Boží hněv je uspokojen.

Nyní se na celou záležitost podívejme s předpokladem, že v tomto dramatu Bůh nesehrál žádnou aktivní roli. Představte si tato dvě města a jejich obyvatele, jak si plnými doušky užívají bohatství, prosperity a rozkoší.

Sodoma a její vesnice byly opovážlivé, žily v blahobytu a zcela bezstarostně. Ani je však nenapadlo, aby pomáhaly chudým a všem, kteří pomoc potřebovali ” (Ez 16:49).

Lidé neví o tom, že pod povrchem jejich úrodné krajiny, která leží na geologicky nestabilním podloží, se aktivuje vulkanická činnost. Stejně tak si neuvědomují, že lidským očím neviditelný Hospodin-Průvodce, je až dosud chránil před možnou katastrofou. Nakonec přichází den, kdy

Pán musí vzít na vědomí jejich touhu po nezávislosti na Něm. V respektu vůči jejich svobodě rozhodnutí je váhavě opouští, což sebou automaticky nese smutnou skutečnost bezbrannosti vůči nespoutaným přírodním silám. Podzemní sopka nakonec tlakem plynů a lávy protrhne zemský povrch a rozžhavený materiál vytryskne stovky metrů vysoko. Děsivá scéna se pak pozorovateli ze Země zákonitě musí jevit tak, že „*Hospodin začal chrlit na Sodomu a Gomoru síru a oheň; od Hospodina z nebe to bylo*“ (Gen. 19:24).
 Totální zničení obou měst je pak záležitostí pouhých několika minut...

Pokud bychom chtěli označit nějakou *aktivní* účast Pána na této hrůzné události, pak by to bylo pouze to, že dopřál obyvatelům Sodomy a Gomory plnou svobodu. A to i za cenu katastrofálních důsledků jejich volby.

Ať dosvědčí nebe i země, že jsem vám dnes představil život i smrt, požehnání i prokletí. Zvolte si však život, abyste vy i vaše děti mohli žít a milovat Hospodina, svého Boha, abyste ho mohli poslouchat a přimknout se k němu. Protože jedině Hospodin pro vás znamená život a může vám dopřát mnoho let života na zemi... (Deut 30:19–20).

Nemoci, tragické nehody, smrt, války, přírodní katastrofy a podobné události, se odehrávají z mnoha důvodů. Často si něco z toho přivodíme sami, někdy je to práce satana, jindy jsou ve hře popotopní nespoutané a chaotické síly přírody. Kombinace několika z těchto faktorů je také evidentní.

I když nevíme, co (nebo kdo) přesně je v pozadí jednotlivých tragických událostí, máme výraznou tendenci ihned vinit Boha. Je to však vůči Bohu fér? A je to rozumné?

Svalování viny na Boha se na planetě Zemi vyskytuje již velmi dlouho. Kdy a kde se tato tendence zbavit se zodpovědnosti a přesunout ji na Pána objevila?

*Adam si uvědomil, že nic neutají, a proto se začal alespoň vymlouvat: "Za to může ta **žena, kterou jsi mi dal**. To ona mi přinesla ovoce ze zakázaného stromu."*

*Bůh se proto otázal ženy: "Proč jsi učinila něco takového?" "Já za to nemohu," odpověděla žena. "**To had, kterého jsi stvořil, mne podvedl**" (Gen 3:12–13).*

Bože, až do nebe láska tvá, až do nejvyšších oblaků tvá věrnost. Tvoje spravedlnost jako nejvyšší hory, soudy tvé jako největší hlubiny. Na zřeteli máš lidi i zvířata.

Jak úžasná je tvá slitovná láska, Bože. Lidé se k ní utíkají jako do stínu tvých křídel.

–Žalmy 36:5–7

16 Problém potopy

Jako další námitka vůči Bohu, který nepůsobí katastrofy, bude jistě mnoha lidmi vznesena otázka Noemovy potopy. Pokud Bůh není ničitel, co se tedy tehdy stalo? Jaké důvody nalezneme v Bibli i jinde, které by nám poskytly rozumné vysvětlení této globální katastrofické události?

Když to Hospodin viděl, smutně řekl: "Lidé nedbají rad mého ducha a pošlapávají veškeré hodnoty, které jsem ustanovil. Protože jsou již velice zkažení, nelze čekat, že se jejich stav někdy zlepší. Proto jim dávám lhůtu sto dvacetilet, aby sami rozhodli o svém osudu. (Gen. 6:3)

V tomto textu Bůh evidentně hledí do budoucnosti, kdy se lidstvo od Něj vzdálí natolik, že je bude muset nechat jít svou vlastní cestou. Prakticky to bude znamenat, že uvolní svoji ruku, která dosud zdržovala ničivé působení divokých sil přírody. Asi by nás zajímalo, co Jej vede k takovým rozhodnutím. Je to z jeho strany promyšlený krok, nebo jsou snad v jeho jednání zahrnuty další vlivy?

Pokusme se nad tímto nesnadným tématem zamyslet pomocí příkladu. Představte si, že máte souseda, jehož život je jeden velký problém. Potýká se s nedostatkem financí, má vážné zdravotní problémy, díky kterým je schopen ujít jen pár set metrů. Navíc nevlastní auto, a tudíž není schopen se postarat o svoje nákupy a ostatní záležitosti. Při jednom rozhovoru tento fakt vyplyne na povrch a vy mu nabídnete, že s ním zajedete do obchodů a pomůžete mu vyřídit i vše ostatní. Potom, po několika následujících měsících, jej svým vozem vozíte po

doktorech, lékárnách a do supermarketů. Vše vypadá dobře a vy jste rád, že jste mu mohl pomoci.

Po čase se tento soused jednoho horkého letního dne znenadání zjeví ve vašich dveřích. Je evidentně rozrušený a naléhá na vás, abyste jej odvezl do banky na druhé straně města. Všimnete si, že si nese papírovou tašku, lyžařskou kuklu, a cosi ve tvaru pistole zabalené v ponožce. Co uděláte? Popadnete nadšeně svoje klíče od auta, abyste ho zavezli na požadované místo a zpět?

Všichni přece máme určité hranice, které jednoduše nemůžeme překročit. Tyto hranice jsou vytvářeny našimi etickými, morálními i osobními hodnotami. Není pak nasnadě, že i Bůh má své hranice, které nepřekročí? Meze, které prostě překročit nemůže?

Hospodin viděl, že zlo v člověku už dosáhlo svého vrcholu, takže všechno, co lidé dělali, ba i veškeré záměry a pohnutky, které je k jejich činům vedly, byly jen a jen zlé.

Když tedy Bůh viděl, že situace na zemi je nenapravitelná, lidé jsou dokonale zkažení a plní násilí, oznámil Noemu: "Rozhodl jsem se skoncovat se vším tvorstvem na zemi, neboť všichni se zvrhli a země je plná zločinu a násilí. Jednou pro vždy je odstraním z povrchu země. (Gen. 6:5, 11–13)

Jaký byl náš svět v době těsně před potopou? Bůh vyjevil Noemu, že se *všichni zvrhli a země je plná zločinu a násilí*. Kvůli násilí, které páchali lidé, sama Země toto násilí jako by ukládala. Neobyčejně ničivé síly budou brzy uvolněny v bouři globální katastrofy. Lidská společnost se ocitla ve stavu totálního morálního kolapsu. *Bůh viděl, že situace na zemi je nenapravitelná, lidé jsou dokonale zkažení a plní násilí.*

Kolik věrných následovníků Božích žilo na Zemi v této temné době? V Bibli je jmenovitě zmíněn pouze Noe. Co zapříčinilo tuto situaci?

Písmo svědčí, že onou příčinou byly pohnutky lidí, které již byly jen zlé. Co je podle Bible zlo? Když Adam a Eva pojedli ovoce ze Stromu poznání dobra a zla (viz. Gen 2:17), nastala v jejich mysli změna chápání Boží povahy. Tato změna – tedy pokřivený, nepravdivý, zaujatý a podezřívavý pohled na Boha, se stal nešťastným dědictvím pro všechny budoucí generace. Násilničtí obyvatelé předpotopního světa se domnívali, že Bůh přehlédne jejich činy.

Jaká tedy byla Boží odpověď na tehdejší katastrofální situaci?

Stav, který na zemi nastal, Boha nesmírně rmoutil a litoval, že se člověk vzdálil od původního záměru, který s ním měl (Gen 6:6).

Lidstvo tak dotlačilo Pána Boha do pozice, kde se nedobrovolně stane účastníkem přicházejících násilných událostí. Když skončila stodvacetiletá lhůta a pasažéři byli bezpečně připraveni v korábu, prothly se vodní bariéry a déšť se řinul z nebe dlouhých čtyřicet dní a nocí. Co bylo spouštěčem této masivní potopy?

Nejdříve se však podívejme na uspořádání vody na Zemi, jak je popisuje kniha Genesis:

Potom Bůh řekl: "Všechna voda obklopující zemi ať se rozdělí a vytvoří nahoře oblohu a dole oceány." Těmito slovy tedy Bůh rozdělil vodní opar obklopující zemi a vytvořil z něj nebe a vodstva (Gen 1:6–8 SNC).

I řekl Bůh: „Buď klenba uprostřed vod a odděluj vody od vod!“ Učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou. A stalo se tak. *(Gen 1:6–8 CEP).*

Termín klenba nás odkazuje na určité prostorové uspořádání, nacházející se v atmosféře planety Země, kde se významné množství vody nachází i nad touto atmosférickou bariérou (klenbou).

Jinými slovy řečeno se kolem celé Země nacházela masivní vrstva vodních par, která zapříčiňovala vyrovnaný skleníkový efekt po celé Zemi. Díky němu bylo předpotopní klima mírné a stabilní od severního

po jižní pól. I v polárních oblastech se nalézají fosilizované zbytky zvířat a rostlin, jenž dosvědčují, že i v těchto oblastech se v minulosti nacházela bohatá fauna i flóra.

Bible nám předává další důležitou informaci o klimatu původní Země:

Zde je stručný výčet událostí, které se staly při stvoření nebe a země. Když byla země stvořena, nerostla na ní ještě žádná rostlina. Bůh totiž zpočátku zemi nezavlažoval deštěm a také na ní nebyl nikdo, kdo by ji obdělával. Jen prameny vod vytékaly ze země a zavlažovaly ji (Gen. 2:4–6).

Tyto texty popisují značně rozdílné přírodní podmínky, než jaké na Zemi vidíme dnes.

Bůh totiž zpočátku zemi nezavlažoval deštěm... Jen prameny vod vytékaly ze země a zavlažovaly ji. Země měla bohatou vláhu a současně teplé a ideálně vyrovnané podnebí, bez jakýchkoliv teplotních výkyvů. Za takových podmínek nevznikaly bouře, tornáda a hurikány, nepadal sníh ani kroupy, a zcela zřejmě – nepršelo.

Také povrch Země byl pozvolnější než dnes. Neexistovaly vysoké a příkré hory, hluboké oceány či strmé kaňony. A také je důležité, že podstatně menší plocha zemského povrchu byla pokryta vodou.

Jak se všechno to obrovské množství vody udrželo v atmosféře a co bylo impulsem ke spuštění jeho uvolnění – globální potopě?

Z pozorování je jasné, že vypařování vody je způsobeno teplem, což je typické např. pro vroucí vodu v konvici. Vodní plochy naší planety jsou každý den zdrojem masivního množství molekul vody. Čím více tepla na ně působí, tím rychleji se odpařují, proto se v zimě do atmosféry neuvolňuje tolik vodních par jako v horký letní den.

Co když bylo v předpotopním světě k dispozici daleko více tepelné energie? Pokud ano, způsobilo by to existenci neporovnatelně většího množství vody v atmosféře Země než dnes. Naše planeta získává tepelnou energii ze slunce. Bez tohoto zdroje tepla by náš svět okamžitě zmrzl na hodnotu teploty blížící se absolutní nule.

Když Bůh stvořil náš svět, integroval do jeho mechanismů i velmi přesně fungující systém regulace tepla, který udržoval velké množství vody v atmosféře planety. Klíčovým prvkem tohoto systému bylo právě naše slunce, které před potopou velmi pravděpodobně uvolňovalo větší množství energie. Pokud to tedy tak bylo, je logické se domnívat, že když byl Bůh nucen stáhnout své ochranné působení od naší planety, bylo tím jistě nějakým způsobem ovlivněno i slunce.

Jemně vyladěná rovnováha atmosféry byla narušena a *za sedm dní, to již bylo Noemu šest set let, se přesně sedmnáctého dne druhého měsíce na celých čtyřicet dní spustil ohromný liják a ze země s nevídanou silou vytryskly veškeré prameny podzemních vod (Gen. 7:11–12)*. Historicky první kapky deště dopadly na zemský povrch následovány dalšími mnoha tisíci kilometry rychlovými vody.

Atmosférická nerovnováha vyvolala i geologické změny, které způsobily stlačení podzemních zásobníků vody *a ze země s nevídanou silou vytryskly veškeré prameny podzemních vod*. Je zřejmé, že tato voda ještě navýšila zkázonosnou činnost potopy.

Globální katastrofu přežilo pouze osm lidí – Noe a jeho rodina. Spolu s nimi bylo na palubě záchraného korábu mnoho párů různých zvířecích druhů, které po opadnutí vody znovu osídlí Zemi.

Zkamenělé zbytky Noemovy archy se nacházejí ve východním Turecku, v blízkosti vesnice Dogubayazetu. Tento neobyčejný archeologický nález v pohoří Ararat je jasně vypovídajícím důkazem pravdivosti

biblické zprávy o jediné celosvětové katastrofě, který kdy v historii Země proběhla – o potopě.

Když přešlo sto padesát dnů, začaly vody ze země ustupovat a opadávat, takže sedmnáctého dne sedmého měsíce archa spočinula na pohoří Araratu.

–Genesis 8:3–4 CEP

17 Svědectví kříže

Správné porozumění Božímu působení ve Starém zákoně přináší ujištění, že Bůh nikdy nepoužívá násilí – a to ani vzhledem k okolnostem. Přesto však nejpřesvědčivější důkaz o tom, že Pán nepřichází k hříšníkovi proto, aby ho zničil, nacházíme v Novém zákoně.

Přesvědčení, že Pán Ježíš zemřel na kříži za naše hříchy, je mezi věřícími lidmi obecně přijímáno, i když existují různé názory na to, jak nás Ježíšova smrt vlastně zachraňuje.

Nicméně většina věří, že když Ježíš zemřel na kříži, zakusil definitivní zánik, který na konci dějin prožijí všichni hříšníci, jejichž hříchy nebudou přikryty jeho krví.

Pokud je to pravda, pak můžeme říci, že Pán Ježíš zemřel stejným způsobem, kterým bychom zemřeli i my následkem nevratného odejmutí našeho života Bohem. Jestliže věříme, že Bůh chce hříšníka zničit, pak z toho vyplývá, že Bůh Otec přišel zabít i Ježíše.

Nacházíme takový koncept v Bibli? Matoušovo evangelium nám poskytuje detailní popis Ježíšova ukřižování a jeho posledních slov: *Pak Ježíš hlasitě zvolal: "Eli, Eli, lema sabachtani?," což znamená: "Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?" (Mt 27:46).*

Tento verš zjevuje způsob Kristovy smrti. Bůh Otec dopustil, aby jeho Syn zakusil to, co zažije na konci dějin každý člověk, který odmítl jeho lásku – odloučení od Dárce Života. Bůh Otec nezabil Ježíše. Byly to naše hříchy: *Mzdou hříchu je smrt (Ř 6:23)*. Hřích má moc přinášet smrt sám o sobě, nepotřebuje k tomu spolupráci s Bohem. Veškerý život bez výjimky pochází od Boha. Stejně tak veškerá smrt je bez výjimky

důsledkem hříchu – zla. Představa, že Bůh je zdrojem smrti, je nesprávná a nelogická – bez výjimky.

Není v možnostech této knížky prozkoumat každý případ násilí a utrpení, které se běžně připisuje Bohu. Avšak pasáže, které jsme prostudovali, by měly být dostatečným vodítkem v otázce Boží role v situacích katastrof, ničení a smrti. Bible se vysvětluje Biblií. Jestliže nám někde Písmo odkrývá konkrétní popis Božího působení, můžeme si taková místa vzít jako vodítka pro jiné pasáže, které již tak srozumitelné nejsou nebo se zdají být ve vzájemném rozporu. Navíc výroky Pána Boha o sobě samém jsou cennými zdroji porozumění jeho působení v dějinách.

Jsem Hospodin a nikdy se neměním. ” (Mal 3:6)

Nakonec pravda o Bohu, kterou Ježíš vyučoval i prakticky představil, je pro nás mapou pro cestování celým biblickým kánonem, od Genesis až po Zjevení.

Aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.

–Efezským 3:17–19 CEP

18 Bůh není tyran!

Mám nádhernou zprávu pro všechny, kteří kdy byli vystaveni nauce o věčně hořícím pekle. Toto učení není v souladu s Biblií. Písmo popisuje smrt jako stav bez vědomí. Je to dočasný stav, který potrvá pouze do okamžiku vzkříšení. Následně pak všichni, kdo odmítli smíření s Bohem, sklídí jako přirozený důsledek svého rozhodnutí věčný zánik.

Pokud bychom chtěli v Písmu nalézt texty, které jako by potvrzovaly existenci věčného utrpení v pekle, museli bychom vzít doslovně texty, které jsou myšleny symbolicky. Např. slovo oheň (či plamen) může mít jak doslovný, tak i symbolický význam. V knize Daniel byli tři židovští mládenci na příkaz krále Nebúkadnesara vhozeni do rozpálené pece. V jejich případě čelili skutečnému ohni. Oproti tomu Jan Křtitel, který křtil vodou, řekl, že Ježíš bude křtít Duchem Svatým a ohněm..., tím prokazatelně nemyslel reálný oheň, ale vzal si jej pouze za příklad. *Náš Bůh je "oheň stravující", Bůh je láska (Žd 12:29, 1 Jan 4:16).*

Jsou tato dvě prohlášení o Bohu v rozporu? Byly by pouze tehdy, kdybychom si zde představili skutečný oheň. Oheň může také vznikat jako výsledek chemických reakcí? Domnívá se snad někdo, že Boží podstata je pouhá chemická reakce? Asi ne, že...

Tyto výroky jsou v dokonalém souladu, když porozumíme tomu, jaký vliv má Boží láska na člověka. Boží láska pohlcuje sobectví. Sobectví je opakem pravé lásky. Pokud jsme otevřeni Boží lásce, pronikne námi a odstraní smrtící sobectví v našich srdcích. Tato zkušenost je doslova životodárná.

Pokud odmítáme Boží lásku a lpíme na vrozeném sobectví, bude pro nás tato láska zdrojem psychických muk. Budeme se snažit od ní vzdálit, a dokonce se před Bohem skrýt. To byla zkušenost Adama a

Evý poté, co uvěřili hadovým lžím. Takto viděno chápeme, že Boží láska je skutečně *oheň stravující*.

Ježíšovo podobenství o bohatém člověku a chudáku Lazarovi bývá někdy používáno k podpoře doktríny o existenci pekla jakožto doslovného místa mučení:

„Byl jeden bohatý člověk, a oblékal se do purpuru a kmentu a den co den skvěle hodoval. U jeho vrat lehával nějaký chudák, jménem Lazar, plný vředů, a toužil se nasytit aspoň tím, co padalo ze stolu toho boháče; dokonce i psi přicházeli a lízali jeho vředy. Stalo se, že ten chudák zemřel a byl anděly odnesen do klína Abrahamova; zemřel pak i boháč a byl pohřben. A když v podsvětí v mukách pozdvihl oči, uviděl v dáli Abrahama a Lazara v jeho klíně. I zvolal: ‚Otče Abrahame, smiluj se nade mnou a pošli Lazara, aby namočil špičku svého prstu vodou a ochladil můj jazyk, neboť trpím bolestí v tomto plameni.‘ Abraham řekl: ‚Synu, vzpomeň si, že sis už vybral své dobré ve svém životě, a Lazar podobně zlé. Nyní je zde potěšován, ty však jsi sužován. A k tomu všemu je mezi námi a vámi upevněna veliká propast, aby ti, kdo chtějí, nemohli přejít odtud k vám, ani se přepravit odtamtud k nám.‘ Řekl: ‚Prosím tě tedy, otče, abys ho poslal do domu mého otce, neboť mám pět bratrů, ať jim svědčí, aby také oni nepřišli do tohoto místa muk.‘ Abraham řekl: ‚Mají Mojžíše a Proroky, ať je poslechnou!‘ On řekl: ‚Ne, otče Abrahame, ale kdyby k nim přišel někdo z mrtvých, budou činit pokání.‘ Řekl mu: ‚Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.‘“ (Lk 16:19–31)

Ježíš vyprávěl toto podobenství jako ilustraci účinku, který má sobectví a lhostejnost na člověka. Adresoval je samospravedlivým farizeům a využil v něm mylné, avšak běžně rozšířené představy o posmrtném životě.

Židé si spojovali bohatství s Božím požehnáním. V jejich koncepci byl chudý člověk, zejména ten, kdo měl nějaké fyzické trápení, Bohem prokletý. Myšlenka byla taková, že si svůj těžký úděl onen člověk zasloužil kvůli nějakému duchovnímu nedostatku nebo hříchu. Bohatý člověk byl naopak považován za Bohem zvláště požehnaného. Bohatství nebo postavení člověka bylo podle způsobu myšlení farizeů měřítkem jeho právoplatného postavení před Bohem. Ježíš se jim svým podobenstvím snažil poukázat na úzkoprsost a krutost takového postoje k lidem.

Nejprve se podíváme na několik detailů tohoto příběhu. Po své smrti

žebrák Lazar zjišťuje, že se ocitl v pohodlí „Abrahamova lůna“. Bohatý muž také umírá a končí v pekelných mukách. Pozvedne svoje oči a v dálce uvidí Abrahama a Lazara. Následuje rozhovor mezi tímto bohatým mužem a "Otcem Abrahamem."

Nyní tento příběh pozorně prozkoumáme a položíme si několik otázek:

- Kde se Abraham a Lazar nacházejí?
- Pokud jsou v nebi nebo ráji, jak je možné, že Abraham může vést rozhovor s bohatým mužem, který je dole v pekle, a jak je možné, aby je ten boháč v nebi viděl?
- Pokud jsou však Abraham a Lazar v pekle, co tam dělají?
- Pokud Abraham a Lazar nejsou v nebi ani v pekle, kde tedy jsou?
- Kolik úlevy by několik kapek vody na jazyku asi poskytlo osobě, která se trápí v ohnivém pekle?
- Vidí Lazar tohoto ubohého bohatého muže v pekelných mukách a slyší jeho prosby?
- Co konkrétně přináší Lazarovi v „Abrahamově lůně“ potěšení?

- Prožívá Lazar potěšení i přes své zjevné povědomí o utrpení onoho boháče, nebo se snad z jeho utrpení pomstychtivě raduje?
- Cítí Lazar jakousi bezcitnou lhostejnost k tomuto bohatému muži, když se jejich situace obrátila?
- Jak široká je ona „velká propast“, která zabraňuje přecházet z jednoho místa na druhé?
- A jak široká by měla být, aby se zabránilo komunikaci mezi peklem a místem, kde se nacházejí Abraham a Lazar?
- Jak široká by asi měla tato velká propast být, aby bylo lidem na její rajske straně zabráněno uvědomovat si utrpení těch, kteří jsou dole v pekle. Tři sta metrů? Tři sta kilometrů? Stačil by na to celý vesmír?
- Byly by rozumné dospět k závěru, že když Ježíš v podobenství o boháči a Lazarovi použil lidovou představu pekla, že tím zároveň potvrdil jeho faktickou existenci?

Nebylo to *spíše* tak, že Pán Ježíš použil koncept věčného utrpení v nehasnoucích plamenech pekla proto, aby ukázal nesmyslnost této nauky..., a ne proto, aby ji potvrdil? Kristus mnohokrát vyjádřil zaslíbení budoucího dokonalého štěstí pro všechny vykoupené. Bylo by možné takové štěstí a dokonalý pokoj prožívat, kdyby kdekoliv ve vesmíru existovalo místo nekonečného utrpení?

Učení o věčných pekelných mukách je Satanova lež, která našeho laskavého, milosrdného, odpouštějícího a milujícího nebeského Otce vykresluje jako nejhoršího tyрана, jakého si lze vůbec představit. Ďábel ji vytvořil, aby lidi od Boha odváděla, a má v této věci nesporný úspěch. Pravda je však taková, že jakékoliv místo věčného trápení prostě existovat *nebude*. Právě naopak, Bible svědčí o tom, že přijde den, kdy všechno trápení světa navěky pomine.

Z trůnu se ozval mohutný hlas: "To je Boží domov s lidmi, Bůh tam bude bydlet s nimi a oni s ním. Už nikdy je neopustí a setře jim každou slzu z očí. Tam už nebude smrt ani nářek ani bolest, protože starý svět zmizel v nenávratnu." (Zj 21:3–4)

Lidé se často ptají, v jaké podobě se bude věčný život odvíjet. Budou mít vykoupení stejná těla, jako máme dnes, nebo půjde o jakousi novou formu duchovní existence? A co duše člověka, přenesení se do svého nového těla?

Pro zodpovězení této otázky se podíváme, co na toto téma říká Bible:

Potom Bůh stvořil člověka. Pro zformování jeho těla použil zemský materiál, a pak do něj vdechl život. Tím se stal člověk živou bytostí. (Gen. 2:7)

Vždyť mně patří všichni lidé na zemi, rodiče i jejich děti. Život ztratí pouze ten, kdo si to za své činy zaslouží. (Ez 18:4 SNC)

Hle, mně patří všechny duše; jak duše otcova, tak duše synova jsou mé. Zemře ta duše, která hřeší. (Ez 18:4 CEP)

Abychom žili, potřebujeme „dech života“, či ducha, kterého dává Bůh. Sami od sebe nemáme nesmrtelnou duši. Pojem duše je pouze synonymem pro živou lidskou bytost, každý z nás **jsme** tedy živou duší. Přesvědčení, že člověk má smrtelné tělo a současně nesmrtelnou duši, jenž jsou na sobě navzájem nezávislé, nevychází z Bible. Při návratu Pána Ježíše Krista budou naše pozemská těla v jediném okamžiku proměněna – viz (1 Kor 15:52).

Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 6:23)

Nikde v Boží slově nenajdeme jiný popis smrti než že je to prostě smrt. V mnoha příbězích a situacích svědectví Písma vede hřích (zlo) ke smrti. Pouze jeden nesouhlasný hlas se snaží tento závažný fakt zlehčit: Had ji však začal ujišťovat: *"Nevěřte tomu. Nemůžete zemřít, když ochutnáte nějaké ovoce. Já vím, co se za tím skrývá."* (Gen 3:4)

Vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, unikl záhubě a získal věčný život. (Jan 3:16)

Synonyma záhuba, smrt, apod. pravdivě vyjadřují, že se jedná o stav neexistence. Zcela určitě neevokují myšlenku, že by smrt znamenala život v místě věčného utrpení.

*Potom (Ježíš) dodal: "Náš přítel Lazar **usnul** a já ho jdu probudit." Učedníci se zaradovali: "Tak on spí? To mu udělá dobře." Ježíš však nemluvil o uzdravujícím spánku, ale o Lazarově smrti. Řekl jim tedy otevřeně: "Lazar **zemřel**." (Jan 11:11–14)*

Pán Ježíš zde přirovnává smrt ke spánku, protože Bůh má moc zemřelého člověka vzkřísit. To také učinil, když Lazara po čtyřech dnech v hrobě znovu povolal k životu. Lazar nesestoupil zpět na zem z nebe, ale probudil se z bez-vědomého stavu, tedy smrti.

Nespoléhej na knížata, mocipány, nakonec ti nepomohou, jsou jen lidé, jednou zemrou, uloží je na hřbitově, jejich plány pohřbí s nimi, bude po nich. (Ž 146:4)

Ve stavu smrti nevytváříme žádné myšlenky, stejně jako když člověk netvoří, nepracuje, nemluví... ve spánku.

Ať je to, Bože, jako dříve, zachraň a pomoz, smiluj se! Co budu platný, když dnes zemřu? Píseň ti z hrobu nezazní. (Ž 6:5,6)

Ti co žijí, stále ještě vědí, že zemřou, kdežto mrtví, ti už nevědí nic; už nemají co očekávat a záhy upadnou v zapomenutí. (Kaz. 9:5)

V okamžiku smrti končí činnost všech kognitivních funkcí našeho mozku, včetně vnímání plynutí času. Proto se při vzkříšení bude lidem zdát, že se probouzejí ihned potom, co před „chvilkou“ vydechli naposledy.

Sám Pán se přiblíží z nebe, hlasem archanděla vydá mocný povel a ozve se Boží polnice. Nato vstanou všichni, kdo s vírou v Krista zemřeli. (1 Te. 4:16)

Toto slavné vzkříšení se odehraje při Ježíšově druhém příchodu.

Čekejte, přijdu už brzo a odplatím každému podle jeho činů. (Zj 22:12)
Dar věčného života bude lidem darován až při Kristově návratu.

Ten, až přijde jeho čas, se objeví jako jediný a slavný Panovník, Král nad všemi králi a Pán nad všemi pány; on jediný je nesmrtelný a bydlí v neproniknutelném světle. (1 Tm 6:15–16)

Jediná bytost ve vesmíru vlastní nesmrtelnost, a tou je Bůh sám!

Prozradím vám jedno nádherné tajemství: zemřeme jen někteří, ale všichni obdržíme nové tělo. Až z nebe zazní signál posledního soudu, v jediném okamžiku se naše tělo promění. Zesnulí křesťané vstanou

v novém, nesmrtelném těle a my ostatní, pokud budeme ještě naživu, všichni najednou dostaneme zrovna takové tělo, skvělé a nezničitelné. Tak se konečně stane skutečností dávné prorokovo vidění: Vítězství je dovršeno, smrt slavně navždy zničena! (1 Kor 15:51–54)

Skutečně, sami ze sebe nesmrtelní nejsme. Nesmrtelnost je možná pouze skrze životodárné spojení s Bohem. *Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost (1Kor 15:53)*, prohlašuje apoštol Pavel. Dále říká: *Budte bdělí... (1Kor 16:13)*. Ano, budou lidé, kteří budou při Kristově návratu v okamžiku proměnění a nikdy nezakusí smrt.

Potom budou vlk a beránek žít v míru a levhart vedle sebe nechá spát malé kůzle. Telátka si budou klidně pohrávat se lvem, zatímco se mezi nimi bude procházet malé dítě. Krávy se budou pást spolu s medvědem a jejich mláďata budou vedle sebe klidně odpočívat. Dokonce i lev bude žrát slámu, jako dobytek. Děti si budou moci bezpečně hrát u zmijího doupěte a brát hady do svých rukou. Nic na celém světě je nijak neohrozí, neboť všichni obyvatelé země konečně poznají, jaký je Hospodin. (Iz 11:6–9)

Na nové Zemi bude veškeré Boží stvoření obnoveno do krásy a dokonalosti původní zahrady Eden. Zvířata už nebudou pro obživu zabíjet jedno druhé a žádný tvor již nikdy nebude hrozbou pro člověka. Pojmy jako strach, utrpení a smrt se úplně vytratí...

A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“

–Zjevení 21:4

19 *Náš Stvořitel a Pomocník*

Na samém počátku historie naší země stojí Bůh. Ano, byl to On, kdo stvořil nebe a zemi.

Genesis 1:1

Výše uvedený text Písma je základem každého pravdivého poznání skutečnosti. Bůh stvořil náš svět. Stvořil i nás. Nejsme slepým produktem náhody. Naše existence má nadpřirozený původ i účel. Dnešní svět je však sycen filozofií, která stojí v totální opozici vůči tomuto prohlášení, jenž otevírá celé Boží slovo. Ateismu, který neskrývá svůj cíl odstranit Boha z mysli lidí, se intelektuální únos vědy skutečně zdařil. Svoji pevnost bezbožné filozofie si úspěšně brání již více než sto let.

Není v možnostech této stručné knížky se hluboce ponořit do tématu vědeckého dokazování kreacionalistického konceptu versus evolučního modelu. Na toto téma bylo napsáno mnoho vynikajících knih. Avšak v oblasti vědy probíhá nelítostná bitva mezi zastánci existence Boha a ateisticky smýšlejícími vědci. Existují významní a světově uznávaní autoři a přednášející, kteří se následování zástupy svých sympatizantů otevřeně snaží vyloučit Pána Boha ze života. Proč je tomu tak a proč tak mnoho lidí zavrhnulo víru v Boha?

Snad největší skupinu „nevěřících“ tvoří lidé, kteří prostě nemají pravdivé informace. Pokud jsou o Bohu vůbec ochotni přemýšlet, víří jim v mysli protichůdné názory, které se k nim v průběhu života dostaly. Většinou již slyšeli o Boží lásce, avšak současně jim byl Bůh často představen jako náchylný k hněvu a strohé spravedlnosti. A když nakonec uvěřili v Boha, který se jen třese, aby trestal smrtí, destrukcí a

nakonec věčným trápením..., není divu, že takového Boha zavrhli úplně. Avšak, i když mnozí zavrhli tuto karikaturu Nebeského Otce, neboť jeho pravý obraz k nim ještě nepronikl, nezavrhují skutečného Hospodina. Pochybnost o Boží existenci je sekundární, neboť primární důvod k přesvědčení a víře v Boha – tedy jeho charakter – mnohdy není takovým lidem dostatečně objasněn.

Jak Bůh řekl, tak se také stalo a vše, co učinil, bylo velmi dobré. (Gen. 1:30,31)

Tento verš uzavírá popis stvoření. Bůh by jistě nehodnotil své dílo na Zemi jako „velmi dobré“, kdyby se již před jeho dokončením objevila smrt. Jelikož Bůh není původcem utrpení a smrti, vylučuje to evolucionistický model přežití nejpřízpůsobivějších jedinců daného druhu. Boj o přežití se na Zemi objevil až po pádu lidstva do hříchu, když do našeho světa přišlo první utrpení a smrt.

Boj o přežití, který dnes na Zemi panuje, je nevyhnutelné přizpůsobení se světu, který od okamžiku pádu do hříchu pracuje v nouzovém režimu. Ale je zde dobrá zpráva! Odcizení stvoření od Stvořitele, k němuž došlo v ráji, nebude již na nové Zemi existovat! Zákon lásky se stane cestou života, zcela bez soupeření, strachu, utrpení a smrti. Pak bude realizován Boží původní záměr s naší planetou Zemí.

Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, mohou spatřit ve stvořené přírodě. Protože nad tím zodpovědně nepřemýšleli, není pro ně omluvy. (Ř 1:20)

Pokud bychom měli možnost studovat různé vědecké obory, ocenili bychom zázračnou preciznost a složitost, kterou ve stvoření

uvidíme. Boží podpis je zřejmý všude. Jestliže popíráme existenci Boha, musíme také popřít existenci zázraků, i když jsme jimi obklopeni na každém kroku: majestátné sekvoje, drobné nádherné luční květiny, ptačí zpěv, krása a složitost pavučiny, obrovský vesmír, úsměv dítěte, když pozná svou maminku, dech, který vás právě v tuto chvíli udržuje naživu... To vše jsou zázraky nejvyššího řádu a nemohou být rozumně vysvětleny jinak než jako zázraky. Celý život je jimi protkán.

Celá příroda svědčí o Bohu, který učinil nás i vše živé.

Rozhlédnout se po našem neobyčejném světě a dojít k závěru, že to všechno Bůh nevytvořil, by znamenalo buď být extrémně necitlivý, nebo záměrně ignorovat vypovídající sílu přírody a vesmíru.

Neboť Hospodin je Bohem, který stvořil nebesa, to on vytvaroval zemi a dal jí pevný základ, on na ní stvořil život, aby nezůstala prázdná. On prohlásil: Jsem Hospodin a jediný skutečný Bůh. (Iz 45:18)

A tu Zemi stvořil se záměrem, aby se stala naším věčným domovem.

Kristus existoval od věčnosti, byl stále s Bohem Otcem a byl to Bůh sám. On byl tvořícím Božím Slovem, kterým vše vzniklo a trvá. A věčné Slovo se stalo člověkem, který žil mezi námi. Viděli jsme jeho vznešenost, vznešenost vlastní jedinému Božímu Synu. Poznali jsme jej plného lásky a pravdy. (Jan 1:1–3, 14)

Náš Stvořitel se stal jedním z nás, abychom mu mohli více porozumět a poznat jej takového, jaký je.

Bože, náš Stvořiteli, celá Země svědčí o tvé důstojnosti a tvoje sláva převyšuje nebe. I první dětský křik, zdravý pláč nemluvněte, jsou dokladem tvé stvořitelské síly; ať bezbožníci říkají, co chtějí, zastavíš nepřítele, činiš přítrž pomstě.

Když zadívám se na oblohu v noci, vidím tvé skvělé dílo, měsíc, hvězdy, jak každá sleduje svou dráhu... tu pomyslím: Co jsem já, co člověk, že zajímáš se o každého všude a lidským rodem vůbec nepohrdáš? Jen trochu jsi nás omezil, že nejsme jako andělé, a nechybí nám ani čest a sláva.

Jsme správcové tvé Země, všecičko nám tu slouží: dobytek i zvěř polní, na nebi ptáci, ve hlubinách ryby a všechno živé, co se hemží v moři.

Náš Bože, Stvořiteli, jak mnohé svědčí o tvé důstojnosti! (Žalm 8)

Lidská rodina byla učiněna „o něco nižší než andělé“. Ale všichni lidé, kdo kdy žili na zemi a byli smířeni s Bohem, prošli tak zvláštními zkušenostmi, že i „andělé do nich touží nahlédnout“ (1. Petrův 1: 12). Jejich niterné poznání Boží obětavé lásky je připraví pro zaujetí zvláštního místa ve vesmíru:

A viděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, sestupovat od Boha z nebe, jako když ozdobená nevěsta jde vstříc svému ženichovi. Z trůnu se ozval mohutný hlas: "To je Boží domov s lidmi, Bůh tam bude bydlet s nimi a oni s ním. Už nikdy je neopustí (Zj 21:2–3).

Neboť jedině Hospodin je tím Bohem, který svou moudrostí položil základy světa a svou mocí vytvořil zemi. To on podle svého rozvážení rozepjal nebesa. (Jer 10:12)

On nám totiž dává život, pohyb a celé bytí. (Skut 17:28)

Vesmír, Země a všechna živá stvoření na ní neexistují odděleně od Boha. Náš Stvořitel nevytvořil svět tak, že by jej na počátku natáhnul jako hodinky a nechal ho fungovat bez jakéhokoliv dalšího vstupu. Bůh neustále řídí vesmír podmanivou silou svého rozkazu,

neboť v Něm má všechno svůj začátek i své trvání (Židům 1: 3; Kol 1:17).

Pokud byste drželi sklenici vody v pravé ruce a rozhodli jste se ji upustit, budete muset použít levou ruku, abyste donutili vaši pravou ruku, aby ji upustila? Jistě, že ne..., a to jste jen lidé. Oč více Bůh ve své stvořitelenské moci pracuje, jak sám uzná za vhodné. Jednou svojí pravicí, jindy levicí, poté zas oběma rukama současně:

Vlastníma rukama jsem položil základy země a svou pravicí jsem nad ní rozepjal nebeskou klenbu. Řekl jsem jen slovo a můj rozkaz se ihned uskutečnil (Iz 48:13).

Představa, že Bůh je ničitel, bagatelizuje Jeho pozici jakožto Udržovatele veškerého stvoření. Bůh nemusí aktivně vstupovat do procesu ničení proto, aby se zkáza reálně uskutečnila. V případě Sodomy a Gomory je Bůh běžně považován za tvůrce ničícího ohně a síry, kdy údajně smetl ze země to, co před tím sám vytvořil a do té chvíle udržoval v existenci. Tento obraz Ho však staví do konfliktu se sebou samým, stejně jako byste se v něm ocitli i vy, pokud byste svojí levou rukou nutili pravou ruku, aby upustila sklenici vody.

Neboť proto, aby Bůh něco či někoho „zničil“, potřebuje jen nechat věcem přirozený průběh a nezasahovat do děje. Věřím, že už rozumíme, že to však nikdy nedělá s touhou po něčí smrti nebo s chladnou nezájímavostí. Činí tak jen proto, že jeho podstata je láska, a láska respektuje skutečnou svobodu. Bůh se vzdává člověka nebo národa jen velmi zdráhavě a s hlubokým smutkem:

Cožpak bych se tě Izraeli mohl jen tak vzdát. Jen tak tě vydat na pospas a nechat odejít? Mohu tě snad opustit jako Admu a naložit s tebou jako se Sebójímem. Mé vlastní srdce mi to nedovolí. Zažehla se ve mně hluboká lítost (Oz 11: 8).

Jasně to vidíme v situaci, kdy Pán Ježíš nařká nad blížící se zkázou Jeruzaléma:

Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni; kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste! Hle, váš dům se vám ponechává pustý. (Mt 23:37–38 CEP).

Syn člověka přece nepřišel lidské životy mařit, ale zachraňovat. (Lk 9:56)

Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou. Svoji řeč předává jeden den druhému, noc noci sděluje poznatky. Není to řeč lidská, nejsou to slova, takový hlas od nich nelze slyšet. (Ž 19:2–4 CEP)

Skrze své stvoření Bůh hovoří k lidem celého světa. I když stále existují oblasti, kde kvůli jazykovým bariérám či nedostatku tištěného slova nezní evangelium verbálně, přesto při pohledu na krásy přírody nemusí být nikdo vyloučen z poznávání našeho nebeského Otce, Boha – Stvořitele.

Pozvedněte svůj zrak a pohlédněte k nebi. Kdo to všechno stvořil? Ten, kdo rozsvěcuje všechny hvězdy ve vesmíru a každou z nich zná jménem. Díky jeho veliké moci a nezměrné síle nikdy žádná neschází.

–Iz 40:26

20 Jak člověk získá věčný život?

O něco dříve jsme četli smutnou zprávu o pádu lidstva, zaznamenanou v knize Genesis, kapitola 3. Had, podvodník v přestrojení, přiměl Adama a Evu, aby uvěřili, že Bůh slouží jen sám sobě a je nedůvěryhodný. Když uvěřili této lži, započalo v nich samovolné a podvědomé vzdalování se od svého Dárce života (důsledek hříchu) a aktivoval se u nich proces umírání.

Od toho okamžiku musí být veškerá smrt na Zemi připsána na vrub právě této lži. Lidstvo se tehdy v Edenu Bohu odcizilo, protože hřích změnil Adamovo a Evino vnímání Hospodina. V různých oblastech života, kde Mu předtím přirozeně důvěřovali, se najednou objevila podvědomá nedůvěra. A přesně toto je problémem po celou dobu existence života na Zemi. Je nezbytně nutné znovu poznat Pána v jeho pravé podobě a díky tomu se změní naše vnímání Boha. Když se tak stane, důvěra vytlačí nedůvěru a láska k Němu se objeví na místě nepravdivých předsudků. Dojdeme tak smíření s naším Stvořitelem a toto smíření je zároveň vstupenkou k věčnému životu.

I když Adam a Eva uvěřili hadově lži o Bohu a snažili se se před Ním skrýt, Bůh se ve svém vztahu k nim nezměnil. Hospodinova láska se k jeho nyní odcizeným dětem nevytratila. Každá snaha dojít smíření s Bohem, jenž vyvíjí jakékoliv úsilí o změnu Hospodinova vnímání člověka, je ve skutečnosti hledáním řešení problému, který neexistuje. Bůh pro nás od počátku obmyslí dobro a není nutné se snažit. Je k tomu jakýmkoliv způsobem nutit. Stále miluje každého z nás, a každý jednotlivec má pro Něj nekonečnou hodnotu.

Když Bůh vyvedl Izraelity z Egypta, varoval je před nebezpečím uctívání model. Tato falešná božstva byla v biblických časech běžná a byla produktem porušené lidské představivosti. Mělo se za to, že jsou

neustále v negativním rozpoložení a potřebují být uplácena oběti, aby se tak jejich hněv „usmířil“ a ona byla ochotna pro člověka vůbec něco udělat. V této souvislosti se můžeme vážně ptát: Není snad naše vnímání Pána Boha ovlivněno něčím z těchto pohanských starověkých kultů?

Kdo chce věčně žít, musí poznat tebe jako jediného pravého Boha a mne jako toho, kterého jsi poslal. Vykonal jsem vše, co jsi mi uložil, a tím jsem dokázal, v čem je tvoje velikost. (Jan 17:3–4)

V této modlitbě k Otci Pán Ježíš jasně definuje podstatu věčného života. Je jí niterné poznání Boha. Toto porozumění Bohu vlastní zkušeností s Ním nás uvádí do souladu s Dárcem veškerého života. Tehdy začínáme vidět skutečný účel Ježíšova poslání v našem světě - pravdivě představit Otce jako nesobeckého, laskavého, něžného, milosrdného a odpouštějícího. Když lidé poslouchali Ježíšova slova, naslouchali Boží řeči. Když před dvěma tisíci lety viděli Ježíše uzdravovat nemocné, sytit hladové, povzbuzovat malomyslné; viděli, jak láskyplně choval malé děti na klíně a pokorně snášel nepochopení a zlovůli, tak viděli Boha - Boha ve své slávě.

V lidských myslích existuje mnoho domnělých způsobů spásy, ale všechny vycházejí z pokrouceného obrazu Boha. Zaměříme se nyní na jedno z nejpreferovanějších pojetí záchrany pro věčnost, se kterým se v západní společnosti setkal prakticky každý. A mnoho upřímných lidí je považuje za pravdivé. Jedná se o přesvědčení, že spasení je výsledkem jakéhosi soudního procesu. Uvedeme zde hlavní charakteristiky tohoto přístupu:

Důraz na Boží svrchovanost více než na Boží dar svobody jeho dětem. Důraz na Boží moc zachránit pro věčnost, spíš než na Boží touhu realizovat v životech lidí smíření s Ním.

Přesvědčení, že Bůh je tak čistý a svatý, že je uražen a nesnese přítomnost hříšných bytostí, v protikladu k faktu, že nás bezpodmínečně miluje a ve své lásce se k nám sklání k takovým, jakými momentálně jsme. Ano, Bůh je jistě zarmoucený hříchem. Je to však kvůli tomu, co hřích působí jeho milovaným a ne proto, že by jím byl osobně uražen.

Mínění, že Bůh k uklidnění svého hněvu vyžaduje krvavou oběť, oproti tomu, že nás chce uzdravit z našeho patologického strachu. Touží, abychom pochopili, že je to hřích, který je smrtelný - ne On.

Víra, že Bůh vede záznamy o našich hříších, aby měl detailní podklady k nadcházejícímu soudu, v protikladu k pochopení, že všechny v „Božích knihách“ vedené záznamy jsou pro budoucnost uchovávány jen proto, aby ukázaly, že Bůh udělal vše, co mohl, aby zachránil každého člověka.

Názor, že Bůh ukládá tresty za porušování svého zákona, oproti porozumění, že je to naše vlastní sobectví, v nesouladu se zákonem lásky, které nás trestá. Stejně jako nemůžeme bez důsledků porušovat zákony přírody, nelze bez následků porušovat ani zákon lásky.

Považování evangelia za dobrou zprávu v tom slova smyslu, že v evangeliu Bůh poskytl nástroj, jak se vyhnout trestu za porušení jeho zákona. Avšak pravda je spíše taková, že dobrá zpráva je zpráva o DOBRÉM Bohu. Kdyby byl Bůh takovou bytostí, která by za porušování svého zákona uložila trest smrti, těžko bychom to mohli nazvat dobrou zprávou.

Zaměření na vlastní spasení oproti absolutní důvěře Bohu a přenechání své záchrany pro věčnost v jeho ruce. Reálně vyzkoušeno, čím více se zaměříme na našeho laskavého Pána, tím méně úzkosti ohledně vlastní spásy budeme cítit, a tím více si budeme vážit našich bližních a milovat je. *„Kdo si život a jeho radosti chce zachovat za každou cenu, ten přijde o všechno. Kdo se však všeho zřekne pro mne a moji nabídku, najde pravý a věčný život“ (Mk 8:35).*

Takovéto (soudně-právní) chápání evangelia se jednoduše pozná tak, že dotyčného člověka nutí se zaměřovat na zajištění si spásy. Bůh však na nás takové břemeno nevkládá. Je chyba se snažit zjišťovat, jak na tom se spasením jsme my, či naši bližní. Místo toho, abychom se „rýpali“ a zevrubně zkoumali svůj vlastní duchovní stav, se musíme naučit se soustředit na Toho, kdo zná všechny souvislosti a vidí člověka nejen jaký je, ale, jaký může být. Bůh si váží a miluje každého z nás nekonečně více, než bychom kdy měli rádi sami sebe. Bez jakékoliv pochybnosti Bůh touží po tom, aby každý z nás strávil věčnost s Ním. Chce také, abychom pochopili, že je naprosto důvěryhodný a plně schopen uzdravit naše ustrašené duše: *„Kde je láska, mizí strach; naše jednání je teprve tehdy ryzí, když nevyplývá ze strachu před trestem, ale z lásky“* (1 Jan 4:18).

Krátce jsme si porovnali dvě odlišná chápání evangelia: soudně-právní evangelium, a uzdravující evangelium. Uzdravující evangelium je v dokonalé harmonii s učením a příkladem Pána Ježíše, zatímco právní evangelium má více společného se zaujatým lidským soudním systémem, který odsoudil laskavého Ježíše-Uzdravovatele k smrti.

Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti. (Jer. 29:11)

Obrovské množství času, úsilí a výdajů již bylo vynaloženo do náboženských činností, které si kladly za cíl přesvědčit Boha, aby lidem věnoval svoji přízeň. Tyto snahy, vyplývající z nepoznání pravé Boží povahy, jsou však jednou velkou marností.

Odvraťte se od všeho zlého a přehodnoťte své pohnutky a smýšlení. Proč by měl, Izraelci, celý váš národ zahynout?

Vždyť jsem vám řekl, že mne jako Panovníka Hospodina nijak netěší, když kdokoliv zemře. Skoncujte tedy se zlem a budete žít!" (Ez 18:31–32)

Pán prosí každého, aby se odvrátil od sobectví k životu.

Vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, unikl záhubě a získal věčný život. Bůh svého Syna neposlal proto, aby svět odsoudil, ale zachránil. (Jan 3:16–17)

Věřit v Ježíše znamená důvěřovat tomu, co svým životem a učením zjevil o sobě samém (Synu Božím) a o Bohu Otci.

Bůh s námi prostřednictvím Ježíše Krista uzavřel mír a pak nás pověřil, abychom jeho jménem předložili nabídku smíření všem lidem na této planetě. (2 Kor 5:19)

Pokud by celé úsilí Pána Boha, které nás zachránilo od věčné smrti, bylo možno shrnout do jednoho slova, bylo to „smíření“.

I vy jste kdysi byli pro své špatné myšlenky a činy s Bohem znepřáteleni. (Kol 1:21)

Od pádu lidstva do hříchu je dispozice k utíkání od Boží přítomnosti zakořeněna pouze v naší psychice, ne však v Božím srdci.

Vždyť tentýž Bůh, který řekl: "Budiž světlo uprostřed tmy", rozzářil své světlo i v nás, aby lidé viděli božskou krásu vyzařující z Ježíše Krista. (2 Kor. 4:6)

Tma, na kterou tento verš odkazuje, není pouze fyzickou tmou na naší planetě na počátku dějin, ale symbolicky vyjadřuje i naše odcizení a neporozumění Bohu. Boží sláva je krása jeho charakteru, zjevená v životě Pána Ježíše.

V naší nezakryté tváři se odráží Boží sláva jako v zrcadle; sami se tak postupně stáváme jeho obrazem čím dál věrnějším a krásnějším, jak nás jeho Duch mění a přetváří. (2 Kor. 3:18)

Jsme proměňováni do podoby toho, na co se díváme. Tento princip funguje obousměrně. Pokud věříme, že Bůh hledá hlavně svůj vlastní prospěch, posiluje to naše vlastní sobectví. Pokud Jej však vnímáme jako naprosto nesobeckého, bude to naše sobectví postupně vykořeňovat. Přemýšlení o Boží lásce, milosrdenství a odpuštění v nás vzbuzuje tytéž vlastnosti a postoje.

Říkám vám, že v nebi je daleko větší radost nad jedním ztraceným člověkem, který lituje svých hříchů, než nad devadesáti devíti takovými, kteří si myslí, že pokání nepotřebují. (Lk 15:7)

Pokání neznamená pouze říci Bohu „je mi to líto“. Pravé pokání znamená změnu mysli, názoru či přesvědčení. Skutečné pokání v kontextu toho, co Ježíš učil, znamená na prvním místě změnu vztahu k Bohu. Teprve poté člověk přichází k Bohu a vnímá Jej takového, jaký skutečně je a jak Ho Pán Ježíš představil.

Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a nesete tíhu břemen, najdete u mne klid a úlevu. To, co na vás já vložím, netlačí a není těžké. Učte se ode mne, mám tiché a pokorné srdce. U mne získáte mír a odpočinutí své duše." (Mt. 11:28–30)

Namáhavé úsilí o zdokonalení sebe sama je jen dopředu odsouzeným pokusem o duchovní dokonalost. Každá taková snaha člověka vede k soustředění na sebe a zákonitě vyústí v pýchu nebo zklamání. Ježíš však zná řešení našeho dilematu a jednoduše nás zve: „Uč se ode mě.“

Podali mu svitek z knihy proroka Izajáše. Rozvinul ho a našel místo, kde je psáno:

"Duch Boží mě vede, protože mne Bůh určil, abych chudým přinesl radostnou zprávu, uzdravil ty, kteří jsou v srdci zraněni, sňal lidem pouta, kterými jsou svázáni, slepým abych vrátil zrak, utlačené osvobodil a ohlásil, že teď přichází čas, kdy se Bůh chce nad každým slitovat a zachránit ho." (Lk 4:17–19)

Všichni bez výjimky potřebujeme to, co pro nás Ježíš vydobyl...

21 Máme se bát Božího soudu?

Při posuzování problematiky Božího soudu si bude nejprve užitečné definovat, kdo je souzen a kdo je v roli soudce. Ještě před tím se však na moment vraťme do zahrady Eden, do okamžiku onoho dialogu mezi hadem a Evou. Připomeňme si, že had do Eviny mysli zasel pochybnost o Boží spravedlnosti, dobré vůli a důvěryhodnosti. Pokud k tomuto tématu přistoupíme nezaujatě, vidíme, že to, co bylo zpochybněno, nebylo otázkou lidské rasy, ale byl to samotný Hospodin.

Bude pro nás zřejmě obtížné porozumět Bohu v rozhodnutí, kdy dovolil, aby byly jeho úmysly zpochybněny a pohnutky jeho jednání napadeny. Nicméně, takový závěr jako jediný vyplyne z hlubšího studia textů Bible, i když již od onoho prvního dialogu s ďáblem lidstvo Pána Boha unáhleně odsuzuje. Dali jsme však Bohu možnost spravedlivého a nezaujatého soudního procesu?

I když máme tendenci vnímat se jako středobod Božího soudního procesu, čímž nejsme, přesto jsme určitému typu soudu skutečně podrobeni. Bůh nás nepohání před soud; to my často soudíme a odsuzujeme druhé, nebo i sami sebe. Ježíš řekl, že slova, která mluvil, jsou život. Máme na výběr, zda jeho slova přijmeme nebo odmítneme. Pokud jsou jeho slova opravdu životem a my je odmítáme, neodsoudili jsme tím sami sebe k určitým přirozeným negativním důsledkům?

Bůh nevynáší rozsudek způsobem, obvyklým u pozemských soudů. Když jsme odhodláni pokračovat na cestě sebezničení a smrti, Bůh pro nás nemůže udělat nic jiného, než smutně respektovat naše rozhodnutí.

Je třeba zvážit další mentální aspekt souzení (či posuzování). Když soudíme ostatní, naše slova na nás mají zpětný negativní dopad. A pokud naše bližní vyloženě odsuzujeme (zavrhujeme), nastartovali jsme proces sebe-zavržení. Existuje pouze jedna osoba, před kterou se v záležitostech posuzování musíte mít bedlivě na pozoru. Je to ta, kterou vidíte v zrcadle...

Evangelijní příběh o ženě přistižené při cizoložství je pro nás příkladem, jak mechanismus posuzování funguje v reálném životě:

Ježíš odešel na Olivovou horu. Brzy ráno se do chrámu vrátil, sedl si tam a začal učit shromážděný dav. Za chvíli k němu znalci zákona a farizejové přivedli jednu ženu přistiženou při nevěře.

*"Mistře," oslovili Ježíše, "tuto ženu jsme přistihli při cizoložství. **Mojžíšův zákon je přísný.** Odsuzuje ji k smrti ukamenováním. Co ty tomu říkáš?" Čekali, že jim Ježíšova odpověď poskytne záminku k jeho odsouzení. **Ježíš však mlčel, sklonil se k zemi a psal něco prstem v prachu.***

*Žalobci stále dotírali, aby odpověděl. Ježíš se vzpřímil a řekl: "**Kdo z vás je bez hříchu,** ať po ní hodí první kamenem!" Pak se znovu sklonil a psal po zemi.*

*Jeho slovy byli zahanbeni. **Ozvalo se v nich svědomí,** a tak jeden po druhém odcházeli - ti nejmávanější jako první. Nakonec zůstal Ježíš s provinilou ženou sám.*

*Znovu se vzpřímil a zeptal se ženy: "Kam se poděli tvoji žalobci? Žádný z nich tě neodsoudil?" "Ne, Pane," odpověděla žena. "**Já tě také neodsuzuji,**" řekl Ježíš. "Jdi, ale už nehřeš!" (Jan 8:1–11)*

Žena, která byla přivedena před Ježíše a představena jako zločinec, byla ve skutečnosti obětí, kterou bezcitní náboženští vůdci využili ve snaze zničit Ježíše, jehož považovali za ohrožení svého náboženství. Žalobci této ubohé ženy se odvolávali na Mojžíšův zákon.

Podobné to bylo i při ostatních konfrontacích s farizeji. Jednou, když spornou otázkou bylo téma rozvodu, jim Ježíš narovinu řekl, že Mojžíšův zákon obsahoval určité ústupky pouze kvůli zatvrzelosti jejich a jejich předků:

„To byl jen Mojžíšův ústupek tvrdosti lidského srdce,“ řekl na to Ježíš. „Bůh si to tak nikdy nepřál.“ (Mk 10: 5).

Význam toho, co se odehrálo na scéně této narychlo ustanovené soudní síně, bude jasnější, když si uvědomíme, že Ježíš byl Bohem na Zemi se všemi výsadami božství, včetně práva vykonávat soud. On však nevynesl žádný unáhlený rozsudek, ale místo toho se sklonil a psal prstem v prachu na zemi. Když na něj nepřestávali naléhat, aby odpověděl na jejich otázku, řekl jen: *„Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí první kamenem!“* Pak se znovu sklonil a opět psal něco do prachu.

Vše, co Ježíš v této situaci udělal, mělo svůj smysl. Jeho psaní na zemi nemělo být vyhnutím se dotěrné otázce náboženských vůdců. Znal okolnosti, pro které byla ona žena před Něj přivedena. Ježíš také znal minulost všech přítomných žalobců a vnímal jejich myšlenky a motivy. Za přítomnosti svědků mohl těmto falešným pokrytcům udělit ponižující pokárání. Místo toho tyto náboženské vůdce citlivě upozornil na jejich vlastní hříchy tím, že napsal do prachu pravdivý, ale krátkodobý písemný záznam o jejich hříších.

Ježíš miloval a nekonečně si cenil každé osoby, která byla součástí tohoto dramatu, a to i navzdory okolnostem, které ji sem přivedly. Jeho posláním bylo zachránit svět a On udělal vše pro to, aby smíření s Bohem došla jak tato žena, tak i její žalobci. Ne, Ježíš nechtěl prohlubovat odcizení se žádnou stranou tohoto sporu.

Proto musel náboženským vůdcům adresovat slova: *„Ten, kdo je mezi vámi bez hříchu, ať na ni nejdřív hodí kámen.“* Těmito slovy na sebe bere zodpovědnost za to, že defacto přehrává soud zpět na

farizeje. Ať sami rozhodnou, jak vnímají sebe, onu ženu, Ježíše... Kristus nepřišel na tento svět, aby soudil a zavrhoval, a prozatím ani neobdržel pověření do role soudce. Jak si tedy zákoníci a farizeové vyložili jeho slova? Porozuměli jim jako vybídnutí k uchopení kamenů a k ukamenování této ubohé ženy? Zdá se, že ne, protože se všichni tiše vytráceli ze scény „jeden po druhém“.

Ježíš, Boží Syn, tuto ženu také neodsoudil, ale svými slovy „jdi a už nehřeš,“ jí otevřel dveře k novému životu. Nepřikázal jí, aby pouze zanechala činů, které ji přivedly do jeho přítomnosti, ale nabídnul jí svobodu od smrtelného hříchu - víry, že Bůh není hoden naší důvěry.

Ježíš nabídl této ženě způsob, jak se vyhnout budoucímu odsouzení. Jednal s ní s láskou a jako s lidskou bytostí. A ona v přítomnosti Životodárce cítila, že ho může milovat a věřit mu. Její pohled na Boha a její vztah k Němu se po tomto setkání radikálně změnil. Ježíšův „rozsudek“ byl pro ni životodárnou a život proměňující změnou.

Ježíš otevřeně neodsoudil zatvrzelé zákoníky a farizeje, kteří byli tak rychle hotovi poslat na smrt ubohou ženu, pouze jim nastavil duchovní zrcadlo, které odráželo jejich temné povahy. Výsledkem pak bylo, že byli „usvědčeni svým vlastním svědomím“ a cítili se nuceni opustit přítomnost čisté, nesobecké lásky Dárce života. Původně se cítili v roli sebejistých soudců, ale překvapivě nakonec odsoudili sami sebe.

"Dobře jim tak," říkáš si, "mají, co si zasloužili." Ale pozor! Myslíš, že sám jsi na tom lépe? Chceš snad tvrdit, že ses nikdy ničeho špatného nedopustil? Druhé soudíš a doufáš, že sám soudu ujdeš, přestože děláš totéž? (Ř 2:1–3)

Bůh dopřává každému z nás skutečnou svobodu, a proto nás nemůže proti naší vůli zachránit z cesty sebeodsouzení. Jen s bolestí a se zdráháním respektuje naši špatnou volbu, když se rozhodneme zůstat mimo okruh Boží lásky a života. Pokud se člověk takto nešťastně a definitivně rozhodne, není již pro něj úniku, neboť Bůh nás nemůže ani nechce násilím přimět kráčet po cestě vedoucí k životu.

*Vždyť ani Otec sám nikoho nesoudí, ale všechny soud předal Synovi.
(Jan 5:22)*

Ano, Bůh Otec nás neodsuzuje!

„Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamena. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život.“ (Jan 6:63)

Ježíšova slova jsou život. V každém slovu, které promluvil, zjevil Boží usmiřující lásku.

*Ježíš mluvil naléhavě k lidem: "Kdo mně věří, věří Bohu, který mne poslal.
Kdo mne vidí, vidí také toho, z jehož vůle přicházím. Přišel jsem na svět jako světlo, a kdo ve mne uvěří, nezůstane ve tmě. Kdo slyší má slova a nedbá na ně, toho nesoudím. Nepřišel jsem svět soudit, ale zachránit. Kdo mne odmítá a má slova nepřijímá, ten má již svého soudce: moje slova ho budou soudit v poslední den. (Jan 12:44–48)*

Ano, ani Ježíš nás neodsuzuje! Bůh nám nabízí Slovo života, ale nikdy nás nebude nutit je přijmout.

Nesudte druhé, abyste nebyli souzeni. Podle toho, jak soudíte, budete souzeni i vy a na váš život budou přiložena stejná měřítko, jaká sami

používáte. Jak to, že vidíš pilinu v oku druhého člověka a poleno ve svém oku přehlížíš? Jak můžeš říkat druhému: ‚Dovol, abych ti vyndal smítko z oka,‘ a poleno ti ve vlastním oku nepřekáží? Pokrytče! Vyčisti si nejprve svoje oko, a teprve potom jasně uvidíš na to, abys mohl vyjmout pilinu z oka svého bližního. (Mt 7:1–5)

Pokud nás tedy Bůh Otec nesoudí, a ani Pán Ježíš nás neodsuzuje, na základě čeho se domníváme, že máme právo posuzovat a odsuzovat ostatní? Nejedná se snad o velmi nezdravé „ukrývání polena ve vlastním oku“?

Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. (Jan 5:24 CEP)

Kdo v něho věří, unikne odsouzení. Kdo však v něho nevěří, odsuzuje sám sebe, protože odmítá milost nabízenou samým Bohem. (Jan 3:18)

Nakonec jim tedy Pavel s Barnabášem řekli: "Vy jste měli přednost, vám jsme měli vyřídit Boží slovo jako první. Protože je však odmítáte a vzdáváte se tak naděje na věčný život, obracíme se k pohanům. (Sk 13:46)

Tato slova, pronesená k náboženským vůdcům Izraele Ježíšovy doby, jsou typickým příkladem duchovní sebedestrukce z důvodu odmítnutí Zdroje pravdy a života.

Nesudte nikoho a Bůh vás také nebude soudit. Nezavrhujte nikoho a ani Bůh vás nezavrhne, odpouštějte a Bůh vám také odpustí. (Lk 6:37)

V Lukášově evangeliu nás podobenství o marnotratném synovi učí, že Bůh nám odpustil dokonce dříve, než si náš hřích uvědomíme a požádáme Její o odpuštění. Pokud cítíme odsouzení, neodpuštění, nějakou hořkost či negaci vůči druhému člověku, pak buďto stojíme na samém začátku duchovního života a ještě jsme sami sebe nepoznali jako hříšné a tyto pocity zlehčujeme nebo nám zatím až tak nevadí; anebo sklízíme, co jsme někdy v minulosti zaseli - viz Gal 6:7.

Ježíš dodal: "Přišel jsem na svět proto, abych uvedl věci na pravou míru: slepí prohlédnou a ti, kdo vidí, oslepnou." Zaslechli to někteří farizejové a zeptali se: "Jsme my ti slepí?" "Kdybyste byli opravdu slepí, byla by to polehčující okolnost pro váš hřích," odpověděl jim Ježíš. "Vaše vina však zůstává, protože říkáte, že vidíte, a to znamená, že víte, co děláte." (Jan 9:39–41)

Jaký je tedy „soud“, pro který Ježíš přišel na svět? Přišel na tento svět, aby odhalil Boží lásku k lidstvu a nekonečnou hodnotu, kterou každému z nás přikládá. Chce, abychom se navzájem viděli tak, jak nás vidí On, a vážili si navzájem jeden druhého tak, jak si nás cení Bůh. Učí nás, abychom byli slepí vůči hříchům druhých i vůči rozdělovacím faktorům, běžným v sekulárním světě, jako např. národnostní, třídní či sociální segregace, politické přesvědčení, moderní kulturní trendy, a mnoho dalších, které žel mají potenciál soustředit kolem sebe své sympatizanty a rozdělovat lidi mezi sebou.

Farizeové však této Ježíšově lekci neporozuměli. Byli ostře sektářští a dívali se na pohany, kteří nebyli židovského původu, jako na psy. Byli to také sebevědomí odborníci na rozpoznávání hříchů v životech druhých lidí, které rádi posuzovali podle svých měřítek.

Vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, unikl záhubě a získal věčný život. Bůh svého

Syna neposlal proto, aby svět odsoudil, ale zachránil. Kdo v něho věří, unikne odsouzení. Kdo však v něho nevěří, odsuzuje sám sebe, protože odmítá milost nabízenou samým Bohem. Pro takové lidi je osudné, že na svět přišlo světlo, ale oni se nechtějí vzdát tmy, protože doufají, že ta zakryje jejich viny. (Jan 3:16–19)

V této pasáži vyjadřuje uvedené jméno charakter. Odmítnutí zjevení Boží povahy, kterou Ježíš svým životem představil, ve skutečnosti znamená odmítnutí Boha samotného. V Ježíši, svém Synu, Bůh říká – taková je moje pravá podoba, *takový ve skutečnosti jsem.*

Ráno se opět sešli členové židovské velerady a domlouvali se, jak by přiměli Římany, aby potvrdili rozsudek smrti. Potom poslali sputaného Ježíše k římskému místodržiteli Pilátovi. (Mt 27:1–2)

Jaký to obraz! Hříchem prolezlí duchovní, všemožně se snažící usmrtit svého Životodárce, a On jim neodporuje, nebrání se a ani je neodsuzuje! Tak kdo nebo co zde přináší smrt - Bůh nebo hřích?

Již mnohokrát jsme četli a slyšeli úvahy o Kristových posledních hodinách před smrtí, aniž bychom mnozí pochopili hlubší význam jeho odsouzení a ukřižování. Ježíš je plně Bohem, stejně jako člověkem. Když byl přiveden před Pilátův soud, byl plně Bohem. Když byl souzen a odsouzen, byl plně Bohem. Když byl bičován, zesměšňován a přibit na kříž, byl po celou dobu plně Bohem.

Bůh se nechal postavit před soud a byl odsouzen lidmi, které miloval a toužil je se sebou usmířit. Proč? Protože je pro nás tak neuvěřitelně těžké pravdivě pochopit, co Mu náš hřích způsobil.

Ježíš, Boží Syn, nesmírně trpěl během svých posledních hodin života na Zemi - více, než si dokážeme představit. Ale Ježíšovo utrpení nezačalo v Getsemanské zahradě, ani neskončilo jeho posledními slovy

na kříži. Trpěl s námi a pro nás od chvíle, kdy hřích poprvé vstoupil do našeho světa, a bude s námi a pro nás trpět až do okamžiku, kdy hřích dokončí svou ničivou činnost a všechno utrpení a smrt navždy zaniknou.

Odsouzení a utrpení Ježíše z rukou těch, které stvořil, aby sdíleli jeho nekonečnou lásku, by nám měly poskytnout obraz utrpení, kterým pro nás Hospodin prochází již tisíce let. Stále Jej vláčíme před náš lidský soud, a nutíme Ho odpovídat na obvinění z lhostejnosti, nečinnosti, apatie k dění na světě, a dokonce i agresivního a pomstychtivého ničení. Avšak mnohokrát náš rozsudek nese stejnou vinu, jako vznesené obvinění! Co víc může Bůh udělat, aby znovu získal své odcizené děti než to, co již udělal? Odpovědí je kříž, který je božským mistrovským dílem smíření. Kříž vyvrací Satanovo tvrzení, že Bůh je sobecký, neupřímný a nedůvěryhodný.

I když lidstvo již tak dlouho očerňuje Boží charakter, je zde dobrá zpráva - Bůh ví, proč jsme ho nepochopili, a neodsuzuje nás za to. Bude nás i navzdory našemu nevděku nadále milovat a bude tak činit každý den. Jistě by byl nesmírně rád, kdybychom si uvědomili, že ono velké drama není jen o životech nás lidí, ale že hluboce zasahuje i našeho Stvořitele, který se úzce podílí na všech záležitostech našeho života. Neměli bychom toto velké téma pečlivě promyslet? Budme ochotni přehodnotit a změnit náš pohled na Pána, abychom Jej uviděli takového, jaký ve skutečnosti je – přímý, milující a nesobecký. A nemělo by nás toto poznání vést k tomu, abychom mu darovali zpět lásku, kterou si plně zaslouží? Co myslíte...?

Naše láska pramení z Boží lásky (1. Jan 4:19).

Každým jejich soužením byl sužován a anděl stojící před jeho tváří je zachraňoval; svou láskou a shovívavostí je vykupoval, bral je na svá ramena a nosil je po všechny dny dávné.

—Iz 63:9 CEP

22 Jak bude Boží soud probíhat?

Učte se činit dobro. Hledejte právo, zakročte proti násilníkovi, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy. (Iz 1:17 CEP)

Boží soud (tedy náprava věcí) nikdy nevydává proti nám něco jako soudní rozsudek. V tomto textu je Boží vůle definována jako aktivní zmírňování utrpení a podpora spravedlnosti v nespravedlivém světě.

"To je můj služebník, ten, pro kterého jsem se rozhodl, můj milovaný, potěšení mé duše. Dám mu svého Ducha a bude soudit národy. Nebude se přít, ani nikoho překřikovat, nebude dělat hluk na ulicích, nalomené stéblo nedolomí, doutnající knot neuhasí, dokud všechno nenapraví.

Stane se nadějí všech národů." (Mt 12:18–21)

Boží spravedlivý, milosrdný soud vzbuzuje důvěru.

Během sklizně obilí, které se ve vaší zemi urodí, nechávejte na okrajích polí část úrody a nesbírejte ani klasy, které vám upadnou na zem. Také ve vinicích nesklízejte hrozny až do posledního střapce. Ponechejte zbytky úrody a spadané plody pro chudé a pro cizince. Vždyť to vše vám dávám já sám, Hospodin, váš Bůh. (Lev 19:9–10)

Bůh ve své lásce velmi dobře rozumí sociální nerovnosti, způsobené hříchem, a již ve starověku si připravil opatření pro různým způsobem znevýhodněné jedince či skupiny.

Neutlačujte cizince žijící ve vaší zemi a chovejte se k nim, jako kdyby se mezi vámi narodili. Mějte je rádi jako své vlastní a nezapomínejte, že i vy jste kdysi pobývali v Egypte jako cizinci. Vždyť já, Hospodin, jsem Bohem všech.

Když měříte, vážíte nebo odměřujete, nesnažte se nikoho ošidit a používejte jen poctivá závaží a míry. Jsem Hospodin, váš Bůh, který vás vysvobodil z Egypta, a proto respektujte všechny mé zákony a příkázání a řiďte se jimi." (Lev. 19:33–36)

Běda vám všem, kdo překrucujete zákon a vydáváte nespravedlivé předpisy, abyste připravili chudé o jejich práva a všem utlačovaným odepřeli spravedlnost. Nestydíte se odírat ani vdovy a okrádáte dokonce i osiřelé děti. (Iz 10:1–2)

Bůh je štědrý a spravedlivý ke všem, u něj není nikdo outsider. Velmi dobře ví o sekulárních zákonech či obchodních praktikách jednotlivců i institucí, z nichž mají prospěch jen bohatí na úkor chudých. A nazývá to loupež. Jakákoli nečestná obchodní metoda spadá v jeho očích do kategorie krádeže.

Ptají se mne, proč se vlastně postí, když si toho nevšímám a proč se přede mnou pokořují, když tomu nevěnuji pozornost. Vždyť v den, kdy držíte půst, si stejně děláte, co chcete a zbídačujete své dělníky. Výsledkem vašich postů jsou jen hádky a spory, které mnohdy končí rvačkou. Nemůžete se postit tak, jako to děláte dnes a očekávat, že vyslyším vaše volání.

Cožpak to je půst, o jaký stojím? Jeden den si hrát na pokorného a nic víc? Klopit hlavu jako zvadlé rákosí, ležet v pytlovině a na popelu? Tomu říkáte postní den, který se mi jako Hospodinu má líbit? Není snad smyslem postu, který si přeji, zlomit pouta nespravedlnosti a snímat břemena, která člověka tíží? Navracet utlačovaným svobodu a

zotročeným vrátit naději? Neznamená to snad dělit se o jídlo s hladovějícími a přístřeší poskytovat vyhnancům a chudým pocestným? Oblékat nuzné, kterým nezbyvá na oděv, a neodvracet se od vlastní rodiny a národa? (Iz 58:3–7)

Pouhé náboženské obřady jsou k ničemu, pokud pomíjíme pomoc lidem v nouzi. I Pán Ježíš sám tento postoj opakovaně zdůrazňoval, jako např. v tomto textu: *Běda vám, farizejové! Pečlivě odvádíte desátý díl ze všeho, i z máty, heřmánku a každého koření, ale nejednáte spravedlivě a podle lásky k Bohu. Je pěkné, že odvádíte desátky, ale to hlavní byste neměli zanedbávat. (Lk 11:42).*

Proto jdi, Zachariáši," pokračoval Hospodin, "a vzkaz Izraelcům: Jsem všemocný Hospodin a chci, abyste jednali spravedlivě a byli k sobě navzájem laskaví a soucitní.

Neutlačujte vdovy, sirotky ani cizince a chudé a nepěstujte v sobě nenávist vůči druhým. (Zach 7:9–10)

Bůh nesouhlasí s útlakem v jakékoli podobě a neschválí žádný plán, jak využít druhého pro svůj vlastní zisk.

Bratři, jestliže věříte v Ježíše Krista, který je slavným Pánem všech, nemůžete měřit lidi podle kabátu. Představte si, že do vašeho shromáždění přijde bohatě oblečený host se zlatým prstenem na ruce a hned za ním obyčejný člověk v obnošených šatech. K prvnímu budete samá pozornost a uvedete ho na pěkné místo, zatímco druhého si ani nevšimnete a necháte ho někde stát.

Čeho jste se dopustili? Udělali jste rozdíl mezi lidmi, a navíc podle zvrácených měřítek. Nezapomeňte, že Bůh si často z bezvýznamných lidí vírou dělá osobnosti a otevírá dveře do svého království těm, kdo ho milují, ne těm, kdo na to mají. A vy byste takovým člověkem pohrdli!

Copak vás právě vlivní lidé nepronásledují a nevláčejí po soudech? Vždyť právě oni se tak často posmívají jménu toho, který je pro vás vším!

Korunou Božích přikázání je láska. Jednáte správně, posloucháte-li příkaz Písma: "Miluj svého bližního právě tak, jako miluješ sebe!" (Jk 2:1–8)

Petr k nim promluvil: "Teď jsem tedy přesvědčen, že Bůh nedělá mezi lidmi rozdílu a že je mu milý člověk z kteréhokoliv národa, když ho ctí a jedná správně. (Sk 10:34).

Víte, co Bůh považuje za pravé a ryzí náboženství? Pomáhat osamělým a osiřelým v jejich těžkém údělu a nezadávat si se špínou světa. (Jk 1:27)

Čisté náboženství není bazírování na konkrétní církevní denominaci, ceremonii a liturgii, dogmatice, pocitech, které víru provázejí nebo církevní konformitě.

Tak i já řeknu svým věrným po pravici: ‚Pojďte, sám Otec vás zve do království, které je pro vás připraveno od počátku světa. Měl jsem hlad a dali jste mi najíst, žíznil jsem a dali jste mi pít, neměl jsem střechu nad hlavou a vy jste mne přijali, neměl jsem co na sebe a vy jste mne oblékli, v nemoci jste o mne pečovali, a když jsem byl ve vězení, přišli jste za mnou.‘

Ti věrní namítnou: ‚Nevzpomínáme si, že bychom měli někdy příležitost se takto o tebe postarat.‘ Tehdy jim odpovím: ‚Co dobrého jste udělali pro jednoho z mých nepatrných bratrů, to jste udělali pro mne.‘ (Mt 25:34–40)

Co člověka kvalifikuje být bratrem nebo sestrou Pána Ježíše Krista? Tou kvalifikací je jediné: být součástí lidstva. Všichni jsme totiž členy velké Ježíšovy rodiny.

Pravím vám, že mnozí od východu i západu přijdou a budou stolovat s Abrahamem, Izákem a Jákobem v království nebeském...

–Ježíš (Mt. 8:11)

23 Pokorný Bůh

Bůh je nejen nejmocnější bytostí ve vesmíru; je zároveň i nejpokornější.

...ale anděl je uklidňoval: "Nebojte se, nesu vám dobrou zprávu, ze které se mohou radovat všichni lidé. V Betlémě, ze kterého před dávnými časy vyšel David, se vám dnes narodil Kristus, Spasitel poslaný od Boha.

Jak ho poznáte? Najdete malé dítě v plenkách, položené do jeslí v chlévě." (Lk 2:10–12)

Bůh si vybral ten nejskromnější možný vstup do našeho světa – přišel jako bezbranné dítě ležící v jesličkách.

Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a nesete tíhu břemen, najdete u mne klid a úlevu. To, co na vás já vložím, netlačí a není těžké. Učte se ode mne, mám tiché a pokorné srdce. U mne získáte mír a odpočinutí své duše." (Mt 11: 28–30)

Mohl by být Ježíš, Boží Syn, ve svém sdělení jasnější, když říká: „mám tiché a pokorné srdce“...?

Ježíš mu odpověděl: "Každá liška má svou noru, pták hnízdo, ale já často nemám kde spát." (Mt 8:20)

Až do konce svého pozemského života byl Ježíš nablízku nejubožejším členům lidské společnosti:

Oblékli ho do purpurové látky jako do královského pláště, spletli věnec z trní a posadili mu ho na hlavu jako korunu. Začali ho výsměšně zdravit a volali: "Ať žije židovský král!" Bili jej holí do hlavy, plivali na něj a pak si zase před něj klekali a klaněli se mu.

Když se dost pobavili, svlékli mu zase purpurový plášť, oblékli mu jeho vlastní šaty a vedli ho na popraviště.“

Pak jej přibili na kříž a losovali o jeho šaty.

Zároveň s ním ukřižovali dva zločince; jednoho po pravé a druhého po levé straně. Splnila se tak prorocká předpověď: "Je zahrnut mezi zločince." (Mk 15:17– 20, 24, 27–28)

Od svého skromného narození až po ukřižování mezi dvěma zloději Ježíš, Syn Boží, neustále prokazoval tichost a pokoru.

Hospodin ti přeče, člověče, ukázal, co je dobré a co od tebe žádá: Chce jen, abys jednal spravedlivě, miloval odpuštění a pokorně ho ctil jako svého Boha. (Mi 6:8)

Cožpak mohou jít dva stejnou cestou, aniž by se na tom společně nedohodli? (Ámos 3:3)

Když budeme skromně a pokorně chodit s Bohem, uvede nás to do harmonie s Ním a budeme mu podobnější.

A když pochopíme onu obrovskou pokoru, kterou náš laskavý Bůh neustále projevoval, nezbyde nám věru nakonec ani zrníčko pochybnosti o jeho důvěryhodnosti...

Všichni jsme bloudili jako ztracené ovce a každý z nás si dělal, co se mu zachtělo. Na něj však Hospodin vložil zlo a provinění nás všech. Ačkoliv trpěl a snášel příkoří, ani slovem neprotestoval. Když ho vedli jako beránka na porážku, byl zticha jako ovce před stříhači a svá ústa neotevřel.

Zajali ho a odsoudili k smrti. Komu z lidí by záleželo na tom, že tento člověk přišel o život kvůli jejich proviněním?

Potom jej jako zločince pohřbili, do hrobu bohatého muže uložili, přestože nevyslovil jediné lživé slovo.

24 Bůh slouží, není pánem nad otroky

„Nejste už mými sluhy, protože sluha se nevyzná v úmyslu svého pána. Řekl jsem vám s důvěrou vše, co vím od Otce, a proto jste se stali mými přáteli.“

Ježíš (Jan 15:15)

Bůh si nepřeje, aby se mu lidé podrobovali slepě, povrchně či ze strachu. Touží s námi navázat blízké přátelství. Když mluvíme s přítelem, nevyjadřujeme se pouze formálně a ani nekomunikujeme složitě či vyumělkovaně. Bůh chce, abychom s ním mluvili upřímně, jako bychom mluvili s blízkým přítelem - to je skutečný význam modlitby. Stvořil nás se schopností uvažovat a učí nás, abychom tuto schopnost v životě používali, a to v první řadě při komunikaci s Ním.

„Přijďte za mnou a promluvíme si spolu,“ praví Hospodin. (Izajáš 1:18).

Ale Ježíš je zavolal všechny k sobě a řekl: "Víte, že panovníci vládnu těm, kteří jsou jim podřízeni, a kdo má moc, dává ji pociťovat ostatním. Mezi vámi to však musí být jiné. Kdo chce být velký, ať je vaším služebníkem, a kdo chce být mezi vámi první, ať slouží bez nároku všem.

Ani já jsem nepřišel, abych si dal sloužit, ale abych sloužil a obětoval svůj život jako výkupné za mnohé." (Mt 20:25–28)

Svým životem Ježíš ukázal praktickou aplikaci zákona života, který na počátku času sám dal, aby druhým přinášel život.

Ježíš chodil po celé Galileji, vyučoval v synagogách, šířil radostnou zvěst o Božím království a uzdravoval lidi postižené všemi možnými nemocemi. Zprávy o něm se rychle roznesly, takže až ze Sýrie k němu vodili nemocné, posedlé démony, duševně choré, ochrnuté a on je uzdravoval.

Všude se za ním táhly davy lidí; nejen z Galileje, ale i z Desítiměstí, Jeruzaléma, Judska a Zajordání. (Mt 4:23–25).

Jednou za ním přišel člověk postižený malomocenstvím a na kolenou ho prosil: "Pane, vím, že mne můžeš uzdravit, když budeš chtít."

Ježíš, pohnut soucitem, vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: "Chci, abys byl zdrav."

V tu chvíli malomocenství zmizelo a muž byl uzdraven. (Mk 1:40–42).

Ježíš neúnavně a soucitně pracoval, aby lidem ulevil od všech druhů utrpení. Nikdo jím nezůstal nepovšimnut a pro nikoho nebyla jeho láskyplná péče nedosažitelná.

Ježíš učinil ještě mnoho jiného, co tu není zaznamenáno. Kdyby se to všechno mělo vypsát, svět by to nemohl pochopit. To, co je zapsáno, stačí, abyste uvěřili, že Ježíš je Kristus, Boží Syn, a aby se vám v něm otevřel věčný život. (Jan 21:25).

Ježíš, vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, vstal od večeře a odložil své šaty, vzal lněné plátno a přepásal se. Potom nalil do umyvadla vodu a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, kterým byl přepásán. (Jan 13:3–5, CSP)

Tento pravdu odhalující Boží skutek se odehrál při poslední večeři učedníků s Pánem Ježíšem, těsně před jeho soudem a ukřižováním. Lukášovo evangelium podává důležité detaily o tom, v jakém vnitřním nastavení byli v této chvíli učedníci:

Nakonec mezi nimi vznikl spor, kdo z nich je přednější. (Lk 22:24).

Jak úžasný je Bůh! Jen si tu situaci představte: Ježíš věděl, že přišel od Boha (Otce). Všechno bylo v jeho rukou. To znamená, Ježíš si byl vědom, že *byl* Bohem se vší Boží mocí. Dobře věděl, že jeho učedníci jsou uprostřed sporu o to, který z nich bude v Božím království největší. Co udělal? Znervózněl? Rozčílil se na ně a „vytmavil“ jim to? Řekl snad *tak pánové, s vámi končím. Za celou dobu jste nic nepochopili...?*

Ne, nic z toho. „Vzal si ručník a opásal se,“ tedy postavil se do role otroka, a svým vlastní důležitostí naplněným učedníkům umyl dle tehdejšího zvyku nohy.

Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši. Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem.

–Fp 2:5–7 (CSP)

25 Bezpodmínečná Boží láska

Ale cožpak může matka zapomenout na své dítě a nemít se svým vlastním potomkem žádné slitování? I kdyby se něco tak neslýchaného stalo, já, váš Hospodin, na vás nikdy nezapomenu!

Jen se podívejte, vždyť jsem si vás vryl do dlaní a neustále bdím nad vašimi hradbami. (Iz 49:15–16)

Každý člověk prožívá v životě období, kdy může mít pocit, že na něj Bůh zapomněl. Ale pocity nejsou vždy přesným měřítkem reality. Bůh ve svém slově prohlašuje, že nikdy nezapomene:

„Jakou cenu má vrabec na vašem trhu? Pár haléřů. Vidíte, a ani na jednoho z nich Bůh nezapomene. Jak by tedy mohl zapomenout na vás?

On ví i to, kolik máte vlasů na hlavě. Proto se nebojte, vás si Bůh váží daleko víc než mnoha vrabců dohromady. “(Lk 12: 6–7).

A já jsem přesvědčen, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani vládci, nic z toho, co se děje nebo teprve má přijít, ani moci světské ani duchovní a vůbec nic z toho, co vyšlo z rukou Stvořitele, nemůže nás odloučit od Boží lásky. Vždyť jsme ji poznali v Ježíši Kristu, když za nás umíral. (Ř 8:38–39)

Nikdo z lidí nedokáže plně vystihnout a prožívat nekonečnou lásku nebeského Otce a jeho Syna. I její nejslavnostnější vyjádření z lidských úst, dalece zaostává za skutečností.

Jak nás Otec miluje! Přijal nás za syny a dcery. Lidé nás často nechápou, protože Boha neznají. (1 Jan 3:1)

Pán chová naději, že velké množství lidí Jej během svého života pozná jako našeho Nebeského Otce. Jakmile se tak stane, člověk si začíná uvědomovat své dědictví jako syn či dcera Boží.

Dejte pozor, abyste nepohrdli ani tím nejprostším člověkem. Věřte tomu, každý z nich má anděla, který ho stále zastupuje před Bohem.

Přišel jsem zachránit ztracené. Když má někdo sto ovcí a jedna z nich se ztratí, co myslíte, že takový člověk udělá? Nenechá těch devadesát devět na pastvině a nepůjde hledat tu ztracenou? A když ji najde, má z ní větší radost než z těch devadesáti devíti, které mu zůstaly. A právě tak můj Otec nechce, aby sebenepatrnější člověk zahynul. (Mt 18:10–14)

Každý člověk, od nejbohatšího panovníka na trůnu až po nejchudšího žebráka na ulici, je pro Boha cenný. Jak moc cenný? Tak, že Bůh by opustil nebe, trpěl by a zemřel by jen pro jednoho člena své lidské rodiny – kdyby to byl jediný člověk, kdo by potřeboval záchranu a usmíření.

Vždyť už odedávna ohlašuji, že má láska k nim bude trvat věčně, a svou vlídností se snažím získat jejich důvěru.

–Jeremiáš 31:3

26 Království Boží

"Boží království nenajdete na určitém místě, abyste mohli říci: Je tady nebo tam. Ono už je mezi vámi." Ježíš (Lk 17:20–21)

Všechna státní zřízení a instituce tohoto světa jsou viditelná a mají svá sídla vlády nebo ředitelství. Pokud hledáme nějaký viditelný projev Božího království, nenajdeme ho. Boží království, pokud je v našich srdcích, se projeví pouze jako láska k Bohu a jednoho ke druhému, kdy ze srdce vytlačí jeho přirozené sobectví.

"Jak ještě znázornit Boží království? K čemu ho přirovnat?" uvažoval Ježíš (Mk 4:30)

Jak obtížné je najít slova v jazyce lidí, která by předala přesný obrázek o Božím království všem, kdo jsou obeznámeni pouze se státy tohoto světa!

Ježíš mu řekl: "Víš, na čem záleží? Na tom, aby se člověk znovu narodil, protože jinak se nestane občanem Božího království. (Jan 3:3)

Prací Božího Svatého Ducha je, aby duchovní věci byly pro člověka srozumitelné. Když neodmítáme tichý vliv Ducha Svatého, najednou nám duchovní realita ožívá před očima, a my začínáme vidět a rozumět věcem Božího království. Vnitřní změna, která provází tuto novou skutečnost, je vskutku smiřující a životodárná a člověk má dojem, jako by se „znovu narodil“.

Duch Svatý není limitován pouze na náboženské prostředí, jak si to někdy představujeme. Hovoří ke všem bez ohledu na okolnosti, destinaci či světonázor daného člověka. Ani ateisté nejsou imunní vůči působení Božího Ducha na jejich svědomí (srdce). Pán se neuráží proto, když lidé nevěří v jeho existenci. Rozumí tomu, že člověk je od Něj hříchem přirozeně oddělený a aby Jej kdokoliv mohl poznat, musí nejprve nadpřirozeně zasáhnout lidské srdce.

Podstata duchovního souladu a smíření s Bohem není ani tak o pouhém intelektuálním souhlase, ale je to změna srdce. Takový soucitný a velkorysý agnostik nebo ateista odpovídá lépe na působení Ducha Svatého a je blíže Božímu království než sobecký, samospravedlivý a tvrdohlavý věřící. Co je asi pro Pána Boha těžší - změnit přesvědčení člověka o jeho existenci nebo změnit umíněné a tvrdé srdce?

Lidé nosili k Ježíšovi děti, aby jim žehnal. Učedníci jim domlouvali, aby ho neobtěžovali. Když to Ježíš slyšel, zlobil se: "Neodhánějte ty děti a nebraňte jim, když chtějí ke mně. I jim přece patří Boží království.

A říkám vám, že kdo nepřijde k Bohu s dětskou prostotou, nestane se občanem toho království." (Mk 10:13–15)

Pokud jde o osvojování si pravdy o Bohu a jeho království, nejtěžším krokem není učení se nových věcí, ale odnaučování se starých a destruktivních zvyků. Mnozí z nás investovali spoustu času a úsilí do vytvoření si co nejpřesnějšího obrazu Boha. Nicméně, i tak může být tento obraz hodně zkreslený. Poté bývá velmi obtížné jej přehodnotit. A troufnu si tvrdit, že nepravdivý obraz Boha je již velmi dlouho zakořeněný v obecném křesťanství, a je největší překážkou pro pochopení pravdy o Bohu a jeho království. V tomto slova smyslu jsou na tom děti lépe než mnozí dospělí, neboť byly relativně méně

vystaveny tomuto zkreslenému obrazu Boha, což jim usnadňuje přijímání pravdy o našem laskavém a soucitném nebeském Otci.

Tehdy Ježíše obstoupili jeho učedníci a ptali se ho: "Kdo z lidí je v nebeském království nejpřednější?" Zavolal malé dítě, postavil je mezi ně a řekl: "Dobře mne poslouchejte: Půjde-li vám o přední místa, do Božího království se vůbec nedostanete. Ujišťuji vás, že jen s pokornou myslí dítěte tam můžete vejít a něco znamenat. (Mt 18:1–4)

Hodnoty Nebeského království jsou opakem hodnot sekulárního systému. Neexistuje žádný prostor pro aroganci, manipulaci, nátlak nebo pýchu na své postavení. Potřebujeme dětskou důvěru v našeho Nebeského Otce a pokornou ochotu se učit.

Nový život, k němuž vás Bůh volá, je jako poklad zakopaný v poli. Kdo ho najde, zatím o tom nemluví, ale má takovou radost, že prodá všechno, jen aby to pole získal.

Nebo: je jako drahocenná perla, kterou objeví obchodník s perlami. Vyprodá všechno, co má, a koupí ji. (Mt 13:44–46)

Když pochopíme pravdu o Bohu - že má bezmeznou lásku ke svým stvořeným bytostem, a že je zcela důvěryhodný, milosrdný a velkorosý – odvodíme si jasné pochopení toho, jaké je jeho království. Náš zkreslený obraz Boha ztratí veškerou hodnotu a my jej ochotně „prodáme,“ abychom si „koupili“ skutečný obraz Boha a jeho království.

Tyto rozhovory sledoval jeden z učitelů zákona. Zdálo se mu, že Ježíš odpovídá znamenitě. A tak mu předložil svůj problém: "Které přikázání je nejdůležitější?" Ježíš nezaváhal: "První přikázání zní takto:

Slyš Izraeli, Pak Bůh je jediný Pán. Miluj ho z celého srdce, celou bytostí a ze všech sil.

A to druhé: Miluj druhého člověka tak, jako miluješ sebe. Nejsou důležitější přikázání než tato."

"Mistře, tys dobře vystihl to podstatné," musel uznat tazatel." Bůh je jen jeden a kromě něho není jiného. Milovat ho z celého srdce, celým rozumem a vši silou své vůle a druhé lidi milovat jako sebe - to je víc než všechny oběti zvířat na oltáři."

"Ty nejsi daleko od Božího království," ocenil jeho postoj Ježíš. Pak už se ho nikdo neodvážil na nic zeptat. (Mk 12:28–34)

Pán Ježíš ocenil odpověď tohoto člověka a jistě ho potěšil slovy, že není daleko od Božího království. Tento učitel zákona vyjádřil hlubší pochopení duchovní reality než většina ostatních. Díval se hlouběji, než co je vidět při pouhém povrchním čtení Písma, a pochopil nepostradatelnost zákona lásky, kterou Ježíš stále znovu zdůrazňoval.

Jak asi bude vypadat obnovená Země, ve které bude zákon lásky jediným zákonem? Rozdávající se Boží láska se projeví v celém lidstvu. Každý člověk bude milovat a považovat druhého za „lepšího než sebe“ (Fil. 2: 3). Realita šťastného a bezpečného života bude vysoce převyšovat vše, co si dokážeme představit.

"Co lidské oko nikdy nevidělo, ani žádné ucho neslyšelo, co člověka ani ve snu nenapadlo - to nabízí Bůh těm, kdo ho milují."

27 Bůh nabízí skutečnou svobodu

Na to Bůh řekl: "Nyní stvoříme člověka, bytost, která bude odrážet osobnost samotného Boha a bude žít se svým tvůrcem ve vzájemném vztahu. Tento člověk bude vládnout celé planetě se všemi jejími tvory ve vodě, na zemi i ve vzduchu." (Gen 1:26)

Vláda nad zemí, kterou Bůh dal lidstvu, neznala zneužívání nebo vykořisťování. Adam, Eva a jejich potomci, měli být milujícími správci planety Země a všech jejích tvorů. Písmo zaznamenává:

„Bůh si vás oblíbil, Tvůrce nebe, země, nebesa mu patří, zemi svěřil nám.“ (Ž 115: 16).

Když naši první rodiče uvěřili lži, že Bůh je sobecký a restriktivní, byli přemoženi svůdcem a jejich mysl se dostala pod jeho nadvládu, protože *„člověk je otrokem toho, čemu podléhá“ (2 Peter 2:19)*. Tam, kde kdysi měli svobodu, se nyní i se svými potomky ocitli pod ďáblovou mocí. Na krátký okamžik se zdálo, že po pádu do hříchu je lidstvo odsouzeno ke stejnému a nevyhnutelnému konci jako satan a ostatní padlí andělé.

Avšak vzápětí přichází Hospodin s dobrou zprávou a otevírá jim i jejich potomkům cestu ven z otroctví. A satanovi, který tuto situaci způsobil, řekl: *„Mezi tebou a ženou vzbudím nepřátelství a mezi tvými i jejími potomky zažehnu nenávist. Její potomek ti však nakonec rozdrtí hlavu, kdežto ty jemu jen poraníš patu.“ (Gn 3:15)*. Co je to nepřátelství?

Když se satan a jeho následovníci vzbouřili v nebi proti Bohu, učinili tak v pozici dlouhodobého vztahu s Otcem, Synem a Duchem Svatým. Měli bohaté zkušenosti s Pánem a jeho láskou a neměli žádný důvod pochybovat o jeho dobrotě. Když se však odpoutali od Hospodina, stali se neschopnými reagovat na Ducha Svatého. Svou tvrdohlavou pýchou se odsoudili do temnoty a konečného zapomnění, protože si nezvolili cestu pokání a návratu ke svému Stvořiteli.

Když však zhřešili Adam a Eva, měli jen částečné poznání Boha a nevelké zkušenosti s Ním. Satan je oklamal; avšak u nich *nešlo* o vypočítavé rozhodnutí odmítnout svého Stvořitele. Následkem bylo nevyhnutelné odcizení lidstva od svého Stvořitele, ale nezůstalo bez možnosti návratu a nápravy. Boží zaslíbení, že „vzbudí nepřátelství“ mezi satanem a ženou, bylo původní evangelijní poselství na Zemi.

Bůh milosrdně předal Adamovi, Evě a jejich potomkům nadějnou informaci, že jejich srdce a mysl budou stále schopny reagovat na hlas Ducha Svatého. Ano, i nadále budou moci být vystaveni působení Boží lásky. Svázanost lidstva se satanem nebude úplná. Svobodná vůle každého člověka zůstane nedotčena, což podstatně omezí satanův vliv na nás a umožní všem, kteří si tuto cestu zvolí, smíření se svým Stvořitelem.

Vždyť celá příroda dychtivě očekává, kdy se objeví Boží synové v plné slávě.

Hříchem se porušilo všechno stvořené; přesto však zde zůstává naděje na vysvobození všeho tvorstva. Svým věrným dá Bůh svobodu a slávu a ostatnímu stvoření vrátí neporušenost. (Ř 8:19-21)

Naši svobodu nám vydobyl Kristus, nedejme si ji nikým vzít! (Gal. 5:1)

Musíte se stát svobodnými členy Boží rodiny, a to vám může darovat jedině Syn. (Jan 8:36)

Zlo, které je ovládá, je natolik zaslepilo, že světlo Božího slova k nim nepronikne a oni nejsou schopni pochopit kázání o slávě Ježíše Krista, v němž se Bůh viditelně ztělesnil.

Vždyť tentýž Bůh, který řekl: "Budiž světlo uprostřed tmy", rozzářil své světlo i v nás, aby lidé viděli božskou krásu vyzařující z Ježíše Krista. (2 Kor 4:4, 6)

Není už tedy načase zbavit se temného zákonictví a neslučitelnosti satanovy pokroucené verze evangelia s dobrou zprávou o laskavém a milujícím Pánu Bohu?

"Držte se mých slov a budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí."

– Ježíš (Jan 8:31–32)

Ta pravda je dobrá zpráva o našem laskavém Bohu!

Chce-li se někdo něčím honosit, ať se chlubí tím, že mne zná a chápe skutečnost, že já jsem Hospodin a že se všemi obyvateli země jedním laskavě, čestně a spravedlivě. Neboť jedině v tom jako Bůh nalézám potěšení."

–Jer 9:23

Závěrem

1. Je-li Bible správně pochopena, pak dává smysl. Definuje a vykládá se sama. (Iz 1:18; 1 Kor 2:13)
2. Naše cesty a myšlenky neodrážejí Boží cesty a myšlenky. (Iz 55: 8–9; Ž 50:21)
3. Boží sláva je jeho charakter. (Ex 34: 6–7; 2. Kor 4: 4, 6)
4. Bůh je láska. (1. Jan 4: 8, 16)
5. Boží láska je naprosto nesobecká. (Jan 3: 16–17; Ř 5: 8)
6. Láska vyžaduje svobodu. (Deut 30: 19–20; Jan 8:32, 36)
7. Ježíš je Bohem [pozn. př. v přirozenosti]. (Jan 1:1-3, 14; Kol 1:13–17)
8. Ježíš je nejjasnějším Božím zjevením. (Žid 1: 3)
9. Bůh se nikdy nemění. (Mal 3: 6; Žid 13: 8; Jakub 1:17)
10. Bůh je Stvořitel a Udržovatel - ne ničitel. (Gen 1: 1; Ž 33: 6, 9; Žid 1: 3; Lk 9:56; Jan 10:10)
11. Spor se vede o principy Boží vlády - nejde o jeho moc (Gen 3: 1–5)
12. Boží království se řídí zákonem lásky - nikoli nutností existence zákonů. (Matouš 22: 37–40; Gal 5:14, 22–23; 1 Kor 13)
13. Bůh nikdy nepoužívá násilí. Překonává zlo dobrem. (Matouš 5: 43–48; Ř 12: 20–21; Lukáš 23:34)
14. Satan je Boží protihráč a mistr podvodu. (Jan 8:44; 2 Kor 11:14; Zjevení 12: 7–9; 1 Petr 5: 8)
15. Hřích je, vidět Boha jako sobeckého a nedůvěryhodného. (Gen 3: 1–5; Kol 1:21)
16. Hřích je smrtící - ne Bůh. (Ř 6:23; Jakub 1: 13–15)
17. Bůh nás nesoudí - soudíme sami sebe. (Jan 3: 17–21; 5:22; 12: 44–48; Matouš 7: 1–5; Lukáš 6:37; Ř 2: 1-3)
18. Evangelium je dobrá zpráva o Bohu. (2. Kor 4: 3–6; Zj 14: 6–7; Lukáš 15: 11–32; Jan 3: 16–17; Ř 5: 8)
19. Spasení je uzdravující smíření - nejde o právně-soudní záležitost. (Marek 2: 16–17; Lukáš 4: 18–19; Skutky 28:27; 2 Kor 5:18)
20. Poznat Boha je věčný život. (Jan 17: 3)

Kniha „**Skutky našeho laskavého Boha**“ předkládá přesvědčivé důkazy z Božího slova – Bible, které očišťují Boha od nařčení, že se stará jen sám o sebe, bez milosti odsuzuje nedokonalé lidské bytosti, neúprosně a striktně dohlíží na zachovávání svých pravidel, je nečestný, náladový a agresivní.

Tato kniha si klade za cíl ukázat, že celá Bible – pokud je správně pochopena – je v dokonalém souladu s jedním z jejích klíčových textů: ***Bůh je láska (1 Jan 4:8).***

Autorovo vlastní hledání přesnějšího a pravdivějšího pochopení charakteru našeho laskavého Boha zahrnuje padesát let jeho života. Se svou ženou Julií a jejich mnoha čtyřnohými a opeřenými přáteli, žije v malém horském srubu v USA v severní části státu Minnesota.